

JUNICHI WATANABE

Ô
ặp lại
người xưa

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Gặp Lại Người Xưa

Tác giả : Junichi Watanabe

SƠN LÊ (Biên dịch)

Xuất bản: 2/2004

NXB: Hội Nhà Văn

Số trang: 304 Trang

Giá bán: 30,000 đ

Nguồn : <http://vnthuquan.net>

Convert : Bùi Xuân Huy (santseiya_TVE)

Ngày hoàn thành : 05/03/2007

Epub (02/2019): @lamtam, tve-4u.org

Chương 1 NÓNG BỎNG

– Anh, lại đây xem giúp mắt em thế nào này? Kuga bước xuống giường, mặc vội chiếc áo khoác ngoài, lấy bia trong tủ lạnh ra.

Uống hết lon bia, anh quay lại nhìn Azusa đang mặc kimônô, xốc lại áo, thắt dây lưng, cổ áo hơi dựng lên, hờ cổ thoải mái.

Vừa rồi Kuga vuốt ve sờ nắn bộ ngực mềm mại của nàng. Với cơ thể Azusa, anh quen như lòng bàn tay, nhưng khi nàng mặc áo quần vào thì tưởng như giấu kín không cho anh đụng vào, vậy là Kuga muốn cho tay vào chỗ gợi cảm bên trong cổ áo nàng.

Azusa nhìn đôi mắt thèm khát của anh, nói với giọng trách móc:

– Xem giúp mắt cho em đi nào!

Anh lại nhìn Azusa trong gương, chỉ thấy tóc trước trán nàng hơi rối, sắc mặt có phần mệt mỏi, còn chẳng có gì khác thường.

– Không việc gì đâu, em ... - Anh nghĩ có thể hai người vừa “ân ái” xong, nàng hơi mệt sau những lần đạt đến cao trào – Vẫn là vẻ đẹp mê hồn!

– Đừng nói nhảm nữa, xem cẩn thận cho em!

Giọng Azusa trở nên nghiêm chỉnh. Kuga quay ra phía trước, nhìn thẳng vào mặt nàng.

– Mắt bên trái ...

Azusa ngả đầu về phía bên trái, cặp mắt hơi sâu, dù là lòng trắng hay lòng đen ngả nâu đều rất bình thường.

– Đây là lần đầu anh nhìn thẳng vào mắt một người con gái.

– Thế nào?

Kuga không phải là bác sĩ nhãn khoa, tất nhiên không nói được điều gì.

– Không sao cả ...

Azusa đành phải thôi, cài cúc cổ áo, thắt dây lưng.

Người con gái mặc kimônô trong tư thế không thất đai trông rất đẹp, nhìn các cô trong quá trình mặc cũng thật thích mắt. Nhất là

Azusa, một phụ nữ mặc kimono thành thạo, nhìn nàng thắt dây từng lớp áo cho đến lớp ngoài cùng, tưởng như đang được thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Azusa học cách mặc kimono của giáo sư Yatsu, nên mặc rất tự nhiên thoải mái. Có lúc Kuga xem đến mê mẩn, những lúc ấy nàng khẽ mắng:

– Anh nhìn gì!

Câu nói như muốn bảo con trai không nên nhìn con gái mặc áo quần, kỳ thực không muốn để con trai thấy mình biến thành hình dáng khác.

Kuga rời tấm gương, về giường, cầm lon bia đang để ở tủ đầu giường, đi vào phòng khách. Anh bình thản nghe tiếng máy lạnh đang quạt gió. Lát sau, Azusa mặc áo quần chỉnh tề đi ra.

– Em để anh phải chờ lâu quá, phải không?

Vừa rời Azusa điên cuồng trên giường, bây giờ toàn thân nàng khuôn trong bộ kimono lụa mỏng màu xanh nhạt, gấu váy và cổ tay là những chấm hoa màu tím nhạt.

– Lần đầu tiên thấy em mặc bộ này đấy!

– Đâu có, mùa hè năm ngoái em đã mặc rồi.

Azusa nói rất dứt khoát, nhưng Kuga vẫn không nhớ ra.

– Hôm kỷ niệm Ngày cách mạng Pháp, em đã mặc nó đi nhà hàng với anh rồi thôi.

Nàng nhắc lại, Kuga mới nhớ ra.

– Chuyện của chúng mình, mới đó mà anh đã quên.

– Làm gì có chuyện ấy!

Kuga vẫn nhớ những nơi hai người đã đến, còn nàng mặc gì thì không thể nhớ nổi.

– Về mùa hè, tuổi thọ của kimono rất ngắn, thật đáng tiếc!

Azusa muốn nói, về mùa hè thời gian mặc kimono lụa không được bao lâu, chừng vài tháng là cùng.

– Em mặc bộ này đi xem pháo hoa với anh nhé!

– Anh có bằng lòng đi với bà già này không?

Azusa vẫn tự giấu mình như thế, nhưng thực ra nàng mới bốn mươi lăm, có thể do dáng người nhỏ nhắn nên trông trẻ hơn đến năm sáu tuổi. Nàng cũng tự biết mình, nhưng lại cố ý nói mình già, kỳ thực vẫn ý thức được mình chưa già.

Kuga mượn lời nàng:

– Anh có thích đi với ông già này không?

Kuga mới năm mươi hai, nhưng trông anh như một ông già.

– Anh nói không thích xem pháo hoa kia mà?

– Ủ, có thể anh đã nói thế.

– Anh bảo, xem pháo hoa chỉ thêm buồn, nên không thích!

– Bầu trời đêm hè nở rộ những chùm hoa lửa đủ màu sắc, đúng là đẹp không gì bằng, nhưng cái đuôi lửa rực rỡ trong màn đêm, khiến con người suy tư nhiều đến giây phút huy hoàng ngắn ngủi, thậm chí rất buồn.

– Không phải ghét, nhưng ...

– Thế anh thích gì?

– Không thích lắm thôi. Nhưng xem pháo hoa phải nhìn chăm chú, có cảm giác không yên tâm.

– Ấy là anh! Cho nên anh là một người tốt – Azusa cười, rồi cầm cái ly đựng rượu brandy đang để ở mặt bàn, nói – Không uống nữa nhé! Để em cất đi ...

Azusa xắn tay áo đưa hai cái ly vào bếp.

Kuga nhìn phía sau nàng, nghĩ vừa rồi anh bắt nàng uống rượu.

Trong lúc hôn Azusa, anh ngậm rượu mớm vào mồm nàng. Azusa không đề phòng, cuống cuống, khẽ ho lên mấy tiếng, nhưng vẫn nuốt, rồi sau đó thở ra thật mạnh, kêu người nóng lên.

Không rõ có phải vì thế hay không, tối nay nàng điên cuồng hơn mọi lần.

Kuga vẫn chìm trong suy tư. Azusa nhìn đồng hồ, kêu lên:

– Ôi, đã mười giờ rồi!

Hai người đến với nhau từ lúc sáu giờ chiều, cùng ăn cơm, nằm với nhau, đến mười giờ cũng là lẽ đương nhiên, nhưng Kuga vẫn

cho là còn sớm.

Azusa ở quận Setagaya, đi mất nửa tiếng đồng hồ, kể đến nhà phải mười một giờ.

- Để anh gọi xe.
- Khởi cần, em xuống vậy xe cũng được.
- Cứ để anh gọi, em ngồi đây một lát nào ...

Hai người hẹn gặp nhau nhiều lần, Azusa rất hiểu thiện chí của Kuga, nàng từ chối, không muốn ngồi thêm nữa.

Tất nhiên đó là tính khách khí của nàng, nhưng lại tỏ ra luôn luôn nhân nhượng bất cứ việc gì.

Kuga gọi điện thoại, bảo xe chừng mười phút nữa sẽ tới, rồi anh vào nhà trong lấy vé thuê xe, quay ra đã thấy Azusa cầm ví đứng chờ sẵn ở cửa.

- Em ngồi xuống đã ...
- Xe đến ngay đây!
- Còn những năm phút nữa.

Azusa tỏ ra sốt ruột, chỉ cần mặc kimônô vào lập tức trông nàng có vẻ lạnh lùng xa xôi.

Có thể, bởi áo kimônô làm cho người phụ nữ trở nên đoan trang, nghiêm chỉnh hay bởi biểu hiện của tâm lý sắp chia tay.

Về đăm đuối cuống si trên giường mới rời của nàng, bỗng chốc biến thành nghiêm trang, khiến người đàn ông thật khó mà hiểu nổi.

Tại sao biến đổi đến khó lường như thế?

Kuga cảm thấy thật khó hiểu.

Anh nghĩ đến nhà Azusa. Anh biết láng máng nàng ở gần Fukazawa, quận Setagaya, hai bên đường là những hàng anh đào xanh tốt, chung quanh rất yên tĩnh, về đêm, ngay cả tiếng ô tô cũng không nghe thấy.

Cho đến nay, anh vẫn không hỏi gì về gia đình Azusa, dĩ nhiên nàng cũng không chủ động nói ra. Tuy vậy, anh biết chồng nàng là một luật sư, có hai con, một trai, một gái.

Điều này anh biết được trong quá trình tiếp xúc với nàng chứ không cố tình tìm hiểu.

Cả hai người không hỏi gì về nhau về gia đình tưởng như là sự trùng hợp, tuy vậy không khỏi có những lúc tưởng tượng về nhau.

Azusa kể đến nhà có thể chồng nàng đang xem truyền hình hoặc đang hội họp ở đâu đó. Còn nàng sẽ nói dối đi đâu về? Chồng nàng sẽ phản ứng ra sao?

Anh ta sẽ nhìn vợ mặc kimono tề chỉnh bằng ánh mắt thế nào? Anh có cảm nhận được gì không?

Điều kỳ lạ là, mỗi lần Kuga hình dung như thế, thì cảm giác sợ hãi và lòng phấn chấn lại đồng thời dâng lên xâm chiếm lòng anh.

Anh vừa cầu khẩn cho sự việc không bị bại lộ nhưng đồng thời cũng chuẩn bị tư tưởng quyết tâm đến cùng nếu sự việc bị lộ, hai tâm trạng giao hòa, nở hoa.

– Anh đang nghĩ gì thế?

Azusa phát hiện Kuga đang lặng lẽ tưởng tượng điều gì đó.

– Chỉ thấy em rất đẹp!

– Anh không nói em cũng biết.

– Đúng thế đấy!

Không hiểu vì sao, khi Azusa mặc xong kimono chuẩn bị ra về, Kuga lại cháy lên tình yêu mãnh liệt đối với nàng. Có thể đó là sự lưu luyến không muốn rời người con gái sắp về bên một người đàn ông xa lạ mà mình chưa hề biết mặt chẳng?

– Hay là em ở lại đây ...

– Không được, anh ời!

Kuga biết nàng không thể ở lại qua đêm, nhưng anh vẫn nói.

– Sáng mai về sớm không được sao?

– Nếu thế, sợ rằng anh cũng khó xử!

Azusa như muốn nói, nếu đến nước ấy thì quan hệ của hai người sẽ trở nên tiến thoái lưỡng nan.

– Hôm nào em lại đến với anh nữa?

Hai người hẹn nhau chủ yếu tùy theo Azusa có thể sắp xếp đi vào lúc nào.

Còn Kuga là một người tự do, thời gian rộng rãi hơn nàng nhiều.

– Tuần sau có được không nào? – Kuga hỏi.

– Em sợ không được.

– Tại sao?

– Đúng là em ốm rồi!

Bất giác Kuga quay lại nhìn nàng. Azusa đứng dậy, nói:

– Anh không thấy sao?

– Hình như em gầy đi!

Tóc Azusa rẽ sang hai bên, cuộn lên, để hở cổ. Có thể mái tóc bông bông nên trông cảm hơi nhọn chảnh?

– Vừa rồi ở trên giường, anh thấy em gầy đi đấy.

Azusa hơi vươn ra phía trước, hỏi:

– Thật anh không biết à?

Đôi mắt hai người sát gần nhau, Kuga không biết trả lời thế nào. Azusa khẽ nói:

– Anh không nhận thấy mắt em lồi ra ư?

Kuga nhìn kỹ vào mắt nàng, chỉ thấy mắt trái của nàng có phần sáng hơn mắt phải.

– Nó sáng long lanh ...

– Thế à?

– Hay là bị basedo?

– Không phải – Azusa lắc đầu, lấy khăn tay ấn nhẹ vào con mắt đang mở to – Con gái em cũng nói thế, hình như mắt bị lồi lên!

– Thật sao?

– Đúng vậy! Em cũng thấy như thế - Thấy Kuga chưa tin, Azusa nói dứt khoát – Bác sĩ cũng nói thế đúng là bệnh rồi!

– Bệnh gì?

– Một bệnh rất khó chữa, nghe nói thần kinh thị giác trong đáy mắt bị sức ép ...

– Trong nhãn cầu ...

Kuga không hiểu gì về y học, không hiểu thần kinh thị giác là gì.

– Có thể phải mổ.

– Nhưng, không ảnh hưởng gì lớn chứ?

– Ảnh hưởng nhiều đấy. Mỗi mắt, nhìn có hai hình ...

Kuga hoàn toàn không biết mắt Azusa lại có cảm giác không bình thường ấy, anh hỏi:

– Nhất định phải mổ ư?

– Phải khám lại cẩn thận rồi mới quyết định.

– Thế là, chúng mình không còn được gặp nhau nữa?

– Anh không bằng lòng để có vết dao trên mặt em à?

– Vết dao trên mặt? Nghĩa là như thế nào?

– Mổ mắt, biết đâu phải như thế - Không chờ Kuga trả lời, Azusa lại nói – Có thể vì em có tội!

– Đừng nói gở, em!

– Đúng thế đấy!

Anh cảm thấy đó là lời nàng tự trách mình, đồng thời cũng là để nói với anh, anh liền quay lại.

Nhà Kuga ở Aoyama, gần trung tâm Tôkyô. Trước kia anh ở Kajino vùng Kamakura, nhưng vì xa quá, mười năm trước anh thuê một căn hộ ở lại Tôkyô để làm việc. Lúc đầu, mỗi tối vào lúc chưa muộn lắm, anh đều về nhà ở Kamakura, về sau anh ở lại Tôkyô, quan hệ với vợ cũng nhạt dần. Bây giờ thì, càng ngày anh càng xa vợ, đồng thời càng ngày càng thân thiết Azusa, hai con người ấy trở nên đối lập.

Tuy là nơi làm việc, nhưng sống một mình sinh hoạt có phần không tiện, hai năm gần đây anh thuê một nữ thư ký kiêm người giúp việc đến làm vào buổi chiều. Lúc này đêm đã khuya, trong nhà không còn ai khác.

Kuga về phòng làm việc, xếp gọn những thứ trên mặt bàn, cầm cuốn sách đang đọc dở về phòng ngủ.

Vừa rồi Azusa đã thu dọn gọn gàng chăn đệm, anh lật tấm khăn phủ giường lên, còn đó hơi ẩm của hai người vừa nằm với nhau. Kuga vào giường vẫn phảng phất mùi thơm, tay cầm cuốn sách nhưng đầu óc lại nghĩ đến Azusa.

Gần mười một giờ, Azusa sắp về đến nơi. Đó là một khu nhà yên tĩnh, nàng gặp chồng con và nói chuyện gì nhỉ?

Thật kỳ lạ, Kuga nghĩ đến Azusa, nhưng không thể nào hình dung nổi lúc mà gần chồng. Có thể vì Azusa không muốn nói, cũng vì nàng những lúc cùng với Kuga không hề có cảm giác cuộc sống vợ chồng. Có thể, Kuga cũng đưa lại cho nàng cảm giác như thế.

Azusa có lần nói:

“Em không hình dung nổi những lúc anh cùng với vợ con như thế nào!”.

Nghe nàng nói thế, anh không biết vui hay buồn. Nhưng cả hai không đem không khí gia đình đến lại thích hợp với những tình cảm thâm vụng.

Kuga tự an ủi. Anh kê gối cao hơn, mắt nhìn vào trang sách.

Cuốn sách tập hợp những tư liệu về lịch sử y học, trong đó ghi lại sự việc thế này:

những năm đầu thời Minh Trị, người ta còn thiếu hiểu biết về bệnh hôi chân, cho rằng mùi gỗ thông có thể chữa khỏi bệnh, vậy là người bệnh chất đầy cành thông bốn chung quanh mình. Bây giờ thì học sinh tiểu học cũng hiểu rằng, bệnh chân có mùi là do thiếu vitamin B1, nhưng hồi đó có nhiều cách nói khác nhau như do nhiễm vi khuẩn, nhiễm độc tố của cá, thiếu chất lòng trắng trứng hoặc chất béo, vân vân ... Có bài luận văn nói xưng xưng lên rằng, ông tiến sĩ K. ở Viện y học thuộc đại học Tôkyô chất một đống cành thông quanh giường người bệnh, kết quả đã chứng minh chữa khỏi bệnh. Bây giờ nghe nói thật buồn cười, nhưng hồi đó lại là điều nghiêm túc. Đọc lại những tranh luận ấy không còn cảm giác buồn cười nữa, mà chỉ thấy khó chịu.

So với khoa học nhân văn, khoa học tự nhiên là lĩnh vực không thể tùy tiện giả dối được. Nếu sự việc ấy xảy ra trong lĩnh vực khoa học nhân văn, thì tình hình sẽ như thế nào? Ví dụ, thời đó phát biểu một loạt bài viết về tình hình Nhật Bản và triển vọng quan hệ quốc tế, bây giờ đọc lại sẽ thấy nhiều quan điểm vô cùng hoang đường, vớ vẩn. Thế nhưng, cũng may mắn, từ đây không có ai hỏi han đến những luận văn ấy, dẫu có người trông thấy, đưa ra những điều nghi vấn, thì cũng có thể vin vào lý do tình thế biến đổi khôn lường để bịt lại.

Nhưng trong lĩnh vực khoa học tự nhiên thì không dễ nguy biện, nếu không sẽ trở thành chuyện tiểu lâm.

Ở bậc đại học, Kuga học văn học Nhật Bản, sau khi tốt nghiệp anh làm báo, rất may mắn anh được phụ trách viết một loạt bài về cuối thời Mạc Phủ, từ đó anh hứng thú với thời đại Minh Trị sau Duy Tân. Về sau, anh viết tiểu thuyết lịch sử lấy thời Mạc Phủ làm bối cảnh và trở thành một nhà văn, một nhà văn được xã hội thừa nhận.

Kuga nhìn cuốn sách trong tay, bất giác phấn chấn muốn uống trà. Anh bỏ sách xuống giường, vào bếp lấy từ trong tủ tường ra bộ ấm chén pha trà.

Quen sống một mình, việc nấu nước pha trà trở nên bình thường. Trong lúc chờ nước sôi, anh cầm cái chén trà trên tủ bếp làm bằng thép không gỉ lên xem.

Đây là bộ ấm chén trà hai năm trước anh mua hồi đi Kyôto cùng Azusa, gọi là sứ hồng Shino, trên nền men trắng có màu hồng nhạt, rất sang trọng. Hồi ấy mua hai bộ. Từ đây, cứ mỗi lần uống trà, anh lại dùng bộ đồ trà này.

Còn một bộ nữa Azusa giữ. Bộ đồ trà ấy hiện nay ở đâu? Mọi việc ở nhà Azusa anh không hề hay biết, nhưng mỗi lần anh thấy bộ đồ trà này, trước mắt anh như hiện lên hình bóng nàng.

Đó là nét cao sang tinh khiết, vẻ trang trọng quý phái của màu hồng trên nền trắng trong, nhưng phóng dăng dâm loạn.

Kuga và Azusa quen biết nhau từ hai mươi bốn năm trước, hồi ấy anh mới hai mươi tám tuổi. Bởi đã lâu lắm rồi, anh không còn nhớ rõ thời gian và địa điểm gặp nhau, nhưng chắc chắn rằng đó là do anh

bạn Kamimura Riôta giới thiệu. Hôm ấy còn có hai, ba cô gái khác nữa, bây giờ anh chỉ còn nhớ một mình Azusa, điều này chứng tỏ anh có cảm tình sâu nặng với nàng.

Nói như thế, Azusa là một cô gái luôn gây được sự chú ý của mọi người, thực tế thì không, ngoài nước da trắng ra, dung nhan nàng không phải là xuất chúng, mà do tính cách nàng đã tạo nên sự rung động. Trong khi mọi người ồn ào chuyện trò thì nàng nói năng dè dặt, cử chỉ khiêm nhường, lễ độ. Đến lúc ngồi vào bàn ăn, Azusa chắp hai tay, miệng nói “em vô phép” rồi mới cầm đũa lên; ăn xong lại nói “cảm ơn”.

Tuy những người con gái khác trước và sau khi ăn cũng làm như thế, nhưng lại cho người khác cảm giác bởi có người làm thế nên mình mới làm theo, không tự nhiên, chỉ có Azusa mới biểu hiện thực sự động tác quen thuộc trong cuộc sống thường nhật.

Ấn tượng Azusa để lại cho Kuga không chỉ có thế, nhưng với những cử chỉ nhỏ nhặt anh nhận biết nàng được gia đình và bố mẹ dạy dỗ chu đáo, khiến anh rất có cảm tình.

Sau này anh mới rõ, Azusa quê ở Utsunomiya, các cụ tổ làm nghề kinh doanh rượu, bố mẹ là người rất nề nếp, gia giáo.

Hồi ấy, Kuga làm việc cho một tòa soạn báo ở Ôtemachi, Azusa làm cho một ngân hàng ở Marunouchi, hai người vẫn thường hẹn gặp nhau ở Ginza và Shimbashi, quan hệ ngày một sâu sắc.

Ngay năm đầu, hai người gặp nhau nhiều lần, Kuga đã nghĩ đến chuyện lấy Azusa, Azusa cũng hiểu được tình cảm của anh, nhưng rồi cuối cùng không kết quả. Bởi năm sau đó, Kuga đi thường trú ở New York, vậy là giữa hai người có khoảng cách lớn.

Dĩ nhiên, nếu Kuga dứt khoát đính hôn với Azusa, hoặc có thể hai người nên vợ nên chồng từ sớm. Nhưng vì lần đầu tiên Kuga ra công tác ở nước ngoài, mong thành đạt trong sự nghiệp, cần được tự do không vướng bận gia đình.

Ở New York, Kuga nhiều lần gửi thư cho Azusa và cũng nhiều lần nhận được thư nàng. Chừng một năm sau. Trong thư Azusa nói bố mẹ bắt phải lấy chồng. Tuy Kuga cũng muốn trả lời dứt khoát cho

Azusa, nhưng thái độ của anh lúc bấy giờ còn lùng chùng. Chính lúc ấy, anh nhận được thư của Azusa báo tin nàng đã thành hôn.

Kuga bỗng cảm thấy mình vừa đánh mất một báu vật. Mất rồi mới biết đây là một báu vật, giá như Azusa vẫn độc thân thì Kuga không cảm thấy điều đó.

Ba năm sau, Kuga về nước, lấy vợ, nhưng anh vẫn không nguôi nhớ Azusa.

Tình cảm ấy phai nhạt theo năm tháng, nhưng mỗi lần nghe lại bản nhạc ngày xưa cùng nghe với Azusa hoặc những lúc chuyển mùa bắt gặp cảnh cũ, trước mắt anh lại hiện lên hình ảnh nàng.

Tám năm trước, Kuga gặp lại Azusa.

Tro tàn cháy lại sau mười bốn năm bất giác qua đi.

Thoạt đầu, Kuga gửi thiệp chúc mừng năm mới Azusa. Nàng cũng gửi lại cho Kuga, thế là hai bên biết được địa chỉ của nhau, đồng thời cũng biết đôi chút về tình hình của nhau. Sau đó, bởi việc Kuga cho xuất bản một cuốn tiểu thuyết nên đã thúc đẩy hai người gặp lại.

Tiểu thuyết của Kuga viết về một phụ nữ nhiệt thành hoạt động ủng hộ vương triều Mạc Phủ, hôm anh tổ chức ký tên tặng độc giả, nhân viên hiệu sách nhận được một bó hoa, trong đó kèm một tấm thiệp.

Trên thiệp là dòng chữ “Chân thành chúc mừng” với nét bút cẩn thận thân quen, phía dưới là chữ ký của Azusa.

Kuga vui mừng vô cùng, lập tức viết thư cảm ơn. Nhận được thư trả lời, anh lại viết thư cho nàng mạnh dạn bày tỏ mong muốn được gặp mặt. Vậy là hai người gặp lại sau nhiều năm xa cách.

Để lấp đầy khoảng trống thời gian cách xa, hai người nói hết với nhau những chuyện sau ngày chia tay. Azusa đã là mẹ của hai đứa con, còn Kuga cũng đã có một cô con gái. Tuy qua rồi thời tuổi trẻ bay nhảy, nhưng hai người chuyện trò với nhau như thời còn yêu say đắm.

Sau nhiều lần gặp gỡ, tự đáy lòng Kuga trào lên nỗi xúc động mãnh liệt muốn được gần Azusa, còn nàng cũng không thể quên nỗi

những tình cảm xưa.

Nhưng Azusa đã có chồng, không muốn đáp lại tình cảm của anh.

Chỉ một năm sau, nàng không thể nào cưỡng lại nổi, thế rồi chỉ một câu nói “anh hư lắm”, giấc mộng uyên ương của hai người được chấp nối.

– Chỉ cần có em, anh “hư” cũng được! – Kuga đắm mình trong cảm giác vui sướng trở thành một người “hư”.

Một khi những ký ức vui sâu tận đáy lòng thức dậy, quan hệ của hai người nhanh chóng trở nên sâu sắc.

Kể từ hồi Kuga đi New York qua hai mươi năm, nhưng chưa bao giờ Azusa để anh cảm thấy trống trải như những tháng ngày này.

Đúng vậy, tuổi tác lớn dần, dung mạo được thời gian tôi luyện trở nên dịu dàng khoan thai, da thịt cũng mềm mại ấm áp hơn. Trước kia ưa sạch sẽ, tính tình có lúc tỏ ra buồn lắng, bây giờ trở nên hòa nhã chín chắn, bầm tím cổ cháp cũng trở thành nổi xúc động tốt lành.

Nhưng thay đổi lớn nhất vẫn là cơ thể nàng.

Nói thẳng ra, thời trẻ, phản ứng của Azusa tỏ ra lạnh lùng, đúng hơn là hai người chú trọng đến ôm nhau hơn là sự vui mừng mang tính cảm nhận.

Với tính hiếu kỳ của con trai, Kuga ân ái với nàng theo những cách khác nhau, Azusa thì cố né tránh, có lúc từ chối bằng ánh mắt xem thường. Tuy Kuga rất yêu Azusa, nhưng lại không đủ quyết tâm lấy nàng, có thể không được thỏa mãn cũng là một lý do.

Nhưng hơn mười năm sau, Azusa không còn cố chấp như xưa. Cơ thể nàng như thứ rượu vang tinh chất được cất giữ lâu năm, chín ngấu, tỏa hương say lòng, tạo cảm giác sảng khoái ngọt ngào.

Không rõ đó là sự hình thành tự nhiên cùng với tuổi tác của Azusa hay bởi từng bước hoàn chỉnh trong quá trình mang thai, sinh nở, trở thành người đàn bà thành thực, hoặc tạo nên bởi bàn tay

người chồng của Azusa mà anh chưa hề gặp mặt. Nghĩ đến nhân tố cuối cùng, bất giác Kuga cảm thấy ghen tị và hối hận.

Dẫu vậy, anh lập tức tự giải thích, tuy vẫn tồn tại chồng nàng, quý cho cùng sự thành thực ấy là tự bản thân và tư chất vốn có của nàng, đóa hoa đến bây giờ mới trở nên rực rỡ nhất.

Sở dĩ Kuga tin như vậy bởi Azusa có điên cuồng mãnh liệt đến thế nào đi nữa, thì vẫn giữ sự dè dặt vốn có.

Những lúc đạt đến cao trào, nàng chỉ bày tỏ tình cảm vui mừng bằng tiếng rên khe khẽ, có lúc tỏ ra đau đớn không thể chịu đựng nổi, càng kìm giữ âm thanh, nàng càng tỏ ra đang cảm nhận cháy bỏng mãnh liệt nhất.

Azusa cố nén chịu, nhưng mỗi lúc không kìm nén nổi, thì nàng bỗng bùng phát mà hình thức hoàn toàn không giống với ý chí chủ quan. Trong ngọn lửa kìm giữ và kích động mạnh mẽ, Azusa tỏ ra ma lực to lớn của người con gái hai lần mâu thuẫn.

Bây giờ thì Kuga hoàn toàn mê dại bởi Azusa.

Trên nền tính cách cao sang, Azusa có thêm sắc màu điên loạn phù hợp. Như thưởng thức thứ rượu nho tinh chất được cất giữ hơn hai mươi năm, Kuga yêu Azusa đang ở đỉnh cao của người con gái.

Chương 2 LỬA TÌNH

Kuga thường gọi điện thoại cho Azusa vào ban ngày. Gần đây, Azusa có điện thoại di động rất tiện liên lạc, nhưng gọi vào buổi sáng sớm hoặc đêm khuya cũng sẽ phiền hà cho nàng. Tuy Azusa nghe điện, song có những chuyện khó nói, nàng ấp a ấp úng làm anh cũng cảm thấy buồn.

Ba ngày sau khi Azusa nói mình có bệnh, Kuga gọi điện thoại cho nàng. Như mọi hôm, gần trưa anh mới gọi, nhưng máy của nàng có tín hiệu “đang tắt máy”.

và vang lên giọng nói bí ẩn của nàng:

“Xin nhắn tin”. Kuga nói tên mình, rồi nhắn “Tôi sẽ gọi lại sau”.

Có thể Azusa đang đi đâu đó, hoặc đang giăng cách mặc kimono, hoặc đang bận cắm hoa.

Mỗi tuần nàng phải mấy buổi đi dạy các cô gái trẻ cách mặc kimono; nàng có cả chứng chỉ giáo viên dạy cắm hoa, gần đây còn hay đến các cửa hàng, các công ty để cắm hoa. Vín vào những công việc đó để nàng có thể nhiều lần đi chơi qua đêm với Kuga.

Azusa có chồng, nhưng được tham gia những công tác xã hội mà mình ưa thích. Vài ba năm nay nàng hình thành lối sống tùy ý đi đây, đi đó.

Hai người đang có ý định đi chơi xa, thì Azusa bảo với Kuga mắt mình bị đau.

Hôm nay là ngày thứ tư Kuga không nhận được điện thoại của nàng, anh nghĩ chắc không có chuyện gì, nhưng biết đâu nàng đã vào viện.

Anh không thể yên tâm nổi, chờ đến gần tối khách đã về hết, anh gọi điện cho nàng, nhưng vẫn không có người nghe. Anh đành đặt máy xuống ngước nhìn bầu trời mùa hè đang tối dần.

Bỗng chuông điện thoại reo, anh cầm máy lên đúng là tiếng Azusa.

– Anh gọi điện cho anh đấy à?

– Phải rồi, anh vừa nhắn tin cho em!

– Em biết. Bây giờ em đến chỗ anh có được không?

Tiếng nói của Azusa tỏ ra vội vã, trong máy nghe rõ cả tiếng ồn của đường phố.

– Em đang ở đâu?

– Đang ở Ginza! Chừng ba mươi phút nữa em sẽ đến nơi.

Azusa đến nhà cũng được, nhưng lúc này cô thư ký đang ở đây, cô ta về lúc này vẫn còn hơi sớm.

– Nhưng cô ta còn ở đây ...

Azusa đã có lần gặp cô thư ký rồi, cho nên chẳng cần giấu diếm làm gì.

Nhưng lúc này đến, hai người không thể ngồi riêng với nhau được.

– Thế em đến muộn một tí, chừng một tiếng nữa nhé!

– Anh chờ em! – Kuga đồng ý, tiếp đó anh hỏi - Bệnh viện bảo mắt em thế nào rồi?

– Ngày mai mới có kết quả, em muốn nhân trước đó ...

– Điều gì mà nhân trước đó?

– Nhỡ ra không còn được gặp anh thì sao?

– Nghiêm trọng đến thế kia ư?

– Không biết nữa! Ngày mai mới quyết định số phận của em.

Kuga cứ nghĩ Azusa thối phồng câu chuyện, anh chỉ dặn thêm:

– Sáu giờ rưỡi em đến được rồi.

Nếu không có gì đặc biệt, hàng ngày cứ buổi trưa cô thư ký đến, sáu giờ tối thì về. Nếu là những công việc khác thì bắt đầu giờ làm việc buổi sáng như thế là muộn, nhưng với việc viết lách thì buổi trưa mới bắt đầu làm, cho nên người giúp việc chỉ đến buổi chiều là đủ. Cứ buổi chiều, điện thoại, fax liên tục, khách khứa hay đến vào buổi tối, đó là khoảng thời gian bận rộn nhất của anh.

Thật may, người khách cuối cùng hôm nay anh hẹn gặp vào lúc năm giờ chiều, khách về rồi, nhà trở nên yên tĩnh. Sáu giờ, cô thư

ký cũng ra về.

Kuga một mình ngồi chờ, nhưng muộn hơn thời gian đã hẹn đến một tiếng đồng hồ, hơn bảy giờ Azusa mới dừng đỉnh đến.

– Sao muộn thế, em?

Kuga mở cửa, thấy Azusa mặc kimono, một tay xách ví, tay kia ôm bó hoa gói trong túi giấy.

– Dọc đường em mua hoa về cắm.

Azusa đi thẳng vào bếp, lấy hoa ra khỏi túi.

Kuga đi theo, đặt tay lên hai vai nàng, muốn nàng quay lại. Nhưng Azusa khẽ lắc đầu, tỏ ý không được.

– Thư thả đã nào, để em cắm hoa!

Azusa mặc kimono lụa nền trắng, kẻ vàng nhạt, thắt lưng in hình lá cỏ xanh.

Trang phục của nàng bao giờ cũng mang tính mùa vụ, trông vào có cảm giác mát mẻ.

– Hôm nay em sẽ cắm hoa theo một kiểu đặc biệt.

Azusa lấy từ trong tủ ra một cái bát sứ trắng và rửa sạch sẽ. Xưa nay Azusa vẫn thế, hễ phần khởi là nàng mua hoa đến cắm ở nhà Kuga, nói rằng đó là trường phái Sagano, nhưng anh chưa bao giờ nghe nói đến trường phái này.

Theo nàng, hội sở chính của trường phái này ở chùa Taigakugi Kyôto, còn nguồn gốc tên gọi có từ đầu thời kỳ Hirayasu, Thiên hoàng Saga bơi thuyền du lãm trên hồ Đại Trạch, ngài ghé vào một đảo nhỏ ngắt một bông hoa cúc cắm vào lọ hoa trong hoàng cung, cho nên gọi đó là trường phái Sagano. Một ngàn năm sau cho đến ngày nay, với bốn hình thức cắm bình và cắm bát tạo nên hai loại lớn là cắm hoa “truyền thống” và cắm hoa “tâm trạng” với cảm giác tương lai mới lạ.

Kuga không hiểu về cắm hoa, nhưng chùa Taigakugi và hồ Đại Trạch thì anh đến nhiều lần rồi. Cố đô mỗi năm bốn mùa, mỗi mùa một cảnh sắc. Mùa xuân này, vào độ hoa anh đào rụng, anh ở bên bờ hồ Đại Trạch mịt mờ sương khói, với tâm trạng hoài cổ nhớ về thời Hirayasu, tưởng đâu thời gian ngưng đọng trong tĩnh mịch.

Nơi đây sản sinh trường phái cắm hoa nhất định phải mang nét thủy mị cổ xưa. Kuga có lần hỏi Azusa:

“Có phải phương pháp cắm hoa truyền thống không?”.

Nhưng Azusa phủ nhận:

“Không! Tất nhiên phải trân trọng truyền thống, nhưng có nhiều cách cắm tạo nên cảm giác mới lạ.”.

Rõ ràng tác phẩm của Azusa đậm nét cổ điển nhưng lại mang cảm giác mới mẻ đến kinh ngạc. Có thể hôm nay nàng cắm hoa tạo cảm giác mới lạ.

– Em xong ngay đây, anh cứ ra xem truyền hình đi.

Kuga đành giữ lại ý muốn nhẹ nhàng hôn nàng, trở về phòng, ngồi nghiêm chỉnh ở xô -pha xem truyền hình.

Chợt anh nghe tiếng Azusa kêu không tìm thấy kéo để cắt.

Kéo và “bàn chông” là những thứ không thể thiếu để cắm hoa, Azusa đã sắm đủ, lẽ ra phải để ở ngăn kéo tủ bếp.

– Anh thấy kéo ở đâu không?

– Không rõ nữa ...

Cô thư ký cũng có lúc cắm hoa vào bình, nhưng phần lớn mua hoa ở một tiệm gần nhà.

– Lạ quá!

Kuga nhớ ra, mấy hôm trước anh dùng kéo cắt một bao giờ bì công văn, dùng xong anh để vào ngăn kéo bàn ăn.

– Có lẽ ở đây ...

Kuga mở ngăn bàn ăn, lấy kéo ra cho Azusa.

Nàng cầm lấy kéo, vẻ mặt không vui:

– Ai dùng xong mà để như thế?

– Anh cắt bao thư đấy mà!

– Kéo này chỉ dùng để cắt hoa thôi!

Tuy Azusa chỉ nhắc nhở, nhưng trong cách nói lại tỏ ý không muốn người con gái khác dùng kéo của mình sắm.

– Dụng cụ cũng có tình cảm của nó!

Chỉ với cái kéo cũng đã thể hiện tính cách cẩn thận chu đáo của nàng, tất nhiên có lúc làm người khác cảm thấy bức, không khí có phần căng thẳng, thêm kích thích hưng phấn của Kuga.

Kuga vào phòng làm việc sắp xếp thư từ thì nghe thấy tiếng Azusa:

– Xong rồi!

Kuga quay vào, bát hoa đã để trên tủ đựng thức ăn.

– Thế nào?

– Đẹp tuyệt!

Lá sen xanh xòe rộng quanh bát sứ trắng, phía trên là lan hồ điệp. Lá sen hơi lệch về bên trái, che kín bát sứ trắng, hai bên hờ chút ít, lan hồ điệp trắng hơi ngả về bên phải cân đối với lá sen.

– Trang nhã, mát mẻ, rất thích hợp với mùa hè.

– Anh thích không?

– Vừa tươi mát vừa tự nhiên.

– Em nói rồi, hôm nay em sẽ cắm hoa thật độc đáo!

Hai người cùng ngắm hoa, tưởng đâu bát hoa tạo nên một thế giới độc đáo tươi mát, trang nhã.

– Em đã nghĩ từ tối hôm qua, bởi thế hôm nay cắm rất vững tay.

– Đã đến lúc cần cắm hoa rồi đấy!

– Không phải chỉ vì anh, mà còn vì em nữa.

– Vì em?

– Ngày mai em đi viện, mọi kết quả đều có thể biết, hoa hôm nay là để cầu chúc cho em khỏe mạnh.

Thì ra đó là lời cầu chúc chân thành, trang nghiêm từ trong ý tưởng kết hợp bởi hai màu xanh trắng thuần khiết.

– Bát hoa hôm nay đẹp lắm, có thể ngày mai không có vấn đề gì!

– Azusa nói.

– Không có bệnh gì nghiêm trọng đâu!

– Chớ vội chủ quan! Nếu trước bát hoa này anh cầu nguyện cho em thì ngày mai sẽ không có vấn đề gì.

Azusa nói rất chân tình, Kuga cũng chân thành gật đầu:

– Tất nhiên, anh cầu chúc cho em!

– Cảm ơn anh!

Kuga quàng tay qua vai Azusa, ôm lấy nàng, nói:

– Đẹp sang trọng như em! – Lúc này, qua vai nàng anh mới trông thấy những nhị hoa đỏ giữa những cành lan trắng – Hơn nữa, còn ...
- Trong đầu anh thoáng hiện hình ảnh khác hẳn lời cầu chúc – còn “đòi hỏi” ...

– Cái gì?

Kuga nồng nhiệt hôn Azusa, nói khẽ bên tai nàng:

– Chúng mình vào giường nhé!

– Hôm nay không được, em phải về bây giờ!

– Còn sớm ...

– Mai em phải đi viện. Ngày mai phải nghe bác sĩ phán quyết, trước đấy không được làm cái việc ấy!

– Việc ấy có liên quan gì đến mắt!

– Không được, em đau ở đây – Azusa lấy tay ấn nhẹ bên tai trái.

– Đau thế nào?

Kuga vén tóc nàng lên, xem vết thâm bên tai nàng.

– Vết cắn của anh đấy!

Kuga nhớ lại, lần trước trong khi hưng phấn, anh đã cắn vào tai nàng.

– Không sao, chẳng thấy đau!

– Biết đâu phải lấy máu ở tai.

– Lấy máu ở tai bên kia.

– Cũng không được. Hôm nay em phải về.

– Ngày mai nhé?

– Chưa biết. Xem bác sĩ bảo sao đã - Ngừng giây lát, rồi nàng nói tiếp - Nếu kết quả không tốt thì sao? Bắt buộc phải mổ ...

– Không đến nỗi đâu!

– Không! Nhất định là không tốt rồi, em có dự cảm như thế - Ánh mắt Azusa thoáng vẻ sợ hãi, rồi nàng nép đầu vào ngực anh – Phù hộ cho em, phù hộ cho em, anh nhé!

– Anh phù hộ em!

– Thật nhé, phải phù hộ em đấy!

Azusa ôm chặt lấy Kuga, rồi đột nhiên buông tay, lùi lại, khẽ nói:

– Xin lỗi, em phải về!

Kuga buông cánh tay đang ôm nàng, cảm nhận được nỗi sợ hãi bệnh tật của Azusa, lòng nàng thẳng thốt, không còn sự yên tĩnh trong lúc cảm hoa.

Bất cứ hỏi đến kết quả khám bệnh, trong lòng thể nào cũng lo lắng. Dù không có vấn đề gì, nhưng mỗi khi đứng trước một bác sĩ mặc trắng, không thể không hồi hộp.

Cũng như khám bệnh, có người đo huyết áp cũng hồi hộp, kết quả huyết áp cao hơn hai, ba mươi ly.

Trước hôm đến bệnh viện lấy kết quả, Azusa cố cảm hoa thật cẩn thận, giữ cho cơ thể sạch sẽ, tất cả những việc đó chỉ để bình tĩnh hơn.

Nhưng hôm ấy, Kuga chờ mãi vẫn không có điện thoại của Azusa. Đến tối, Kuga không thể yên tâm nổi, anh gọi điện cho nàng qua máy di động, nhưng vẫn đóng máy.

Rốt cuộc thế nào? Phải chăng vì bác sĩ, vẫn chưa có kết quả? Nếu vì vậy thể nào nàng cũng báo cho anh biết. Kuga nghĩ ngợi mông lung mà vẫn không sao hiểu nổi điều gì.

Hôm sau, mãi đến tận trưa, Azusa mới gọi điện cho anh.

– A-lô ...

Nghe thấy tiếng nói trầm trầm của Azusa, Kuga đoán tin không vui, anh linh cảm thấy chuyện chẳng lành.

– Em ... quyết định mổ!

Tin bất ngờ, khiến Kuga kinh ngạc:

– Mổ sao?

– Vâng! Bác sĩ bảo không mổ sẽ nguy hiểm, cuối cùng bị mù. Cho nên ...

Azusa nói rất nhanh. Để làm dịu nỗi lo của Azusa, anh nói:

– Em đợi anh một lát - Rồi anh nói tiếp – Bác sĩ dứt khoát thế ư, em?

– Bác sĩ chủ nhiệm khoa vừa đọc phim, vừa nói với em dùng thuốc điều trị bằng các phương pháp khác đều không kết quả.

– Là bệnh gì?

– Khô u trong thần kinh đáy mắt. Tên rất dài, em không nhớ nổi. Chỉ có cách mổ, không còn phương pháp nào khác ...

– Như vậy, mổ sẽ khỏi à?

– Khỏi, nhưng trên mặt có vết mổ.

– Vết mổ ở chỗ nào?

– Phía trên trán. Bác sĩ bảo vết mổ không thấy rõ đâu.

– Thế thì tốt chứ sao? Vết mổ ở trán sẽ không nhìn thấy.

– Nhưng đó là mặt, mặt của người phụ nữ ...

Azusa không nói được nữa. Anh định an ủi nàng mấy câu, nhưng sợ nói không hết ý, nàng đâm buồn thêm.

– Em đã quyết định chưa?

– Không có cách nào khác.

Trong lời nói của Azusa lộ vẻ không yên tâm.

– Kết quả biết từ hôm qua à?

– Vâng.

– Tại sao không gọi điện cho anh ngay?

– Định gọi cho anh ngay, nhưng đầu óc rối tung rối mù, không biết nên nói với anh thế nào. Hôm nay bình tĩnh một tí mới gọi điện cho anh.

Kuga hình dung khi Azusa biết tin phải mổ, nhất định nàng sợ hãi lắm, lúc ấy rất cần phải liên hệ với anh. Tuy mình không giúp được gì, nhưng có thể bàn bạc với nhau.

– Nhớ em quá, Azusa ạ!

- Xin lỗi Kuga bình tâm trở lại:
- Hôm nay có gặp được em không?
- Tối nay, có được không?
- Được chứ! Mấy giờ nào?
- Tối. Nhưng gặp anh em khóc mất!
- Không sao! Anh chờ em!

Điều mà Kuga có thể làm cho Azusa là, ôm lấy nàng.

Bây giờ tối, Azusa đến chỗ Kuga.

Nghe tiếng chuông, Kuga ra mở cửa. Azusa mặc kimono đen chấm trắng, thắt đai trắng, chân đi guốc gỗ, đứng trước anh. Nàng mặc như sắp đi xem pháo hoa, nhưng vẻ mặt đầy âu lo.

– Xin lỗi, em mặc lôi thôi quá! – Azusa như muốn nói, hôm nay nàng không thắt đai trắng phía sau lưng nghiêm chỉnh như mọi lần, mà chỉ thắt đai bình thường – Không còn lòng dạ nào để trang điểm nữa!

Bác sĩ yêu cầu phải mổ, khiến Azusa không còn muốn sửa soạn trang điểm, cũng là điều dễ hiểu.

– Em vào đây.

Kuga kéo tay nàng vào nhà, hai người mặt đối mặt.

Azusa hơi cúi đầu, dưới ánh đèn khuôn mặt nàng trông nhợt nhạt. Kuga nhìn mắt bên phải của nàng, lòng trắng hay lòng đen màu nâu đều trong suốt, không thấy bệnh gì trong đáy mắt.

– Không thấy, em ạ! – Kuga khẽ lắc đầu, ngồi sát bên Azusa – Bao giờ thì mổ?

– Tuần sau vào viện, tuần sau nữa ...

– Nhanh thế ...

– Không nhanh thì sẽ nguy – Azusa không nói tiếp, một lúc sau, nàng đột nhiên buồn bã, nói – Biết đâu, sẽ chết.

– Đừng nói gở! Bác sĩ bảo mổ là khỏi đấy thôi!

– Nếu mổ thất bại ...

– Không thể thế được. Đó là bệnh viện lớn, chuyên môn giỏi.

Azusa điều trị ở bệnh viện nhà nước rất nổi tiếng ở Ochanomizu, Tôkyô.

– Mổ xong, có thể bị mù.

– Không thể thế được, mổ là để có thể nhìn thấy. Em phải nghe lời bác sĩ! – Để thay đổi bầu không khí, Kuga nói – Chúng mình ra ngoài ăn cơm nhé!

– Bây giờ à?

– Em vẫn chưa ăn chứ?

– Nhưng em không muốn ăn.

– Đừng thế, em phải bình tĩnh.

Nhưng Azusa không muốn ra ngoài ăn cơm:

– Ăn ở nhà thôi – Azusa nhìn bát hoa trên tủ thức ăn, nói - Cắm hoa để cầu nguyện, nhưng ...

Nhưng điều Azusa cầu mong không trở thành sự thật. Nàng nói với bát hoa:

– Tối hôm qua tưởng như ở đây với hoa!

Những đóa lan hồ điệp tinh khiết trên màu xanh của lá sen vẫn đẹp.

– Buổi tối tắt đèn vẫn thấy hoa – Azusa nói.

Kuga nhớ ra, hôm trước Azusa cắm hoa bảo ngày mai đi lấy kết quả, phải giữ cho cơ thể sạch sẽ, liền nói:

– Nghỉ một lát đã nhé!

Kuga kéo tay Azusa vào buồng ngủ, nàng ngoan ngoãn đi theo. Anh tắt đèn, chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ trên tủ đầu giường.

Azusa đứng yên ở góc phòng, lát sau với vẻ quyết tâm, cởi áo ngoài, chỉ mặc áo lót trắng lên giường.

– Em thật buồn cười!

– Việc gì?

– Đến lúc này rồi còn làm chuyện này ...

Kuga lại nghĩ, chính vào lúc này hai người mới cần gần nhau.

– Đừng nghĩ vớ vẩn nữa!

Kuga nhẹ hôn nàng, ôm Azusa đang nằm thẳng vào lòng mình.

Có thể vì Azusa nhỏ nhắn, ôm vào lòng cảm thấy cơ thể nàng đầy đặn. Mỗi lần hai người nằm với nhau, Kuga bảo nàng đầy đặn, nàng có ý không bằng lòng, nói:

– Anh định nói em già rồi sao?

Tất nhiên, Azusa không còn thon thả như thời con gái, eo, đùi có phần mập mạp, nhưng anh rất thích cơ thể nàng đầy đặn như hiện nay.

– Già nhưng còn hấp dẫn lắm!

– Đừng ba hoa nữa đi!

– Anh nói thật đấy.

– Thôi đi, đàn ông chỉ thích con gái trẻ thôi!

Đúng thế. Con trai, nhất là những người lớn tuổi, phần lớn đều thích con gái trẻ, nhưng chỉ thích vẻ bề ngoài, đến với những người ấy lại là một chuyện khác.

Con gái trẻ trung tất nhiên đáng yêu, tuổi thanh xuân hoạt bát nhanh nhẹn, nhưng lại hay nũng nịu, nhiều sự, có lúc làm mất hứng thú. Cho nên, con trai chia làm hai loại, một loại chỉ chạy theo vẻ bề ngoài xinh đẹp, trẻ trung, một loại nữa thích nội tâm dịu dàng, điềm đạm.

Kuga thuộc loại thứ hai.

– Trẻ trung xinh đẹp rồi cũng phải già – Kuga nói.

– Nói vậy thôi, trẻ đẹp bao giờ cũng thích hơn.

– Chỉ một thời gian ngắn.

– Dù ngắn cũng là hạnh phúc.

Thấy Azusa ngưỡng mộ tuổi trẻ, bất giác anh đọc những câu thơ của Yosano Akiko:

Tuổi hai mươi xinh đẹp Suối tóc chải lược ngà Xa hoa sắc xuân hồng Trong bài thơ ngắn với âm điệu uyển chuyển, Yosano Akiko ví con gái tuổi hai mươi đẹp như gắm hoa phung phí sắc xuân, ám chỉ nỗi lòng buồn đau của người con gái qua rồi thời đẹp nhất.

– Akiko viết bài thơ này năm bao nhiêu tuổi? – Azusa hỏi.

– Khoảng hai mươi. Nhưng xưa kia người ta sớm có cảm giác già.

– Em hiểu ...

– Con gái tuổi hai mươi rất đẹp, điều ấy không có gì lạ.

– Thật sao?

– Người trẻ mặc gì, làm gì cũng đáng yêu - Chợt Kuga nghĩ đến con gái của Azusa sắp đến độ tuổi này, liền hỏi – Con gái em bao nhiêu tuổi rồi?

– Hai mươi hai.

– Lần đầu anh gặp em cũng hai mươi hai. Nó có giống em không? Chắc là đẹp?

– Nếu giống em thì hỏng.

Trong tâm trí Kuga hiện lên hình ảnh lần đầu gặp Azusa.

Hồi ấy nàng mới hai mươi hai, dù đi ngoài phố hay lúc chấp tay trước bữa ăn. Nàng đều rất ngây thơ, đáng yêu.

– Thời trẻ ai cũng đẹp. – Kuga nói. Câu nói ấy cho tất cả cánh con trai, trong đó có anh - Lợn, chó, mèo nhỏ cũng đáng yêu, hướng chỉ người ...

– Thế ư?

– Nếu con gái trẻ không xinh đẹp, nhất định đó là mụ bát quái!

Azusa không đồng ý, nói:

– Thế thì, lớn tuổi có xấu một tí cũng không sao chứ?

– Biết làm sao được? Nhưng có người giữ mãi tuổi xuân.

– Em muốn biết ai như thế.

– Ngay trước mắt đây – Kuga lấy ngón tay chỉ vào mũi Azusa.

Azusa cũng lấy ngón tay chỉ vào mặt Kuga:

– Anh thì được cái khéo nói.

Kuga cười, anh cắn nhẹ vào ngón tay nàng.

Đó là chuyện của hai tháng trước, hai người chuyện trò vui vẻ trong đêm đầu mùa hè.

Kuga ôm Azusa, nghĩ lại ngày ấy. Azusa đang trong lòng anh, khẽ hỏi:

- Anh đang nghĩ gì thế?
- Không, không nghĩ gì ...

Lúc hai người nói chuyện tuổi tác, mắt Azusa có điều gì không bình thường chưa nhỉ?

- Em phát hiện từ bao giờ?
- Khoảng tháng sáu.
- Lần đầu à?
- Trước đó em nhìn gì cũng thấy hai hình, mắt mờ, đau đầu luôn.
- Thế mà anh không biết.
- Bởi những lần gặp anh, người em đều khỏe - Chợt Azusa sợ hãi nói - Nếu trên mặt em có vết mờ, chắc anh không nhìn em nữa đâu nhỉ?

- Không thể có chuyện đó!
- Chắc chắn như thế! Anh sẽ cảm thấy em trở nên vô dụng, không đoái hoài gì đến em nữa.

- Anh vẫn yêu em!
- Bây giờ anh nói thế, đến lúc ấy lại chán em thôi!

Kuga ôm chặt Azusa đang bị kích động vào lòng mình.

Lát sau, nàng bình tĩnh lại, nhưng giọng nói vẫn kiên quyết, nhỏ nhẹ:

- Trời hành tội em đấy mà!
- Đừng nói thế!
- Em không tốt – Azusa nghĩ rằng mình có tội mới bị bệnh tật thế này – Ôi, anh hành tội em đi!

Nếu người con gái có chồng rồi mà đi với người đàn ông khác là có tội, thì người đàn ông quyến rũ người con gái cũng có tội như thế. Đều là có tội, lẽ nào phía này trị tội phía kia?

Kuga không giải thích nổi, chỉ nghe thấy tiếng nàng:

- Anh, ôm em đi nào ...

Tiếng nói như từ trong bóng tối vọng lại. Biết rằng lời nói từ miệng Azusa, nhưng lại như lời thở than phát ra từ không gian nồng nàn của hai người.

Kuga ghì chặt cơ thể của người phụ nữ đang nằm trên giường như một lễ vật, cởi áo, hai tay xoa mạnh bầu vú nàng. Những động tác ấy là sự thèm khát của người con trai, hoàn toàn không chiều lòng người con gái. Theo đó có thể nói, anh đang trị tội nàng. Nhưng nếu như trong hành động đó có lẫn tình cảm yêu đương, dù là chút ít, thì trị tội sẽ biến thành kích động, người con trai từ người trị tội trở thành kẻ tòng phạm. Trước phút hai người kết hợp nhau lại cũng đã xuất hiện triệu chứng đó rồi. Trong lúc Kuga vuốt ve cơ thể Azusa thì anh đã rời xa vị trí của người trị tội mà ngã vào lòng người đang bị kích động sự thèm khát.

Nhưng vào lúc này, từ vai trò người con trai kích động dẫn đến ý nghĩa kia, có thể coi là người trị tội, nhưng Kuga vuốt ve để châm ngọn lửa thèm khát của Azusa, hai người vội vã ôm chặt lấy nhau, trước giây phút hòa nhập thể xác, người con trai trở thành kẻ tòng phạm sung sướng.

Azusa cố giấu kín khoảnh khắc cao trào, ôm chặt lấy Kuga. Nàng nghĩ, nếu để bật lên tiếng kêu là biểu hiện sự khát khao tầm thường, nên cố kiềm chế, cho dù cao trào lên đến đỉnh điểm, cũng chỉ khẽ “U!” và tiếp theo, thân thể đang căng bóng mềm mại. Ấy là lúc Kuga biết nàng đã đạt đến cao trào.

Cách biểu đạt kín đáo rất riêng ấy của Azusa, mà tự nàng cũng không biết tại sao lại như thế. Người đàn ông thấy được mâu thuẫn xác thịt và tinh thần trong đó, sẽ được thỏa mãn về tâm lý, kích thích tình yêu đối với nàng.

Không phải nói, khi đạt đến mức độ đó, trong lòng thỏa mãn vô cùng, và công kích thêm một lần nữa với lòng tự tin mới. Có thể, thân thể người con gái trở nên nhạy cảm khi đã được thỏa mãn, Azusa đạt được hai, ba cao trào, Kuga không còn tự kiềm chế, cùng giải tỏa với nàng.

Azusa dựa sát người Kuga, đầu nàng áp chặt vào vai, toàn thân nằm gọn trong lòng anh, hai cặp đùi đan vào nhau, ngọn lửa tình

vẫn âm ỉ cháy. Hai người nằm với tư thế ấy không biết bao nhiêu lần, bởi cả hai đều được thỏa mãn. Tuy hai cơ thể sát vào nhau, nhưng tưởng vẫn có một không gian thanh thản, một cảm giác thoải mái sản sinh từ trong vòng tay ấm áp, dịu dàng. Lúc này, Azusa trở nên ngoan ngoãn, nàng để mặc Kuga vuốt ve, chỉ bình thản nhắm mắt, như ngủ, như thức.

Tóc Azusa làm ngựa vai anh, anh khẽ nhích đầu nàng ra. Azusa như bị đánh thức, nàng nói:

– Cảm ơn anh ...

– Việc gì? – Kuga phát hiện lần đầu tiên nàng nói câu này sau khi hai người “yêu” nhau. Bất giác anh hỏi lại – Em vừa nói cảm ơn?

– Vâng! Em rất vui ...

Azusa trả lời rõ ràng. Nhưng vì sao nàng cảm ơn một cách trịnh trọng như vậy? Trong bóng tối mờ ảo Kuga nhớ lại vừa nãy nàng nói:

“Hãy trị tội em đi!”.

– Anh định cho em một trận nên thân đấy!

– Nhưng rất dịu dàng. – Azusa nhận ra hành động của Kuga còn rất xa mới được gọi là trị tội. – Sao anh không cắn em?

Anh lại nhớ vết bầm tím do anh cắn bên tai Azusa.

– Em bảo không được kia mà?

– Không sao, anh cứ để lại cho em những kỷ niệm ...

Lẽ nào vết cắn ấy sẽ là kỷ niệm tình yêu?

– Bây giờ anh cắn em nhé?

– Không được, bây giờ đang ngựa – Có thể Azusa nghĩ đến cảm giác bị cắn, nàng khẽ co mình lại, nói – Em không quên được đâu!

Azusa đang vui, Kuga gật đầu, nàng nói tiếp:

– Thế này là em có thể yên tâm đi viện được rồi.

– Em ra viện, lại gặp nhau nữa nhé!

– Không được!

– Tại sao? Chỉ mỗ mắt thôi mà?

– Nhưng người em đã bị tổn thương.

– Em nói sao? – Kuga thấy Azusa đang tự hành hạ mình, nói -
Mồ thì có việc gì đâu!

– Anh bảo vẫn chờ em kia mà?

– Tất nhiên - Chợt Kuga có ý nghĩ ngắm nhìn những xung động
cơ thể nàng.

Bởi trong thời gian Azusa vào viện anh không còn được ngắm
nhìn nàng, vuốt ve làn da mềm mại của nàng – Cho anh xem, được
không?

– Xem gì?

– Cơ thể em, toàn bộ. Để in sâu trong tâm trí anh, làm anh không
thể quên được em!

Azusa không trả lời, chỉ lặng lẽ nằm thẳng, nói:

– Không được bật đèn sáng đâu!

Đó là điều kiện của nàng. Kuga muốn bật đèn dành trong bóng tối
mờ ảo từ từ ngời dậy, tay phải đặt lên ngực nàng, rồi áp sát mặt.
Như bị điện giật, cơ thể Azusa chợt run lên, nhưng nàng vẫn nhắm
mắt.

Kuga nhiều lần đòi cạo lông của nàng, nàng không cho, bảo làm
thế “thật quái gở”. Azusa nói, đã lâu không “sinh hoạt” với chồng.
Lấy nhau hai mươi năm con cái đã lớn, hai vợ chồng không còn có
nhu cầu sinh lý nữa. Nàng nói:

– Chưa thấy cặp vợ chồng nào lại yêu nhau như thế!

Có thể hiểu được điều Azusa nói, nhưng Kuga nghĩ, nếu đúng,
nàng sẽ đồng ý cho anh cạo lông. Như thế có thể chứng minh được
vợ chồng nàng không còn “sinh hoạt”. Thế nhưng, Azusa bảo yêu
cầu của anh là “quái gở”, nhất định không cho.

Azusa nói đúng, đúng là “quái gở”. Nhưng nhiều lúc đàn ông vẫn
đòi làm những việc quái gở không đâu.

Kuga trông thấy nốt ruồi đen to bằng hạt đỗ phía đùi trái của
Azusa. Lần đầu tiên anh phát hiện nốt ruồi này của nàng hồi bảy

năm về trước, khi hai người gặp lại nhau. “Tại sao lại mọc ở đây?” Kuga vừa sờ vào nốt ruồi, vừa nói:

“Tương dân ...” Azusa vội vàng lấy tay bịt miệng Kuga lại.

– Đúng thế! – Kuga nhìn vào cái nốt ruồi, rồi nhìn lên ngực nàng.
- Ở đây còn một cái nữa ...

Phía dưới vú trái, gần nách Azusa còn một nốt ruồi như thế. Bảy năm trước Kuga thấy thế nào thì nay vẫn thế, vẫn ở vị trí đó, không có gì thay đổi.

Tay Kuga mân mê nốt ruồi, nói:

– Cà hai cùng ở bên trái.

Anh chợt nghĩ, nàng đau mắt trái. Tuy cả ba không liên quan gì đến nhau, nhưng nghĩ kỹ thì thấy có gì đó liên quan với nhau.

– Anh không thể quên được em! – Không hiểu tại sao, Kuga nhìn những nốt ruồi của Azusa, lại nghĩ nàng sẽ mỗ thành công – Không sao, anh sẽ chờ em.

– Chờ em thật nhé!

– Nhưng em phải về với anh nhanh lên!

Azusa vươn hai tay kéo Kuga gần lại, hai người ôm nhau thật chặt.

Kuga thì thào bên tai nàng:

– Anh chờ em!

Thế rồi, với lòng thành cầu chúc, đôi môi anh áp chặt vào con mắt sắp mỗ của Azusa.

Chương 3

MÁT MỀ

Hôm Azusa vào viện, trời mưa sụt sùi từ sáng đến chiều.

Chưa đến cuối tháng tám mà nhiệt độ xuống 28 độ, mát mẻ như mùa thu.

Mùa hè năm nay phần lớn râm mát, rất ít ngày nắng chói chang. Tưởng như chưa có những ngày hè nắng nóng đầm đìa mồ hôi thì đã sang thu mát mẻ.

Kuga chợt buồn khi nhớ lại mùa hè năm nay. Bỗng có tiếng chuông điện thoại của Azusa.

– Em đi ngay bây giờ.

Tiếng nàng không giống tiếng người sắp phải vào viện, mà như sắp đi chơi xa. Tiếng trả lời của Kuga rõ ràng:

– Em vào bệnh viện Ochanomizu đấy chứ? Cẩn thận em nhé!

– Hôm nay trời mưa, tuyệt lắm. Nếu nắng ráo vào viện thì rất tiếc. Trời mưa, yên tâm hơn.

Kuga hiểu lòng nàng, nhưng vẫn áy náy chuyện mổ:

– Hôm nào thì mổ?

– Phải mất bốn, năm ngày kiểm tra tiếp, em nghỉ sang tuần sau.

– Trước khi mổ vẫn liên lạc với nhau được chứ?

– Bệnh viện không cho dùng điện thoại di động, sợ ảnh hưởng đến người khác. Cứ để em gọi cho anh.

– Có thể qua trung tâm y tá gọi cho em được không?

– Sau mổ một thời gian không được phép gọi điện thoại.

Kuga nhận ra rằng, Azusa vào viện là hoàn toàn cách ly với thế giới bên ngoài. Anh nói:

– Anh đem hoa đến cho em nhé!

Thoạt đầu Azusa đồng ý, nhưng rồi nàng lại nói:

– Thôi anh ạ!

Kuga nghĩ, bó hoa có danh thiếp của mình em rằng gây phiền hà cho Azusa chẳng, anh nói:

– Anh không ghi tên, chỉ một bó hoa bách hợp trắng thôi, được không?

Azusa thích hoa trắng, nhất là hoa bách hợp.

– Nhưng không biết có chỗ cắm hoa không?

– Để ở phòng của mình thì sao?

– Hai người nằm chung một phòng ... - Azusa chuyển sang chuyện khác – Bát hoa ấy hôm nay thế nào rồi?

Nàng hỏi bát hoa nàng đem đến trước hôm đến bệnh viện lấy kết quả kiểm tra.

– Vẫn thế!

Xem ra những bông hoa lan hồ điệp trên lá sen trắng còn tươi được thêm ít ngày nữa.

– Nếu ra viện an toàn, em sẽ đến cắm hoa cho anh nữa.

– Chắc chắn là an toàn rồi.

– Đúng thế không?

– Tất nhiên!

Được Kuga động viên, Azusa yên tâm hơn:

– Em đi nhé!

– Chúc em sớm ra viện – Kuga nói thêm – Anh yêu em!

Azusa cười, khẽ nói:

– Em cũng yêu anh!

Kuga gật đầu, tình cảm tưởng như làm cho hai người trẻ lại.

Azusa vào viện được hai hôm thì Kuga cùng anh bạn Muraki đến ăn tại một nhà hàng nhỏ ở Ginza.

Muraki là bạn thời trung học, vào đại học anh học y khoa, hiện tại là chủ nhiệm khoa tiết niệu tại một bệnh viện công ở Yokohama.

Hồi xưa, Kuga vẫn chọc anh:

“Cậu tại sao lại học tiết niệu?” Muraki trả lời rất nghiêm túc:

“Hành vi quan trọng nhất của con người là bài tiết.”.

Muraki cho rằng, con người ngày nay chỉ nghĩ đến ăn gì, ăn bao nhiêu nhưng lại ít nghĩ bài tiết gì, bài tiết bao nhiêu. Anh ta vẫn chủ trương:

trước hết phải thải loại tất cả những gì thừa thãi ra khỏi cơ thể mới có thể thoải mái nghĩ đến ăn. Đó là quan điểm “bài tiết tốt mới có thể mạnh khỏe”.

Trong lúc hai người đứng tiểu tiện trong nhà vệ sinh, anh ta nói với sự hiểu biết sâu sắc:

– Thấy không, có thể đi tiểu thoải mái mới cảm thấy hạnh phúc!

Kuga thấy anh bạn như bị “thần kinh” nhưng hàng ngày anh ta tiếp xúc với những người khổ sở vì bí tiểu tiện, thì điều anh nói ra là những cảm nhận đúng đắn.

Không có gì thay thế được cảm giác sảng khoái sau khi bài tiết thoải mái, dù là đại tiện hay tiểu tiện.

“Tất cả những gì bài tiết từ cơ thể ra đều quan sát kỹ càng”. Đó là câu thần chú cửa miệng của anh ta, bởi quan sát những thứ bài tiết khỏi cơ thể có thể biết được cơ thể ra sao. Anh ta vẫn phàn nàn:

“Hố xí tự hoại đã làm mất những thông tin bên trong cơ thể”.

Chuyện nghe có phần khôi hài, nhưng đúng như thế. Anh ta nói:

Cho nên, việc lớn của con người là không thể bỏ qua những thứ đó. Câu nói tuy khiêm tốn lấy mình ra làm gương, nhưng đám sinh viên y khoa cho rằng đó là lời kiến giải độc đáo.

Anh bạn Muraki thích món ăn Nhật Bản, Kuga chọn một nhà hàng ăn nhỏ ở phố Ginza Tây đầy những tiệm rượu. Nhà hàng trên tầng hai, chỉ một cái quầy hình chữ L và một gian nhỏ.

Hai người ngồi gần quầy, uống bia khai vị rồi uống rượu trắng hâm nóng.

Tuy trời chuyển mát, nhưng vẫn là tháng tám nhiều người vẫn uống rượu nguội. Nhưng Kuga và Muraki quen uống rượu nóng.

– Uống rượu này mà không uống nóng là người không biết uống rượu - Về uống rượu hai người thật tâm đầu ý hợp, rất giống nhau.

Kuga rót rượu cho Muraki. Muraki nâng chén rượu lên nhâm nhiều ngon lành.

Cô chủ quán mời hai người:

– Vừa có cá hồi ở Hokkaido về, các ông dùng một đĩa chứ ạ?

Muraki gọi một đĩa cá rán. Ăn cá ở Ginza quả là ngon, nhưng nhà hàng có cả món thịt bò loại cao cấp, Kuga muốn ăn món bít-tết bò tẩm gia vị. Muraki ngạc nhiên thấy Kuga thích ăn món thịt bò, anh hỏi:

– Gần đây cậu lại thích ăn món Âu à?

– Không phải là thích, ăn gỏi cá chán rồi, đổi khẩu vị thôi mà!

– Cá rán ngon lắm. Người Nhật thích ăn gỏi, mình thấy gỏi cá thu cũng ngon, còn những thứ cá khác rán lên rất ngon.

Kuga đồng ý với Muraki:

– Không hiểu vì sao gần đây mình thích ăn các món Italia và các món Âu.

– Chứng tỏ sức khỏe của cậu rất tốt – Muraki nói với giọng của một bác sĩ, tiếp đó, anh ta thăm dò - Chắc là bị ảnh hưởng của cô bạn gái chứ gì?

– Là thế nào?

– Nếu thường xuyên tiếp xúc với những người con gái thích các món Âu thì khẩu vị của mình cũng sẽ bị thay đổi theo.

Kuga nghĩ ngay đến Azusa. Nàng thích các món ăn Nhật Bản, nhưng cũng thích món ăn Italia, nhiều lần anh đưa Kuga đến nhà hàng ăn Âu .

– Cậu đang có bạn gái chứ gì?

Kuga không thể nói chuyện Azusa với Muraki được, nhưng Muraki rất nhạy cảm, – Đừng giấu tở nữa!

– Có gì phải giấu diếm, nhưng có thể cậu đã nói đúng.

– Ngoài năm mươi, nói chuyện tình yêu đúng là tuyệt vời đấy!

Kuga nghĩ, nếu mình im lặng thì Muraki sẽ hỏi đến cùng, liền chuyển sang chuyện khác:

– Có việc này muốn hỏi cậu.

Mục đích tối nay Kuga mời Muraki ăn cơm, thứ nhất hai người lâu ngày mới gặp lại nhau; thứ hai, muốn hỏi Muraki về bệnh tình của Azusa. Tuy Muraki là bác sĩ tiết niệu, không hiểu về nhãn khoa, nhưng như thế có thể dễ hỏi hơn.

– Bệnh về mắt ...

Muraki vừa dùng đũa xắn cá với động tác nhanh nhẹn không tương xứng với tấm thân mập mạp của anh, vừa hỏi:

– Để viết tiểu thuyết à?

– Không, không, không phải thế.

Trước đây, Kuga viết tiểu thuyết cũng đã hỏi Muraki về bệnh hôi chân, cho nên Muraki nghĩ Kuga hỏi chỉ là để viết truyện.

– Mình có một người quen ... - Kuga kể bệnh tình của Azusa gần đây, mắt lồi lên, nhìn cái gì cũng thành hai hình hay đau đầu – Hình như đáy mắt có khối u gì đó ...

– Có thể như thế.

Muraki trả lời dứt khoát, khiến Kuga lộ thêm:

– Mồ không sao chứ?

– Nếu bác sĩ khuyên vẫn nên mổ.

– Có trường hợp nào mắt bị lồi nên không?

– Có thể khối u trong hốc mắt.

– Hốc mắt là như thế nào?

– Tức là hốc đựng nhãn cầu – Muraki giải thích bằng những lời lẽ dễ hiểu nhất - Cậu đã thấy xương đầu bao giờ chưa? Tức là hai cái hốc đen chứa nhãn cầu ấy mà!

Kuga gấn khuôn mặt xinh xắn nhả nhận của Azusa vào bộ xương đầu, bất giác cảm thấy gai người:

– Ở đây cũng có thể có khối u à?

– U lành, cũng có thể là u ác tính.

– U ác tính là thế nào?

– Nó sẽ phát triển nhanh như ung thư, không chữa kịp thời sẽ không còn thuốc thang nào cứu vãn nổi.

Khối u của Azusa là lành tính hay ác tính?

– Nghe nói phải vào viện để mổ ngay.

– Thế thì chẳng có vấn đề gì, nhưng tớ phải hỏi lại bác sĩ nhãn khoa.

– Xin lỗi ...

Kuga cảm ơn. Muraki vừa rót rượu cho Kuga vừa nói:

– Nhưng rất ít gặp trường hợp ấy.

– Nghĩa là thế nào?

– Tớ cũng không rõ. Không phải di truyền, chỉ có thể nói là số phận.

Kuga vừa gật đầu, vừa nghĩ đến Azusa đang ở bệnh viện. Giờ này nàng đang làm gì, hai người nằm chung một phòng, có thể không đến nỗi buồn, nhưng đêm trong bệnh viện rất buồn. Bây giờ đã hơn tám giờ, biết đâu người nhà đang ở đây với nàng. Con hay chồng? Hay chỉ một mình?

Muraki vừa rót rượu cho Kuga, vừa hỏi:

– Người nhà cậu à?

– Không, nhưng ...

– Vào viện rồi thì phải nghe theo bác sĩ ...

Kuga gật đầu, uống cạn ly rượu, định bụng không nghĩ gì đến Azusa nữa.

Trưa thứ bảy, ba ngày kể từ hôm Azusa vào viện, Kuga nhận được điện thoại của nàng. Vừa nghe tiếng của nàng, anh liền hỏi:

– Em gọi cho anh từ bệnh viện đấy à?

– Vâng, em đang gọi ở máy công cộng trước trung tâm liên lạc y tá.

Kuga nghĩ, không hiểu giờ này nàng đang mặc áo quần bệnh viện hay mặc đồ ngủ? Anh hỏi:

– Tình hình thế nào rồi?

– Vẫn ổn - Rồi nàng hạ giọng - Ở bệnh viện buồn quá!

Azusa cho biết, buổi sáng dậy rất sớm, mọi việc buổi trưa và buổi tối đều diễn ra sớm hơn, sáu giờ đã ăn cơm tối, chín giờ tắt đèn, đêm rất dài, không ngủ được.

– Không ngủ được vì đau hay vì mệt?

– Đau mắt không như đau chân, đau tay hoặc đau nội tạng, không có cảm giác đau ở đâu, bởi đêm dài nên không ngủ được. Nếu đau ở đâu thì mới thật sự mất ngủ.

– Phòng hai người ư em?

– Vâng! Bà già nằm với em ban ngày rất tỉnh táo, ban đêm ngủ rất sớm.

– Bà ấy bị bệnh gì?

– Gôlôcôm. Mổ xong rồi, chỉ vài ba hôm nữa là ra viện.

– Anh đến thăm em nhé?

Kuga nửa đùa nửa thật, Azusa vội vã từ chối:

– Không được! Ở đây thóc mách, lắm mồm lắm!

– Em yên tâm, anh không đến đâu – Kuga nghĩ bà già không sao, chỉ sợ gặp người nhà của nàng thì phiền – Nghe thấy tiếng em là mừng rồi – Em cũng vậy.

Anh hình dung khi Azusa nằm ở giường, liền hỏi:

– Chỗ em có máy thu hình không?

– Có hình nhưng không có tiếng, vả lại không được xem quá muộn. Ngủ không được em đọc sách của anh.

Azusa nói đến tập bút ký và tiểu thuyết viết về những hoạt động của các nữ chí sĩ thời Mạc Phủ.

– Em đem theo những cuốn sách ấy à?

– Bản in đẹp, xem rất thú vị. Nhưng đọc nhiều mỏi mắt lắm.

– Thôi, đừng xem nữa.

Được người con gái thân quen đọc sách của mình, Kuga thấy ngượng, anh liền chuyển sang chuyện khác:

– Bao giờ thì mổ, em?

– Có lẽ tuần sau, vào buổi chiều.

- Không mất nhiều thời gian lắm đâu nhỉ?
- Nghe nói mất vài tiếng, phải bổ xương đầu ra.
- Ở trán, gần thái dương ...

Bất giác, Kuga đưa tay lên ấn thái dương mình.

- Đại phẫu thuật – Azusa nói.

Dao mổ chạm vào xương thịt, Azusa sợ là phải.

– Yên tâm đi, em – Kuga biết câu nói đó là để trấn an chính mình, anh liền chuyển sang chuyện khác – Anh sẽ đem hoa tặng em. Không để tên anh, được không nào?

Azusa không trả lời ngay, hình như suy nghĩ giây lát rồi mới nói:

- Được không?
- Tất nhiên, chỉ cần em đồng ý. Tặng một bó hoa được chứ?

Hoa bài bác phải có rễ, bởi trị bệnh phải trị tận gốc rễ, cho nên tặng hoa người ốm chỉ có thể tặng hoa bó.

- Có chỗ để hoa không?
- Đặt ở tủ đầu giường, tuy em không nằm gần cửa sổ.
- Thế thì không cần nhiều hoa lắm đâu nhỉ?
- Vài ba bông là đủ. Ngắm hoa để có thể cảm thấy anh đang ở bên em.
- Thế thì được.
- Sau khi tháo băng, cái mà em nhìn đầu tiên sẽ là hoa của anh.

Kuga vô cùng sung sướng, muốn chạy ngay đến bên nàng.

Hai ngày sau đó, thứ hai, ca mổ dự định vào buổi chiều, nhưng Kuga vẫn không nhận được điện thoại của Azusa. Anh nghĩ, trước khi mổ phải uống thuốc, phải bận chuẩn bị, không có thời gian gọi điện cho anh; hoặc có người nhà, không tiện gọi điện. Tóm lại, nếu mổ theo đúng kế hoạch thì trong những ngày này không thể nghe được tiếng nàng.

Chợt Kuga nghĩ, Azusa đã đi xa, lòng anh thẳng thốt không yên. Nếu bệnh tình của Azusa xấu đi, anh cũng không thể nào biết được. Với chồng nàng thì không thể hỏi, con cái nàng cũng không biết có

Kuga tồn tại. Dù có biết cũng không thể thông báo cho anh. Nghĩ đến đây. Lòng anh rối bời.

Dẫu rằng xã hội nhìn nhận chuyện này thế nào, Kuga vẫn cho rằng cần phải giữ quan hệ cực kỳ thân thiết, vững chắc với Azusa, đó cũng là quan hệ mỏng manh, không ổn định nhất. Chỉ cần Azusa không gọi điện thoại, có thể hai người sẽ xa nhau từ đây, sự thật yêu nhau cũng tan thành mây khói.

Hôm ấy Kuga rất bận.

Thời hạn phải nộp truyện ngắn đã quá một ngày, thời gian nộp bài tùy bút cũng đã đến gần.

Anh là nhà văn chuyên viết truyện lịch sử. Tuy ít nổi tiếng, nhưng vẫn không được phép kéo dài thời hạn nộp bài. Anh định hôm nay gác chuyện Azusa sang một bên, tập trung vào viết, nhưng không sao viết nổi.

Trước kia cũng thế, mỗi lần không tập trung tư tưởng viết, anh luôn luôn cảm giận công việc vất vả này. Nếu là viên chức của công ty hay là một công nhân, hàng ngày đi làm ở công ty hoặc nhà máy, cùng làm việc với mọi người sẽ không còn buồn phiền. Với những người lao động chân tay, không cần động não sẽ nhanh chóng bắt tay vào việc. Nhưng là công việc ở nhà thì không thể thanh thản như thế được. Dĩ nhiên, cùng làm việc với mọi người cũng có cái khó, công việc vụn vặt, phải chú ý đến một người chung quanh. Xét về điểm đó, tính chất sáng tác tương đối đơn giản hơn, tự do hơn.

Dù sao thì hôm nay sẽ không nghĩ đến chuyện khác, chỉ làm việc. Kuga ngồi trước bàn. Trước hết đọc những tư liệu cần thiết, rồi chuyển sang sáng tác, bắt đầu viết.

Viết được chừng hai tiếng đồng hồ, đầu óc đã mệt, không thể viết tiếp, anh phải dừng bút, hút thuốc, nghỉ ngơi chốc lát.

Lúc này đã năm giờ chiều, có thể vì cuối hè, sắp có bão, mây đen ùn ùn kéo tới, trời tối dần.

Kuga hút xong điếu thuốc, uống ly cà-phê của cô thư ký đưa, anh lại nghĩ đến Azusa. Nếu chiều nay mỗ thì giờ này đã xong. Mỗ không có vấn đề gì chứ?

Càng nghĩ, anh càng không yên tâm, liền gọi điện cho bệnh viện. Điện thoại qua tổng đài, đến khoa mắt, đầu kia đường dây có tiếng như của một nữ y tá trẻ:

– Vâng, tôi ở buồng bệnh ...

– Xin lỗi ... - Kuga hít thở thật sâu, nói – Xin cho biết, bệnh nhân Kanô Azusa mổ đã xong chưa?

– Thưa, ai ạ?

– Tôi là người quen của bà ấy. Được biết chiều nay bà ấy mổ.

– Không, tôi muốn biết tên bệnh nhân.

Kuga vội vàng nhắc lại tên Azusa. Cô y tá trả lời:

– Ca mổ đã xong từ lâu rồi!

– Mổ không có vấn đề gì chứ?

– Vâng! Nhưng sao ạ?

– Thế thì tốt!

Anh khẽ cảm ơn cô y tá ở đầu kia đường dây, rồi đặt máy xuống. Xem ra Azusa mổ an toàn. Nghe cô y tá nói, ca mổ thành công là điều tất nhiên, nhưng vừa rồi anh vẫn lo, nghĩ đến trường hợp xấu nhất.

Như vậy, hai người vẫn có thể duy trì mối quan hệ mỏng manh? Dẫu sao thì tảng đá trong lòng Kuga đã được trút bỏ. Anh uống cà-phê, nghĩ:

bệnh tình của người thân yêu cũng không được thăm hỏi đàng hoàng, mối quan hệ thật không bình thường.

Buổi tối, Kuga nằm mơ thấy Azusa. Nhưng chỉ là giấc mơ. Giống như ngày xưa Kuga đang ở trong nhà xe, trong đồng hồ đặc cũ ngổn ngang trên nền nhà, lẫn lóc một bộ hài cốt. Ngay lúc ấy có cậu bạn thời trung học, không hiểu vì sao sau đó chỉ có một mình Kuga. Nhìn kỹ, đó là một hộp xương sọ, hai hốc mắt đen ngòm, trông rất rõ ràng. Anh bạn hỏi xương đầu của ai? Kuga biết đó là hộp sọ của Azusa. Hộp xương sọ vẫn ở cạnh xô -pha, anh định đem đi chỗ khác, nhưng rễ hoa quán chặt hốc mắt, rất khó lấy đi.

Trong lúc anh đang luống cuống thì Azusa đứng ở góc nhà xe, bảo với anh hoa được cắm ở hộp sọ nàng, anh không được ngắt những bông hoa trắng ấy.

Kuga nói:

“Để đây người khác sẽ biết, vẫn phải cắt bỏ những bông hoa trong hộp sọ đi”. Lúc này, tay anh quờ quạng trong bùn nhão đụng phải một vật gì đó, anh vội vàng rút tay lên, lập tức hộp sọ biến đâu mất, và anh cũng tỉnh giấc mơ.

Gần đây, anh rất ít nằm mơ. Tuổi già sức yếu, cơ thể không còn đủ sức để mơ. Nhưng giấc mơ này hết sức rõ ràng, tỉnh rồi vẫn nhớ, tưởng đâu vẫn trong mơ.

Anh nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, bốn giờ còn lâu mới sáng. Trong bóng tối, Kuga khắc khoải mãi với giấc mơ kỳ lạ vừa rồi. Hộp sọ và Azusa trong mơ tưởng đâu có liên quan đến khối u trong hốc mắt của Azusa. Muraki nói hốc mắt là nơi đựng nhãn cầu đã gây ấn tượng sâu sắc cho Kuga, bởi thế nó xuất hiện trong giấc mơ. Không thể tưởng tượng nổi là những bông hoa trắng, có thể có liên quan gì đó đến những bông hoa bách hợp Kuga tặng nàng. Nhưng rừng rợn nhất là rễ hoa quán sâu vào hốc mắt, không thể dứt ra nổi, tay anh đụng vào một vật cứng giống như một ống sắt vùi trong đất. Anh tỉnh lại, người đầm đìa mồ hôi.

Cảnh trong mơ và cảm giác cuối cùng có liên quan gì vừa nhau?

Kuga nghĩ ngợi vẫn vơ, không thể giải thích nổi, đang trở mình định ngủ tiếp, bỗng phát hiện cái ấy của mình cương lên. Tại sao thế nhỉ?

Trước đây, mỗi sáng tỉnh dậy, nó đều cứng hơn bình thường. Thời trẻ còn hay bị dị tính, nhưng lâu rồi không còn cảm giác ấy nữa.

Năng lực của người đàn ông sẽ suy giảm theo tuổi tác, nhưng bước sang tuổi già vẫn có thể đòi hỏi, Tùy từng người, thời gian có thể kéo dài. Đòi hỏi trong trạng thái vô thức, như những lúc tỉnh giấc trong đêm sẽ diễn đi diễn lại nhiều lần ... Anh thấy lạ, tại sao hiện tượng này xuất hiện rõ ràng như thế? Bởi tối hôm qua ngủ say? Không, nửa đêm bị giấc mơ đánh thức, không thể nói đã ngủ ngon.

Vậy hộp xương sọ, hoa trắng, Azusa có liên quan gì đến sự thay đổi của cơ thể mình đây? Có thể sự kích thích bản năng chăng? Đã hơn một tuần không gặp mặt Azusa, nhưng trước kia có những lần hơn một tháng trời mới gặp nhau cũng không sao. Có thể, Azusa vào viện, không được gặp, càng kích thích nỗi khát khao gặp nàng chăng!

– Azusa ...

Kuga khẽ gọi tên nàng trong bóng tối, tưởng như thấy làn da trắng ngần của nàng, nghe thấy tiếng rên se se của nàng mỗi khi đạt đến cao trào. Những âm thanh hư ảo vang mãi bên tai, Kuga đắm chìm:

“Em, anh muốn gặp em ... anh muốn ... ”.

Chợt anh ý thức rằng, người phụ nữ mình yêu đã có chồng! Thế thì sao?

Tưởng như đến tận bây giờ anh mới hiểu quan hệ của hai người là trái vừa đạo đức xã hội. Anh cố thoát khỏi giấc mơ, hoàn toàn tỉnh táo.

Azusa đã mổ xong, nhưng anh vẫn không nhận được điện thoại của nàng.

Kuga nghĩ, có thể vì phải mổ xương đầu, không đi gọi điện được, nhưng anh vẫn muốn biết tình hình sau khi mổ.

Mấy lần anh định gọi điện cho bệnh viện, nhưng lại nghĩ mình không phải thân thích, đi hỏi bệnh tình người khác, dễ nghi ngờ, nên anh đành thôi. Nếu mình là họ hàng thân thích của Azusa thì có thể trực tiếp đến bệnh viện để hỏi tình hình sau khi mổ.

Một lần nữa anh cảm thấy khoảng cách giữa mình và Azusa, cũng bởi quan hệ không được xã hội thừa nhận, không còn cách nào khác. Anh tự an ủi, nhưng chỉ lát sau lại nghĩ đến nàng. Có thể nàng đang chịu đau đớn nơi đáy mắt, hoặc xuất hiện ảo thị. Mổ ruột hay dạ dày tương đối bình thường, có thể tưởng tượng được cái đau sau khi mổ, nhưng với các chứng về mắt thì không thể biết, không rõ ra sao, anh càng nóng lòng hơn.

Ngày thứ bảy rồi mà vẫn không biết tin tức gì. Anh nghĩ, bình thường mỗi sau bảy ngày thì cắt chỉ, cho nên trong vòng một tuần nàng sẽ không thể liên lạc gì được.

Hơn bốn giờ chiều ngày thứ tư, vào lúc anh thất vọng lắm rồi thì điện thoại trong phòng làm việc reo vang. Buổi chiều hoặc gần tối thường hay có điện thoại của Bộ biên tập, anh cứ nghĩ Bộ biên tập gọi. Anh cầm máy lên, tiếng cô thư ký:

– Thưa ông, điện thoại của bà Kanô ...

– Kanô ... - Bất giác Kuga nhắc lại, rồi nói vào máy – Alô – đã nhận ra tiếng Azusa, anh hỏi - Mổ xong rồi hả em?

– Vâng, theo đúng kế hoạch.

– Không có vấn đề gì chứ?

– Không vấn đề thì mới gọi điện thoại được cho anh!

Kuga tỏ ra vội vã, gấp gáp, Azusa thì thư thả, không vội.

– Đi lại được rồi đấy à?

– Vâng, em đang nói chuyện với anh ở trạm điện thoại công cộng của trung tâm liên lạc y tá, như lần trước gọi cho anh.

– Mắt thế nào rồi?

– Vẫn đang băng. Hôm qua lần đầu mở băng, nhìn rõ lắm.

– Tốt rồi – Kuga thở phào nhẹ nhõm – Đau lắm không em?

– Hôm mổ, mắt lóa ghê lắm, hôm sau trở lại bình thường, hôm qua có thể dậy, ăn uống như người bình thường.

Sau mấy ngày nóng lòng mong đợi, nghe Azusa nói thế, Kuga thấy nhẹ người, thanh thản.

– Anh cứ lo, không hiểu em thế nào!

– Cảm ơn anh! Không ngờ lại đơn giản đến thế.

Bệnh về mắt khác với các loại bệnh khác, tay chân, nội tạng không có vấn đề gì, mổ bình thường sức khỏe bình phục cũng nhanh chóng.

– Vậy là khỏi rồi chứ?

– Mắt đã nhìn thấy, nhưng vẫn chưa cắt chỉ - Azusa như chợt nhớ ra – Nhưng, như hôm trước em nói, mổ xong, việc đầu tiên là em phải nhìn hoa của anh tặng.

Trước hôm mổ, Kuga gửi tặng nàng một bó hoa bách hợp trắng.

– Mới hết thuốc tê, tỉnh lại là em nhìn thấy hoa ngay.

– Thế là thế nào?

– Mắt phải của em vẫn nhìn thấy – Azusa mổ mắt trái, mắt phải vẫn bình thường, không bị băng. Phát hiện ra điều ấy, nàng thấy rất có ý nghĩa – Hôm qua mổ băng, em nhìn bằng mắt trái cũng rất rõ, không có vấn đề gì.

Mới là ngày thứ tư mà Azusa nói rành mạch, khỏe khoắn, như khỏe hơn trước khi mổ.

– Như thế là hoàn toàn thành công rồi.

– Nhờ âm phúc của anh, tóm lại ...

– Hôm nào ra viện?

– Chưa quyết định, có thể bốn năm hôm nữa.

– Chúng mình sớm được gặp nhau rồi.

– Không được, phải nghỉ ngơi một thời gian.

Mổ mắt cũng phải tĩnh dưỡng nghỉ ngơi sao? Nếu thế, không cần dùng đến mắt có được không?

– Em ngồi xe đến, không sao đâu.

– Không, em sợ bị anh trị tội.

– Tại sao em nói thế?

– Em nói thật đấy - Bỗng nàng hạ giọng – Với lại, hễ gặp mặt là anh giày vò em ...

– Giày vò? – Kuga ngừng lại, lập tức hiểu ý Azusa, liền nói- Không đâu!

– Em không tin.

– Lần này gặp em sẽ nghiêm túc, tôn kính em, chiều chuộng em như một bà hoàng.

Azusa cười, nói:

– Em sẽ là tượng thần bằng đá ...

– Tượng thần?

Trước khi mổ, Azusa bảo sẽ để lại một vết sẹo bên thái dương, vết mổ ấy lớn hay bé? Kuga hỏi:

– Vết mổ không lớn lắm phải không em?

– Cũng khó nói ...

– Có để lại vết sẹo cũng chẳng sao.

– Thật không?

Kuga trả lời không do dự:

– Tất nhiên! Anh mong em.

– Ngày nào ra viện, em sẽ gọi điện cho anh.

Kuga hình dung Azusa mắt bị băng kín, đang đứng nói chuyện ở trạm điện thoại công cộng trước trung tâm liên lạc y tá.

Không ngờ, đã sang tháng chín rồi mà trời vẫn nóng, tất nhiên chỉ là cái nóng rơi rớt sau lập thu, nhưng trời âm u, vừa nóng vừa ẩm ướt, khó chịu như mùa mưa dầm.

Azusa ra viện trong những ngày nóng bức ẩm ướt. Gần trưa, nàng gọi điện đến báo “Ngay bây giờ ra viện”. Ra viện rồi, liền hai ngày sau đó, Kuga không nhận được điện thoại của nàng. Anh nghĩ, có thể nàng đang nghỉ ngơi, đồng thời hình dung nàng trong những ngày này.

Hôm gọi điện thoại ở bệnh viện, nàng nói “Em là tượng đá”, câu nói ấy có bao nhiêu phần chân thật? Nếu đúng là biến thành “tượng đá”, bị thảm đau đớn, làm sao có thể chủ động nói với người khác một cách nhẹ nhàng như thế? Chỉ là nói đùa! Thật ra chỉ rạch một đường bên thái dương, khuôn mặt không thể trở nên xấu xí, khó coi như nhăn nhó giãy giụa khi uống thuốc độc. Điều này có thể yên tâm, nhưng vết sẹo ấy ảnh hưởng đến khuôn mặt nàng như thế nào? Trán Azusa vốn dĩ hơi dô, vàng trán sáng sữa thể hiện nét thông minh vững vàng đáng yêu vốn có của nàng. Tuy ở bên thái dương, nếu vết sẹo trông rõ thì thế nào?

Kuga nghĩ đi nghĩ lại, nhưng vẫn không hình dung nổi khuôn mặt có vết sẹo, chỉ hiện lên trước mắt anh những nếp nhăn bé nhỏ run rẩy giữa vùng trán và sống mũi mỗi khi nàng đạt cao trào. Dưới ánh đèn mờ ảo, anh thấy vẻ mặt đau đớn như khóc, như không mỗi lúc cao trào của nàng liên tiếp từng đợt dâng lên, lên đến cực điểm hưng phấn.

Sau khi mổ, những nếp nhăn ấy như cũ hay bị ảnh hưởng bởi vết sẹo? Kuga rất sợ, sau khi mổ sẽ để lại trên mặt nàng vết sẹo, bất giác anh liên tưởng đến những chuyện chán gỏi.

Ba ngày sau khi Azusa ra viện, Kuga mới nhận được điện thoại của nàng:

– Anh khỏe không?

Người ốm đi bệnh viện, hỏi người ở nhà có khỏe không, thật buồn cười.

Kuga trả lời:

– Tất nhiên rất khỏe - rồi anh hỏi nàng – Còn em thế nào?

– Đã tháo băng.

– Như thế là khỏi hẳn rồi nhỉ?

– Nhưng vẫn phải đến viện.

Azusa muốn nói, vẫn phải đến để kiểm tra lại tình hình sau khi mổ.

– Tuyệt lắm, sắp đi làm rồi chứ?

– Phải nghỉ thêm ít ngày nữa, tuần sau mới đi làm.

– Phải chúc mừng em mới được.

– Gặp mặt à?

– Tất nhiên, cùng ăn với nhau bữa cơm.

Kuga một tay cầm ống nghe, một tay lật giở sổ ghi chép. Anh nghe Azusa nói:

– Em biến thành tượng đá rồi đấy!

– Không sao, không sao.

– Có một vết sẹo ...

– Anh rất muốn xem ...

Chợt anh liên tưởng đến ý nghĩ tà dâm quái đản vừa rồi. Azusa thì khổ nỗi anh đang nghĩ gì, chỉ khẽ nói:

– Đúng là kỳ quái!

– Nhanh lên, tối ngày kia nhé?

Tối ngày kia Kuga phải đi dự buổi chiêu đãi nhân dịp một nhà xuất bản trao tặng giải thưởng văn chương tại một khách sạn gần Yurakuchô, nửa chừng có thể bỏ về:

– Gặp em ở Ginza nhé!

– Chỗ ấy sang trọng, em đến thế nào được.

– Bình thường em không đến cũng được, nhưng là anh chúc mừng em ra viện. Cứ đi nhé!

Ginza gần khách sạn tổ chức chiêu đãi, ra đây rất tiện. Kuga hẹn Azusa tại cửa một nhà hàng, anh còn hỏi lại:

– Em có biết chỗ ấy không?

– Bộ mặt tượng đá của em đến nơi ấy bất tiện cho anh lắm!

– Nếu hẹn gặp một tượng đá thì khỏi có người ghen với anh.

– Làm thế nào ...

Azusa vẫn chưa dứt khoát, thực ra, bản thân sự do dự cũng có nghĩa là muốn đi.

– Không sao, em cứ đến! Không được gặp em, anh sẽ cho rằng em đã trở thành “bát quái” rồi!

Có thể, câu nói ấy là cho Azusa quyết tâm:

– Vâng, em sẽ đến!

Lễ trao thưởng bắt đầu lúc sáu giờ. Kuga bỏ về ngay sau khi vị Ủy viên Hội đồng xét thưởng và người được thưởng đầu tiên vừa phát biểu xong.

Anh định không dự buổi họp mặt này, nhưng vì có việc phải bàn với biên tập của nhà xuất bản chủ trì hôm nay, cho nên tiện thể đến tham dự.

Sở dĩ anh không muốn dự vì tác phẩm của anh có thể được thưởng, hơn nữa người phụ trách biên tập của nhà xuất bản đã thông báo, tác phẩm của anh được đưa vào vòng xét thưởng. Đối tượng của giải là các nhà văn nòng cốt, rất thu hút đối với những nhà văn chưa hề được giải như Kuga.

Nhưng cuối cùng tác phẩm của anh bị loại, người được thưởng là một nhà văn trẻ hơn anh năm tuổi. Anh tự an ủi, viết tiểu thuyết đâu phải để được thưởng hay không được thưởng, chỉ cần bạn đọc hoan nghênh là đủ, cứ hy vọng được giải thưởng nào đó sẽ luôn cảm thấy mình bị người khác bỏ rơi.

Nhưng suy nghĩ ấy không thể bày tỏ cho mọi người biết. Anh vẫn nói cười vui vẻ với các biên tập viên quen biết, bàn bạc công chuyện rồi ra về. Anh ngồi taxi đến một nhà hàng ăn gần Shimbashi, chừng mười phút sau, Azusa vào theo lối cửa xoay. Anh vội đứng dậy đón nàng.

– Vậy là em đã đến, tuyệt quá! - Thấy Azusa, tất cả những gì không vui ở buổi họp mặt rồi đều lập tức tiêu tan, anh cũng chẳng cần giấu diếm, nắm chặt tay Azusa đồng thời quan sát nàng – Xem ra, em khỏe đấy nhỉ!

Một tháng không gặp nhau, bề ngoài Azusa không có gì tỏ ra là người bệnh, thậm chí béo hơn mọi khi.

– Trang phục vẫn rất hợp!

Hôm nay Azusa mặc kimono đơn may bằng lụa Ôshima, thắt lưng in hoa, giữa đông người ồn ào của nhà hàng trông rất hấp dẫn.

– Thế này mà gọi là tượng đá à? – Kuga nói.

– Đúng thế, em không nói dối anh, chưa trông thấy đấy thôi.

– Thôi đi, thế nào cũng được.

Kuga nhẹ nhàng tay lên lưng Azusa, dẫn nàng xuống tầng hầm của nhà hàng.

Ngồi sát quầy có thể trông thấy bếp, rất thú vị khi ăn. Nhà hàng này có nhiều món ăn nhưng mỗi món đều ít, rất được nữ thực khách hoan nghênh.

Kuga ngồi vào chỗ đã đặt trước, chờ Azusa ngồi xuống cạnh mình. Nhưng nàng vẫn đứng, chưa chịu ngồi xuống ngay, nói nhỏ với anh:

– Em ngồi bên kia, có được không?

Kuga ngồi sát mé trong, hai người ngồi ngang hàng, ngồi phía nào cũng thế.

– Đây là chỗ trên, để dành cho anh.

Bởi Kuga đi trước, anh ngồi vào trong, nếu theo nếp cũ, bên phải là chiếu trên. Mỗi lần biểu diễn độc thoại trên sân khấu, diễn viên nói “thưa ông” bao giờ cũng quay đầu sang bên phải, khi nói “ôi, chú gấu” đầu sẽ quay sang bên trái; đến ngày con gái mỏng ba tháng ba xếp đặt vị trí những con rối Hoàng Đế, Hoàng Hậu, hoặc xếp gối lúc đi ngủ đều phải thể hiện thói quen bên phải là vị trí cho bề trên, trái cho người dưới. Chỉ có võ sĩ là khác, con gái phải ngồi bên phải võ sĩ. Bởi võ sĩ luôn luôn sẵn sàng chiến đấu, có lúc trong đêm tối cũng phải rút kiếm đánh nhau, nếu con gái ngồi bên trái, rất dễ bị thương. Kuga viết tiểu thuyết lịch sử nên đã tìm hiểu kỹ những điều này.

Kuga ngồi lùi sang vị trí bên phải, nói:

– Thế này được chưa?

Azusa nói “xin lỗi” rồi ngồi xuống, nói nhỏ với Kuga:

– Vết mổ ở bên trái ...

Quả nhiên, ngồi ở vị trí hiện tại, Kuga chỉ thấy được khuôn mặt bên phải của Azusa.

– Hoàn toàn không trông thấy.

– Tóc em che khuất đấy.

Azusa cuộn tóc phía sau lên, để xù tự nhiên phía bên trái đầu.

– Em chải tóc thế này - Giọng Azusa buồn buồn.

Kuga nhìn nàng, chợt muốn xem vết mổ ẩn giấu trong tóc:

– Cho anh xem, được không?

– Anh muốn xem à?

Kuga gật đầu.

Azusa từ từ quay lại, đưa tay trái lên vén tóc bên thái dương lên, nói:

– Anh thấy chưa?

Dưới ánh đèn đặt trên quầy hàng, Kuga trông thấy vết sẹo mờ dài chừng năm, sáu phân chạy chéo từ chân tóc ở trán xuống thái dương bên trái, hơi bị nhô cao. Nhìn kỹ, trên vết sẹo mờ là lớp phấn mỏng.

– Có được không?

– Còn bé hơn anh hình dung.

Azusa buông tóc xuống, vết sẹo hoàn toàn bị che khuất. Kuga tưởng như mình đang xem một màn ảo thuật:

– Như thế này chẳng còn thấy gì nữa.

– Anh có thất vọng không?

– Không! - Thấy vết sẹo của Azusa, anh có cảm tưởng hai người vừa có thêm một bí mật mới, anh nhìn nàng, nói – Trước hết, nâng cốc chúc mừng em!

Kuga chọn loại rượu vang Banauma sản xuất năm 1990 để “chúc mừng em hoàn toàn bình phục”.

– Chưa hoàn toàn đâu!

– Dù sao thì cũng đã khỏi.

Hai ngày cùng nâng ly vang đỏ lên, chạm nhẹ vào nhau.

Kuga vừa hỏi :

“Uống rượu không sao chứ?”, vừa đưa ly rượu lên môi nhấp một hớp nhỏ, nói:

– Rất dễ chịu, hơn nữa rất tuyệt vời! – Anh vừa xoay xoay ly rượu, vừa nói - Giống như em vậy ...

– Em là rượu vang à?

– Đúng độ ngon, hương vị đang lúc tuyệt vời nhất ...

Azusa ngạc nhiên nhìn Kuga, rồi cầm nĩa lên. Món đầu tiên là cá rán tắm chua, sau đó là món sò hấp, cua biển nướng, nấm xào dầu ô-liu. Món nào cũng được để vào đĩa con, rất ít, khiến người ta muốn ăn.

Mới đầu Azusa ăn dè dặt, thức ăn ngon khiến nàng tăng dần tửu lượng, ăn thoải mái. Khi món chín là đuôi bò hầm đưa lên thì hai má nàng đã đỏ bừng.

Kuga nhìn hai má nàng, thật kiều diễm.

Azusa hai tay bưng má, hỏi:

– Mặt em đỏ lắm à?

– Vừa thôi!

Kuga tưởng tượng lúc này vết sọc trên trán nàng đang biến thành màu gì, hoặc là đỏ phồng được nhuộm rượu vang.

– Mặt em không đỏ chứ, anh?

– Hơi đỏ, như thế càng đẹp.

– Ghét anh ... Làm cứ như mình em uống!

Azusa hình như đã say, thực ra Kuga uống nhiều hơn nàng.

– Lâu lắm mới uống như thế này. – Kuga nhớ ra, đã lâu mới uống với Azusa, liền hỏi – Bao lâu rồi nhỉ?

– Cái gì bao lâu? – Azusa biết Kuga nói gì rồi, nhưng nàng vẫn vờ như chưa biết.

– Lần cuối cùng với nhau ...

– Nếu tính từ một tuần trước ngày em vào viện, đúng một tháng.

Một tháng ấy Kuga nhớ nàng, mong nàng ra viện, cảm thấy một ngày dài tựa ba năm. Anh không nói ra tâm tình mình những ngày ấy, nhưng đúng là rất chân thành chờ mong.

– Anh nằm mơ toàn ác mộng ...

– Ác mộng là thế nào?

– Nằm mơ thấy em ốm, thấy những chuyện rất kỳ quái – Kuga nằm mơ thấy rễ hoa trắng quấn chặt lấy hốc mắt của một hộp sọ, tỉnh lại là một cảm giác đẹp – Tất nhiên em sẽ không nằm mơ thấy được như thế, bởi đàn ông tương đối đơn giản ...

– Em không hiểu anh nói gì ... - Azusa khẽ lắc đầu, rồi nâng ly rượu lên uống.

Kuga nhìn cổ trắng ngần của nàng khi ngược lên uống rượu, khẽ nói:

– Anh muốn em!

Azusa vội uống hết ly rượu, đặt l6 xuống, dùng khăn lau miệng. Kuga hỏi:

– Tối nay thế nào?

– Cái gì thế nào?

– Sau khi ăn xong – Kuga nhìn đồng hồ, chín giờ kém năm phút - Về aoyama với anh nhé?

– Hôm nay không được.

– Cùng về một đường mà.

Nhà Azusa ở Setagaya, trên đường về phải qua Aoyama.

– Em vừa ra viện ...

Kuga thôi không nói nữa, rồi châm thuốc hút.

Sau bữa cơm, ăn bánh ngọt, uống cà-phê, ra về đã chín giờ rưỡi.

– Bữa ăn tuyệt vời!

Azusa cảm ơn, Kuga gật đầu. Hai người ngồi vào taxi. Mọi sinh hoạt đêm của khu Ginza vừa bắt đầu thì hai người rời đây ra về.

Khi qua Shimbashi, Kuga nắm chặt tay Azusa hỏi:

– Em say không?

– Vừa rồi trong nhà vệ sinh, em soi gương thấy mặt mình đỏ quá.

– Còn gì nữa, mặt đỏ gay đỏ gắt. – Kuga nắm chặt tay nàng hơn.

– Mặt đỏ như thế về nhà không tiện đâu nhỉ?

– Tại sao?

– Vừa ra viện đã đi uống rượu, có bị nghi ngờ không?

Kuga nói đùa, nhưng Azusa im lặng. Kuga nghĩ, có thể tối nay chồng nàng ở nhà, vậy là anh nảy ra ý nghĩ bảo nàng về nhà mình:

– Về chỗ anh cho tỉnh rượu đã.

Xe qua Nagatachô rẽ vào phố Aoyama, đi chừng mười phút nữa là đến chỗ ở của Kuga.

– Vào đây một lát, được không em? – Kuga nhìn đèn lửa rực sáng phía trước, nói – Anh muốn cho em xem cái này.

– Xem gì?

Thật ra không có gì để cho Azusa xem vào lúc này, nhưng đã nói, không còn cách nào khác được – Chóng thôi, để em về.

Không chờ Azusa trả lời, anh bảo với lái xe đến đèn tín hiệu phía trước rẽ trái, qua một ngã tư rồi rẽ phải. Thấy Azusa im lặng, anh biết nàng đã đồng ý.

Một tháng không đến.

Vừa vào nhà, Azusa nhìn chung quanh với vẻ thân quen. Đã có lần một tháng nàng không đến, nhưng có lẽ này vì phải nằm viện một tháng, nên có những cảm giác đặc biệt.

– Đáng tiếc, bát hoa của em bị khô mất rồi.

Bát hoa lan hồ điệp trên lá sen xanh Azusa tỉ mỉ cắm trước hôm vào viện không còn, thay vào đó là hộp chu sa anh mua ở Kyôto. Anh nói:

– Bây được nửa tháng rồi đấy.

– Mai kia em sẽ đến cắm hoa cho anh.

Vào lúc này yêu cầu bức hiếp của Kuga không phải là cắm hoa, mà là cơ thể Azusa.

– Thế là lại được gặp em!

Kuga ôm lấy hai vai Azusa, nàng không ngần ngại nép sát vào anh, hai người hôn nhau nồng nhiệt. Kuga thưởng thức vị ngọt ngào của làn môi, đầu lưỡi của nàng. Sau cái hôn kéo dài, anh thì thầm bên tai nàng:

– Anh vẫn đợi em! - Một tháng mà Kuga cảm thấy dài như hai, ba tháng - Cuối cùng em đã về bên anh - Tưởng như cái gì mất đi nay lại về trong tay – Chúng mình vào kia nhé!

Kuga định đưa nàng vào buồng ngủ, nhưng Azusa từ chối:

– Em đã nói với anh rồi, hôm nay không được!

– Nhưng anh chờ một đã một tháng.

Kuga như đứa trẻ làm nũng, Azusa lại như người mẹ khuyên con:

- Muộn lắm rồi, anh ...
- Mới mười giờ.
- Em vừa ra viện.
- Bác sĩ bảo không được à?
- Ai lại hỏi bác sĩ chuyện ấy, ngượng chết.
- Thế thì không sao.
- Đừng tự cho mình là giỏi đi.
- Nhưng ...

Kuga không lùi bước, anh không nén nổi cơn thèm khát:

– Cho anh đi ... - Anh đẩy nhẹ lưng nàng, làm lỏng dây lưng, nhân cơ hội đó anh dìu nàng vào buồng – Anh chờ đã lâu rồi – Anh định quỳ xuống van xin – Cho anh đi, em ...

– Không được, không thể được ...

Nàng vừa nói, vừa cởi dây lưng áo.

Kuga lên giường nằm chờ, mặc nàng yêu cầu tắt đèn, anh vẫn để đèn trên bàn, nhưng cho tối bớt.

Azusa còn do dự, chưa quyết định, nhưng rồi vẫn ngoan ngoãn lên giường.

Kuga ôm lấy nàng, nói:

– Azusa, em ...

Cảm giác da thịt, sự đầy đặn của cơ thể, vẫn không có gì thay đổi rõ ràng, nhưng anh thấy vô cùng hiếm hoi:

– Anh nhớ em, Azusa ...

Azusa không còn cố chấp như vừa rồi. Nàng không muốn, nhưng bị người đàn ông bất chấp lẽ phải, cố tình lôi lên giường. Đã vậy, người con gái cũng không cần thiết phải giữ ý. Thế là Azusa nép sát vào lòng Kuga, dụi đầu vào ngực anh.

Anh sợ làm đau vết mổ của nàng, hỏi:

– Không sao chứ?

Azusa không trả lời, có thể nàng không hiểu Kuga. Anh định hỏi “Được không?”, nhưng lại thôi. Anh cũng không ngờ hôm nay lại

như thế này.

Azusa yên lặng, không nói năng gì, xem ra không cần bận tâm. Kuga trở lại với bộ mặt vốn có của người đàn ông, anh cởi áo Azusa.

Tuy Kuga có phần cưỡng bức Azusa để thỏa mãn đòi hỏi của mình, nhưng trong đáy sâu tâm linh anh lại muốn thoát lui. Dù nàng đồng ý, nhưng là bệnh nhân mới ra viện, cho dù vô cùng thèm khát, anh cũng không thể mãnh liệt, phải cố tỏ ra quan tâm, dịu dàng.

Nhưng phản ứng của Azusa làm anh bất ngờ, nàng như không chịu nổi, điên cuồng cháy bỏng, tích cực chủ động. Tại sao lại thế? Hay là sau khi mổ “yêu”.

nhau lần đầu, khiến nàng kích động mạnh?

Dù sao, phản ứng của nàng như của một người khác, không giữ gìn, giả dối, bộc lộ bản năng cuồng dại, nồng cháy.

Khi nàng đạt đến cao trào, Kuga lén nhìn vết mổ trên trán nàng. Azusa không biết anh đang lén nhìn, trong khi đầu tóc nàng điên đảo nghiêng ngả vết mổ giao thoa với nếp nhăn đuôi mắt lộ ra như một con rắn đen nhỏ.

Kuga kinh ngạc nhìn bộ mặt quái dị, tiếp theo anh cũng đạt đến cao trào, hình ảnh kia vẫn lưu lại trong đầu óc anh. Tại sao lại thế? Như Bồ tát, lại như quỷ cái. Ấn tượng vẫn quay cuồng trong đầu, rồi anh cũng bình tĩnh lại.

Kuga vuốt ve cơ thể Azusa đang nằm yên bên mình, cơ thể nóng như lửa đốt vừa rồi, lúc này đang lấm tấm mồ hôi. Anh ôm đầu Azusa vào ngực mình, vén tóc thái dương bên trái. Không rõ Azusa có biết Kuga đang nhìn vết mổ của mình, nàng vẫn nằm yên.

Kuga định thần nhìn khuôn mặt nàng, khuôn mặt lúc này không quái dị như vừa rồi, vết mổ chênh chếch bên vầng trán lấm tấm mồ hôi. Anh vừa hôn nhẹ lên mái tóc nàng, vừa nghĩ nguyên nhân nào khiến nàng mãnh liệt như vừa rồi?

Xa xa có tiếng ô tô. Tĩnh mịch của đêm đang đến. Nhà Kuga ở phía nam đường phố Aoyama, người xe qua lại như nước, khó có được bầu không khí yên tĩnh như thế ở trung tâm thành phố.

Kuga đảo mắt nhìn trong bóng tối, cảm thấy Azusa đang ôm lấy anh, nói:

– Em ... - Thế rồi nàng dụi đầu tóc vào ngực anh, khẽ hỏi - Máy giờ rồi, anh?

Kuga nhồm người lên, nhìn đồng hồ để ở tủ đầu giường:

– Gần mười một giờ ...

Thật ra đã mười một giờ mười phút, nhưng nếu nói đúng, Azusa sẽ bật dậy.

– Muộn quá nhỉ ... - Azusa từ từ tách khỏi người Kuga, nói – Em buồn cười lắm, phải không?

– Buồn cười? – Kuga hiểu ý Azusa muốn nói không ngờ vừa rồi nàng cuồng nhiệt đến thế.

– Tốt lắm!

– Nhưng quái lắm, anh nhỉ! – Azusa nhớ lại trước kia – Không như ...

– Không như gì?

– Như biến thành người khác – Azusa giữa thái độ phủ nhận – Không hiểu sao lại thế ...

– Tại sao?

Tuy Kuga đã một tháng không đến với phụ nữ, anh như kẻ đói khát, nhưng vẫn như mọi khi, chỉ có Azusa thay đổi.

– Bắt đầu, em không bằng lòng.

Kuga có ý giễu Azusa, anh phải van xin mãi, Azusa vẫn tỏ thái độ lạnh nhạt, một mực “tối nay không được”, nhưng một khi lên giường, lập tức trở nên khác thường, quên tất cả.

– Nào là mới ra viện ...

– Ghét anh lắm!

Azusa ngượng, nép đầu vào ngực Kuga. Anh nhẹ nhàng rẽ tóc nàng, nhẹ xoa vết mổ:

– Vừa rồi anh hôn vào đây, khỏi hẳn rồi.

Anh nghĩ, vết mổ vừa rồi nổi lên, đen như một con rắn, bây giờ thì ngoan ngoãn nằm yên dưới làn tóc.

– Vừa rồi nói ... - Kuga tiếp tục câu chuyện - Bởi vì mổ à?

– Tại sao?

– Hình như phá hết mọi ngăn cách.

Sau khi mổ, Azusa như hiểu ra tất cả, vứt bỏ mọi do dự, mê hoặc.

– Trước khi mổ, em nghĩ ... - Tóc Azusa che lấp trán – Biết đâu chết trên bàn mổ. Cứ nghĩ thế, không còn sợ gì nữa ...

– Cho nên mới điên cuồng đến thế.

– Không phải đâu! Anh chỉ nghĩ sai, cuộc sống của con người vô cùng quý giá.

Kuga phần nào hiểu tâm tình của Azusa, cuộc sống thiết thực lại gắn với tình yêu cuồng nhiệt. Tuy một tháng trông vắng là dài, nhưng khi gặp lại, Azusa càng đẹp hơn, điều đó khiến cho Kuga thỏa mãn lắm.

– Anh rất vui, chúng mình lại được đến với nhau. – Kuga nói.

Không có gì thanh thản hơn nói chuyện không mục đích sau khi “yêu” nhau, đối thoại vui vẻ có thể kéo dài dư vị nồng cháy.

Nhưng khi Azusa bình tĩnh lạ sau trạng thái quên mình, câu đầu tiên là hỏi giờ, biết đã hơn mười một giờ, nàng tỏ ra nóng lòng, bây giờ lại nằm yên, không chút lo lắng vội vàng. Kuga không mong gì hơn những lúc như thế này, nhưng sự yên ổn trầm lắng của Azusa lại làm anh không yên. Anh nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ rồi.

Chưa bao giờ Azusa về muộn như thế, cho dù ngay bây giờ vội vã ra về thì cũng phải hơn mười hai giờ rồi hoặc gần một giờ mới về đến nhà nàng ở Setagaya.

Tối nay, khi vừa gặp nhau, nàng bảo mới ra viện, phải về sớm. Nhưng cho đến giờ này vẫn ung dung tự tại.

Kuga có phần bồn chồn, nhưng không thể giục nàng. Một lần nữa anh nhận ra mâu thuẫn trong lòng mình. Vừa rồi mong Azusa không

nên về, nhưng khi nàng thực sự không về, anh lại tỏ ra bối rối. Nếu nàng vẫn ở đây, đến nửa đêm nửa hôm về sẽ nói thế nào với chồng? Vừa ra viện được một tuần, mười hai giờ đêm mới về nhà, chồng có cho phép không? Nếu chồng không cho phép, sẽ dẫn đến vợ chồng chia tay không?

Kuga nghĩ mãi, lòng anh dần dần bình tĩnh lại. Anh rất yêu Azusa, nhiều lúc muốn gặp nàng như điên như dại, nhưng có thể nói điều đó bởi Azusa có chồng.

Nói một cách khác, chỉ vì Azusa có chồng, bản thân anh mới bức xúc có nàng, bất chấp tất cả. Nhưng giả như nàng thoát khỏi sự trói buộc của chồng, trở thành người đàn bà tự do, thì Kuga sẽ không biết thế nào. Ít nhất việc gặp nàng không còn là cơ hội vô cùng khó khăn, sẽ đưa nàng về nhà mà không cần nghĩ ngợi gì.

Anh đã chuẩn bị như thế chưa?

Kuga lặng lẽ khiến Azusa cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi:

– Anh đang nghĩ gì thế?

– Không ... - Kuga trả lời qua quýt, rồi như không để ý, hỏi - Máy giờ rồi nhỉ?

– Muộn lắm rồi!- Azusa vẫn tỏ ra không vội vã.

– Tối nay không sao chứ?

– Điều gì không sao?

– Về muộn.

– Không thể được ... - Giọng nàng trầm tĩnh, rồi dựa sát vào người anh - Tại anh hư đấy!

– Anh hư?

– Còn gì nữa? Làm em như thế này.

– Tối nay ở lại đây nhé?

Azusa khẽ lắc đầu:

– Không được, em phải về.

– Bây giờ về, phải hơn mười hai giờ mới đến nhà.

– Muộn lắm rồi, em dậy đây.

Kuga lưu luyến, không muốn rời nàng:

– Không ở lại được à?

– Ở lại thế nào được!

Hơn mười hai giờ về cũng được, nhưng không thể ở lại, tại sao? Kuga vuốt ve cạnh eo nàng tròn đầy, nói:

– Anh muốn đi chơi đâu đó với em.

Chừng sáu tháng trước, hai người đã đi chơi xa với nhau, hồi ấy, Azusa đi dự triển lãm cắm hoa do một cửa hàng bách hóa ở Sendai, nhân dịp ấy Kuga cũng đi Sendai.

– Cuối tháng chín được đấy.

– Đi đâu?

– Đi Kyôto, ngắm trăng rằm, lại có hội hoa ở chùa Đại Giác.

Azusa có giấy chứng nhận giảng viên cắm hoa trường phái Sagano, thường xuyên đi biểu diễn, hướng dẫn theo lời mời của nhiều nơi.

– Em đi được không?

– Thử xem đã.

Kuga chưa biết Hội ngắm trăng như thế nào nhưng hai người được dạo phố Kyôto, thưởng thức trăng trung thu, thật sự lãng mạn.

– Anh đi với em.

– Để em suy nghĩ.

Kuga gật đầu, rồi ôm Azusa vào lòng. Vừa rồi anh mong nàng về sớm, bây giờ lại ôm cơ thể mềm mại trong một đêm đẹp. Giá như Azusa ở lại đây anh có phần yên tâm; nhưng nếu nàng về thì anh lại không muốn. Anh không hiểu nổi mâu thuẫn của lòng mình, thế rồi hôn lên hai má nàng.

Azusa tắm xong, bắt đầu mặc kimono. Động tác của nàng nhanh nhẹn, chưa đầy hai mươi phút đã chỉnh tề, xứng với danh nghĩa thầy dạy cách mặc kimono. Nhưng nàng không thỏa mãn với kiểu tóc của mình, cứ đứng ngắm mãi trước gương, chốc lại soi từ phía sau, tay không ngừng chỉnh lại mái tóc.

Kuga nhìn nàng, nói:

– Em đẹp lắm ...
– Chỉ có anh nói thế thôi.
– Người khác cũng muốn nói, nhưng sợ ngượng.
– Cảm ơn! – Azusa nhìn vào gương, rồi nói tiếp – Vừa rồi em nói, trước khi mở, em nghĩ nhiều chuyện lắm.

– Ví dụ những chuyện gì?
– Ví dụ, không mở, bỏ nhà ra đi; hoặc chết đi cho xong; rồi tính xem sau khi mở sẽ làm việc gì. Hoặc không tiếp tục làm việc gì, vân vân.

Kuga cười:

– Có nghĩ đến chuyện của anh không?
– Tất nhiên là có, nghĩ nhiều. Giờ này anh đang làm gì, biết đâu quên em rồi, hoặc đang đi ăn uống chơi bời ở đâu ...

– Ôi, anh đâu làm những chuyện ấy.

Chợt Azusa chuyển sang nói chuyện khác:

– Anh biết thế nào là tình yêu giọt sương không?
– Hình như có một bài hát?
– Đúng, mẹ em hát, em còn nhớ. Bài hát này lâu lắm rồi - Thế rồi Azusa khe khẽ hát:

Đên Ginza Sắc màu rực rỡ.

Làn môi em hồng Đêm nay dâng hiến ai?

Tình yêu như giọt sương mai, Ôi, tình yêu muôn màu.

Tay nhẹ vương Lay động tâm hồn bi thương!

Hình như Kuga đã nghe bài hát này, bây giờ nghe lại, tiết tấu chậm chậm, âm điệu dịu dàng, thương cảm.

– Trước khi vào phòng mở, em bỗng nhớ đến bài hát này.
– Tại sao?
– Em cũng không biết nữa. Câu hát tình yêu như giọt sương chợt hiện trong đầu em.
– Em muốn nói chuyện của chúng ta?

- Đúng không?
- Theo ý em ...
- Chẳng phải mọi thứ ở đời đều ngắn ngủi như giọt sương hay sao?

Câu nói không phải không có lý, tất cả thế gian này sẽ qua đi và tan biến trong dòng thời gian.

Kuga không trả lời, Azusa quay lại nhìn anh, nói:

- Em nghĩ thế, không còn sợ gì nữa.
- Sợ gì?
- Đời một người đã qua những thử nghiệm, thì mọi điều đều có thể nghĩ tới.

Kuga gật đầu, nghĩ bụng lần phẫu thuật này quả là một thử thách to lớn đối với Azusa.

– Con người sống ở đời, nhiều lắm cũng chỉ năm sáu mươi năm!- Azusa nói.

- Không nhất định.
- Đúng đấy! Nếu được sống mạnh khỏe, tự do cũng chỉ được bấy nhiêu thời gian. Thật ra, không dài đến như thế, có lẽ chỉ hai, ba mươi năm thôi.

Kuga thấy hình như Azusa nói đúng.

– Bây giờ em chẳng còn sợ gì nữa.

Tối nay, đã khuya lắm mà nàng vẫn không vội về, có thể bắt nguồn từ tâm trạng không còn sợ gì chẳng?

Chương 4 NGẮM TRẮNG

Một giờ ba mươi phút, Kuga ngồi ở quán cà-phê nhà ga Tôkyô chờ Azusa. Anh hẹn nàng một giờ năm mươi phút, còn những hai mươi phút nữa.

Anh vừa uống cà-phê, vừa hút thuốc, ngồi nhìn ra cửa.

Mỗi lần hẹn Azusa anh đều sợ nàng không tới. Tuy Azusa rất đúng giờ, chưa bao giờ lỗi hẹn, nhưng anh vẫn không yên tâm, điều đó bởi nàng là người có chồng.

Chồng nàng sẽ nói gì mỗi lần nàng đi, hoặc nhà nàng có việc gì chẳng ...

Kuga nghĩ vẫn vợ, đứng ngồi không yên.

Thật ra, nếu Azusa bận việc gì không đến được, nàng đều gọi cho anh bằng điện thoại di động.

Kuga ngồi uống cà-phê, vừa phỏng đoán thì vừa lúc Azusa đẩy cửa kính bước vào. Chợt thấy Kuga nàng liền tươi cười gật đầu, đi nhanh về phía anh.

Hôm nay Azusa mặc kimono lụa Yuki màu xanh lá cây, thắt dây lưng màu vàng nhạt, tay xách túi du lịch lớn.

– Anh chờ lâu chưa?

– Chưa.

Azusa thấy hơi muộn, nói:

– Vào thôi chứ, anh!

Tàu Hy vọng chạy đến Hanareko lát nữa mới khởi hành, nhưng vào sớm cho yên tâm. Kuga trả tiền, hai người theo cửa phía bắc vào ga.

Vẫn còn sớm, nhà ga rộng rãi, nhưng khách khá đông. Kuga mặc Âu phục màu ghi, tay xách túi da đen. Azusa mặc kimono trông rất đẹp, hầu như ai cũng phải nhìn nàng.

Azusa cố tình đi hơi lùi lại phía sau Kuga một vài bước, nhưng ai trông thấy cũng biết họ cùng đi với nhau. Kuga không có ý tránh ánh

mất mọi người, nhưng Azusa lại sợ gặp người quen, song nàng vẫn tỏ ra bình tĩnh.

Không hiểu nàng mạnh dạn hay bất chấp tất cả? Bất ngờ Kuga cảm thấy khâm phục nàng.

Vào đến nơi, vừa lúc tàu mở cửa mười phút trước khi chạy. Hai người ngồi song song trên toa hạng nhất. Kuga thở phào nhẹ nhõm. Từ Tôkyô đi Kyôto gần hai tiếng, đến Kyôto rồi sẽ không còn sợ gặp người quen. Nhưng có ai trông thấy hai người trên tàu thì không biết trốn vào đâu. Dù có giải thích hoặc nói dối thế nào đi nữa thì cũng rõ hai người cùng đi du lịch với nhau.

Tàu chạy, Kuga hỏi Azusa đang ngồi sát cửa sổ:

- Có gặp ai quen không?
- Không sao – Azusa cười – Anh gặp người quen à?
- Không ...

Kuga nhận thấy, từ sau ngày ra viện, Azusa trở nên cứng rắn hơn.

Đúng bốn giờ mười phút thì tàu đến Kyôto. Hai người để hành lý ở khách sạn Keage, nơi anh vẫn thường nghỉ, rồi đi ngay chùa Đại Giác Saga.

Nghe nói, chùa Đại Giác là nơi cư ngụ của Thiên hoàng Saga, chính thức gọi là di chỉ chùa Đại Giác nơi cư ngụ xưa của Thiên hoàng Saga, là nguyên phái Đại Giác chính ngôn, nơi viết kinh Prajna, cũng là nơi Saga cắm hoa.

Azusa là hướng dẫn viên cắm hoa theo phái Saga, nhiều lần đến Kyôto nghe giảng bài, nhận chứng chỉ, nhưng mới chỉ là lần thứ hai đến dự Hội ngắm trăng ở đây. Kuga viết truyện thời Mạc Phủ cũng đã đến Kyôto mấy lần, nhưng là lần đầu tiên đến dự Hội ngắm trăng chùa Đại Giác.

Azusa nói, cứ Trung thu hàng năm, người từ các nơi đến ngồi thuyền trên hồ Đại Trạch nối liền với Ngũ Đại Đường, vừa hóng mát vừa dự tiệc ngắm trăng.

Những người tham dự đều có quan hệ mật thiết với chùa Đại Giác, Azusa là hướng dẫn viên phái cắm hoa Saga cũng được mời

dự.

– Người ngoài như anh tham dự không tiện lắm nhỉ?

Thật ra lúc đầu Kuga cảm thấy mình tham dự không thích hợp, nhưng Azusa nói, có thể dự với tư cách người đi cùng. Kuga cũng nghĩ mình không phải là chồng nàng, nhưng Azusa nói điều ấy không hề gì.

– Cứ đi cho biết!

Azusa gọi sự tò mò ở anh, vậy là anh cùng đi Kyôto với nàng.

Từ Keage đến Saga có nghĩa là phải đi từ phía đông thành phố Kyôto sang phía tây bắc thành phố, đến nơi đã năm giờ rưỡi chiều. Trời vẫn còn sáng, hai người vào Hội sở chính của phái cắm hoa Saga, tham quan phòng lớn và phòng học rồi vào gian bán hàng ngay cạnh phòng thường trực.

Gian bán hàng khá rộng rãi, bày nhiều sách nói về cắm hoa và trên la liệt các loại dụng cụ cắm hoa. Azusa chọn mua mấy giỏ tre và mấy ống tre đựng.

– Em sẽ đến cắm hoa cho anh vào những thứ này.

Nàng cầm lên tay mấy cái giỏ tre sơn đen, trông rất cổ nhưng đơn giản, rất thích hợp với các loại hoa lá mùa thu. Azusa yêu cầu người bán hàng gửi những thứ này về Tôkyo. Ra khỏi cửa hàng thì trời đã tối, mọi người đều tập trung cả ở sân trước chính cung.

Bão đã qua, trời trong sáng, gió thoảng mặt hồ, khoan khoái mát mẻ.

Chỉ lát sau, một vầng trăng tròn từ chân trời phía bên trái nhô lên, chiếu sáng màn đêm. Bỗng mọi người ồ lên kinh ngạc trước vẻ đẹp của trăng, rồi rộ lên tiếng vỗ tay hoan hô.

Vị chủ nhiệm đọc lời chúc mừng, mọi người cạn chén, bắt đầu trình diễn, đàn sáo vang lên. Trong tiếng nhạc du dương, trăng như đẹp hơn, ánh trăng dịu dàng phủ lên những khuôn mặt đang ngược lên ngắm trăng.

Thuyền rồng chằng đèn kết hoa, trên sân ngắm trăng của Ngũ Đại Đường, các thiếu nữ đang chấp tay lạy trăng.

Thời điểm này, cảnh sắc này, tưởng như một thế giới tươi đẹp hiện về trong thời đại thanh bình.

Những người cùng ngắm trăng có cả người quen Azusa. Trong khi nàng chào hỏi chuyện trò với vài ba người nào đó, Kuga đứng xa nàng ít bước, như không quen biết nhau, nhưng dưới ánh trăng mọi người như nhận ra đó là bạn của Azusa. Khi những người này chia tay ngày, họ đều khẽ gật đầu chào Kuga và anh cũng chào đáp lễ bằng ánh mắt lúng túng.

Kuga đi dần lên sân ngắm trăng, Azusa đang nói chuyện với một vị tăng lữ mặc đồ đen, cũng vội lên theo.

– Thế nào?

– Đẹp lắm, phải đến cho biết.

Ở Tokyo đừng nói đến chuyện ngắm trăng, ngay cả khi ngày nào trăng tròn, trăng khuyết cũng không để ý. Chợt anh nghĩ đến câu thơ cổ:

Trăng Trung thu sáng ngời, trăng vòng qua hồ trong đêm ...

Câu thơ nổi tiếng ai cũng thích. Tuy Kuga đọc và cảm thấy ngưỡng, nhưng là tâm tình của mình lúc này.

– Em vừa rồi nói chuyện với vị tăng lữ kia rất lý thú.

Azusa vừa đi quanh hồ, vừa nói chuyện, chùa Đại Giác nơi hội xưa Thiên hoàng Saga trú ngụ nằm ở phía đông bắc, nơi ấy cao hơn mặt hồ, có thể suốt đêm ngắm trăng bên hồ.

– Chúng mình phải ngược lên ngắm trăng, nhưng Thiên hoàng lại cúi nhìn trăng trên mặt hồ - Azusa nói.

Có thể đây mới là sang trọng, xa hoa không gì sánh nổi. Chợt Kuga muốn lên ngay sân thượng.

Bước lên từng bậc thang gỗ tưởng như ọp ẹp, chợt cảnh đẹp mặt hồ ùa vào mắt.

– Ngày xưa Thiên hoàng ở vùng này ư? – Kuga hỏi.

Phía bên trái là dãy núi đen thẫm, nếu Thiên hoàng ngự giá tại chân núi này thì có thể suốt đêm thấy trăng đi từ bờ hồ bên này sang bờ hồ bên kia.

– Ánh trăng chiếu trên mặt hồ đẹp tuyệt vời. Ánh trăng trên mặt sông, mặt biển bị dòng chảy hoặc sóng làm vỡ vụn – Azusa nói.

Mặt hồ này, nơi ở này của Thiên hoàng tưởng đâu chỉ để ngắm ánh trăng đẹp.

Mặt trăng đang xê dịch chậm chậm trên mặt hồ, khẽ rung động nhưng vẫn giữ được hình tròn. Kuga lại nhớ đến câu thơ của Ohayashi:

Trẻ con khóc, tôi lấy trăng cho trẻ chơi. Trăng trên mặt hồ nói lên niềm vui của Ohayashi.

– Không ngờ trăng lại đẹp đến thế! – Kuga nói.

– Nhìn mặt anh rõ lắm.

– Em cũng rất đẹp.

Kuga thầm nghĩ, dưới ánh trăng nhất định sẽ nhìn thấy vết sẹo trên trán nàng bị tóc che khuất.

Tất cả các vị khách được mời dự hội ngắm trăng cơm tối xong đã tám giờ, nhóm năm nhóm ba ra về với nỗi niềm lưu luyến ánh trăng.

Tám giờ rưỡi Kuga và Azusa rời chùa ra về, dọc đường còn ghé thăm quán rượu Gion nơi Kuga vẫn lui tới. Quán này trước đây nguyên là một quán trà, dành một phần đất nho nhỏ phía trước để mở quán rượu Sakê kiểu Nhật, lúc nào cũng có thể vào mà không cần hẹn trước.

– Hoan nghênh, hoan nghênh! Lâu lắm mới lại thấy ngài đến!

Bà chủ nguyên là một cô gái bán hàng ở đây, giờ hai tay ra đón chào Kuga với vẻ kinh ngạc.

Trước đây, mỗi lần Kuga đến Kyôto đều vào quán này, nhưng gần đây anh không đến.

Hai người ngồi trước quầy, gọi hai ly wusky – Ông có bạn gái xinh đẹp đi cùng, phục ông lắm!

Nữ chủ nhân nhìn nhanh khuôn mặt hai người, đặt ly rượu trước mặt họ. Về tuổi tác, người khác rất có thể hiểu đó là đôi vợ chồng, nhưng bà chủ quán rất tinh, thoáng cái đã hiểu người phụ nữ kia

không phải là vợ anh. Kuga cũng không cố tình giấu giếm, bởi quán rượu Gion này vốn là nơi ăn chơi sang trọng.

Kuga nói với chủ quán, anh đến Kyôto dự hội ngắm trăng. chủ quán cho biết quán này cũng có người đi, bản thân bà ta cũng muốn đi xem trăng.

– Nghe đâu chỉ có người được mời mới được vào – Bà chủ quán nói.

– Chị này là hướng dẫn viên của trường phái cắm hoa Saga ...

Kuga giới thiệu Azusa với chủ quán. Bà chủ quán cũng hiểu đôi chút về nghệ thuật cắm hoa Saga, vậy là bà ngồi nói chuyện hết sức nhiệt tình với Azusa. Kuga cảm thấy mình như bị bỏ rơi, nhưng anh ngồi nghe chuyện rất say sưa.

Hai người ở quán rượu chừng một tiếng đồng hồ, thấy có khách, họ liền đứng dậy cáo từ ra về.

Họ thả bộ dạo chơi, đến cầu Tatsumi ở Shirakawa, thấy trăng treo đầu ngọn liễu, vô cùng đẹp. Trên đường phố, đầy hoa với những mái nhà lúp xúp và cây cầu nước chảy lặng lờ, du khách và các cô gái làng chơi đi guốc mộc qua lại, chuyện trò khe khẽ.

Đây là phong cảnh độc đáo của vùng Gion này.

Ai cũng hiểu hôm nay là ngày Trung thu, các cô gái làng chơi cũng thả bước thong dong ngắm trăng. Kuga cũng ngắm trăng và nhìn các cô gái, rồi cùng Azusa vào ngôi đền Tatsumi xem lễ.

Kuga chấp hai tay, nhắm mắt, vái nhẹ. Anh không cầu xin điều gì, chỉ mong kéo dài hạnh phúc hiện tại. Nhưng Azusa đi bên cạnh lại thành khẩn cầu xin.

Nàng cầu xin điều gì? Cầu xin cho gia đình hay vết sẹo trên trán? Kuga đứng chờ, nàng lễ xong quay lại nhìn anh.

– Đi thôi, em.

Anh khoác tay Azusa, kéo nàng đi. Azusa đi theo, ra đến chỗ ngoặt của con đường nhỏ trong vườn hoa, nàng nói:

– Tuyệt vời, quyết tâm đi lần này là đúng lắm!

– Quyết tâm? - Thật ra chuyến đi này là do Azusa gợi ý, Kuga hỏi
– Có chuyện gì không đi nổi?

– Hôm nay là sinh nhật mẹ em ...

– Mẹ em?

Azusa khẽ lắc đầu, Kuga hiểu là mẹ chồng.

– Có sao không?

– Lẽ ra mọi người cùng về chúc mừng bà ...

Sinh nhật mẹ chồng lại bỏ đi chơi Kyoto với người khác, nếu nhà biết sẽ dẫn đến sóng gió lớn mất!

– Không sao chứ, em?

– Em để tặng phẩm lại ... - Kuga không nói gì, Azusa tiếp – Em dặn Yôkô rồi, không sao đâu.

– Yôkô là ai?

– Con gái em.

Lúc này Kuga mới nhớ ra, Azusa có con gái đã hai mươi tuổi.

– Con có biết chuyện của chúng mình không?

– Biết! – Azusa trả lời rất nhẹ nhàng, rồi nàng ghé sát người anh để tránh một người đi từ phía trước tới – Không có chuyện gì giấu nổi nó.

Trong dòng người qua lại, Azusa tỏ ra rất vui, nàng nói:

– Con đứng về phía em.

– Nhưng ...

– Giá như con gái biết mẹ đi chơi với người khác liệu nó yên tâm không?

– Không sao, con đã bảo không nói với ai đâu.

Việc Azusa đi Kyoto có bàn với con gái. Kuga yên tâm hơn, đồng thời cảm thấy yên tâm cho Azusa bạo gan.

Hai người về đến khách sạn Keage đã hơn mười giờ đêm.

Khách sạn này cách chân núi Higashiyama không xa, sườn núi xanh ngắt, không khí thoáng đãng, bởi vậy Kuga thích ở đây. Nhân viên phục vụ đưa hai người lên căn phòng hướng về phía đông bắc,

trên tầng bảy, giường đôi rộng rãi kê ở giữa phòng, dưới cửa sổ trước giường là một xô -pha lớn, giữa là một cái bàn.

Kuga đặt túi xách lên giá để hành lý, nhớ ra phía đông của khách sạn có sân ngắm trăng, sân này cùng hướng với căn phòng anh ở, có thể bây giờ vẫn còn thấy trăng.

– Ra ban công xem, anh nhớ ở đây cũng có thể thấy trăng. – Kuga nói.

Anh mở cửa kính đi ra ban công. Azusa đi theo. Về đêm, làn gió lướt qua mặt, cảm thấy lành lạnh.

Anh đứng bên lan can, nhìn về phía đông, chỉ thấy vàng trắng tròn lơ lửng trên bầu trời.

Vừa rời ở chùa Đại Giác, trăng lên từ phía sau chân núi, bây giờ đã lên đến nửa bầu trời. Trời cao trăng bé, nhưng rất sáng.

– Tưởng đâu giờ tay ra là có thể với tới trăng – Azusa nói.

Tuy bảo là vàng trắng giữa bầu trời, đúng hơn là một mảnh vàng hình tròn dán vào màn đêm.

– Trăng sáng thế đấy, nhưng nhìn kỹ vẫn thấy có bóng đen.

– Mặt trời thì gay gắt chói chang quá, không thể nào nhìn thẳng vào được, nhưng trăng lại dịu dàng, thậm chí có thể nhìn vào tận trong. Bóng đen mờ mờ kia chính là ma lực của ánh trăng.

– Chú thỏ đang nhìn chúng mình đấy. – Azusa nói, chú thỏ ngọc trên cung trăng đang ngắm cảnh hạ giới.

– Có người còn cho rằng trên cung trăng còn có chú cuội và nhái xanh nữa chứ.

– Đến thế thì quá sức lãng mạn.

– Thậm chí tưởng tượng trên cung trăng có cả thành phố, cung điện ...

– Quả là lý thú!

– Con người đã lên mặt trăng, nhưng trăng Trung thu vẫn vậy gọi sức tưởng tượng phong phú, đẹp đẽ của con người.

– Trăng đi nhanh quá.

Chợt Kuga thấy tư thế của mình lúc này thật buồn cười. vừa rồi ở chùa Đại Giác anh nghe nói Thiên hoàng Saga cúi xuống ngắm trăng trên mặt hồ, còn lúc này đây anh lại đang ngược nhìn trăng ngay trên đỉnh đầu.

– Rốt cuộc nếu là dân đen ... - Kuga vừa nói thì nghe thấy có tiếng con gái từ phía dưới vọng lên. Tuy không nghe thấy gì, nhưng rõ ràng ban công phía dưới cũng có người đang ngắm trăng.

– Mọi người cũng đang ngắm trăng cả đấy nhỉ?

– Vâng ...

Nếu nhiều người ngắm trăng sẽ ồn hơn, nhưng tiếng từ đâu đó vọng tới, và chỉ giây lát không khí tĩnh mịch của đêm lại trở lại.

Kuga chỉ vào ánh đèn của các gia đình sống bên chân núi Higashiyama, nói:

– Chắc hẳn ở kia có người ngắm trăng suốt đêm nay.

Ánh đèn trải dài theo triền núi, vùng tối kia có thể là vùng Kuroya hoặc núi Yashidayama. Ánh trăng xanh trải khắp đường phố, thung sâu và đỉnh núi vùng Kyôto.

– Ngắm trăng thế này thế nào ánh trăng cũng thấm vào lòng người – Hai tay Azusa chống vào lan can – Người ta bảo trăng như con gái, anh không thấy trăng như đang rất gần chúng mình hay sao?

Dường như Kuga cùng chung cảm giác như Azusa.

– Trăng có lúc tròn lúc khuyết. Hôm nay trăng đầy đặn rồi sẽ khuyết dần, trở thành trăng hạ huyền, cuối cùng biến mất, sau đó lại tròn dần. Cứ tròn rồi lại khuyết, mỗi ngày con người không lúc nào giống lúc nào – Azusa nói.

Đúng thế, người ta vẫn lấy cơ thể người phụ nữ để ví với trăng. Ví dụ lấy hiện tượng sinh lý của người phụ nữ để gọi là kinh nguyệt.

– Tại sao con người trong ngày không lúc nào giống lúc nào?

– Tất nhiên, mỗi người một khác, không giống nhau.

Nghe nói, người phụ nữ đến kỳ kinh nguyệt tính tình cũng thay đổi, nóng nảy, buồn phiền, tại sao lại thế? Azusa nói không ngày nào

giống ngày nào, Kuga không thể hình dung nổi.

– Đàn ông không thể hiểu nổi.

– Cho nên rất khâm phục đàn ông.

– Điều này không giống với phụ nữ, kỳ thực cơ thể đàn ông như gió tây thổi cùng chiều.

– Cơ thể phụ nữ thì lúc gió lặng, lúc lại như bão tố, thật tội tình.

– Anh hiểu, nhưng cơ thể đàn ông hoàn toàn ngược lại, lặng như chết, đến là vô vị.

– Anh không hiểu nổi cái dữ dội của bão tố!

Kuga không nói gì hơn. anh hỏi:

– Thế bây giờ trăng tròn chưa?

– Có thể nói không!

Nói vậy là cơ thể Azusa đang xuống dốc dần sao?

– Đi đến kia rồi – Azusa nói.

Trong lúc hai người nói chuyện thì trăng càng đi xa hơn, chỉ có thể vươn người ra ngoài ban công mới thấy trăng.

– Tóm ngay lấy trăng ... - Trăng đi mỗi lúc một nhanh hơn, đã xuống sát tường bên trái của khách sạn.

– Trăng, trăng ơi, hãy đợi ta ...

Azusa vội vã giơ tay với trăng, nhưng trăng vô tình và nhanh chóng biến vào mây.

Gió đêm lành lạnh nhẹ thổi.

– Đã có nước nóng, anh vào tắm trước nhé.

Kuga vừa nói, vừa đi vào buồng tắm.

Để chuẩn bị cho chuyến du lịch hôm nay, Kuga phải dậy thật sớm hoàn thành bản thảo. Buổi trưa anh đợi Azusa ở ga Tokyo, buổi chiều đến Kyoto, ngắm trăng ở chùa Đại Giác và ban công khách sạn.

Anh vừa nhớ lại những gì diễn ra trong ngày, vừa ngâm mình trong bồn nước nóng, tận hưởng cảm giác khoan khoái.

Ngâm xong, anh lấy khăn lau mình, mặc áo tắm đi vào phòng.

Anh vừa thắt dây lưng áo, vừa bắt giắc vui vẻ huýt sáo, vẻ mặt tươi cười,.

Niềm vui đêm nay được cùng Azusa của người đàn ông ngoài năm mươi này bỗng như của một cậu thiếu niên.

Azusa đã thay đồ, đi vào buồng tắm.

Anh lấy bia trong tủ lạnh ra uống rồi lên nằm sẵn ở giường. Giá như bây giờ nhắm mắt lại thì nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nhưng đi du lịch cùng Azusa, ngủ một mình quả là điều đáng tiếc, anh cảm thấy đêm nay là sự tận hưởng lớn nhất của cuộc đời.

Cả ngày hôm nay Azusa cũng không đi đâu, suốt đêm nằm bên anh, điều này khiến anh thỏa mãn, sướng khoái.

Anh tắt đèn, chỉ để lại ngọn đèn đầu giường, mở nhạc nhẹ nhẹ, lúc này trên màn thủy tinh thể của đồng hồ hiện dòng số mười một giờ hai mươi phút. Chợt anh nghĩ lại điều Azusa nói trên đường về khách sạn.

Giờ này chồng và con nàng đang ở Tokyo, chỉ có con gái biết mẹ đi đâu. Bố con đang nói chuyện gì, nghĩ gì? Có thể hai bố con không nói chuyện gì với nhau, mỗi người ở trong phòng riêng của mình.

Như thế Azusa là người đàn bà hư hỏng. Nhưng mình là người đàn ông quyến rũ, càng là người đàn ông hư hỏng hơn.

Thôi, đừng nghĩ vớ vẩn nữa. Anh nghĩ sang chuyện khác và mở máy thu hình ra xem. Đài đang đưa tin thời sự, trên màn hình xuất hiện vàng trắng vùng núi Higashiyama, người dẫn chương trình giải thích đó là trăng Trung thu, sau đó là bản tin thể thao.

Azusa từ phòng tắm đi ra, Kuga tắt máy thu hình.

Trong ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn bàn chỉ thấy Azusa mặc áo tắm, tóc cuốn gọn về phía sau. Mặc cho Kuga đã leo lên giường, nàng đi đến bên cửa thông ra ban công, kéo rèm lên xem.

– Còn thấy trăng nữa không, em?

Azusa không trả lời ngay, lát sau mới lên tiếng:

– Thấy rất rõ núi Higashiyama.

Trăng đã ngả về tây, có thể đang chiếu rọi lên núi Higashiyama. Kuga nhìn bóng lưng Azusa, cảm thấy nàng đang nghĩ ngợi gì.

– Lại đây với anh nào ...

Rõ ràng Azusa đã nghe thấy, nhưng nàng vừa đứng yên. Kuga nhìn tấm lưng tròn lẳn của nàng, lại gọi:

– Em sao thế?

Lúc này Azusa mới quay lại, đi đến bên giường.

Kuga sốt ruột lắm rồi. Anh chờ nàng suốt từ lúc tắm xong, nhưng nàng lại ra ban công ngắm nhìn núi Higashiyama dưới ánh trăng. Biết có người chờ, nàng thì vẫn kè cà để người khác phải sốt ruột. Dĩ nhiên, cái sốt ruột ấy chỉ có phía nam giới mới hiểu. Để đáp lại, Kuga lột bỏ áo tắm của nàng với những động tác thô bạo hơn mọi ngày, đồng thời hỏi như thăm vấn:

– Vừa rồi em nói ánh trăng như thấm vào lòng người ư?

Azusa cứ ngỡ Kuga không còn chờ đợi được nữa, bất ngờ nghe anh nhắc lại chuyện ấy, nàng không kịp trả lời ra sao, đành im lặng. Nhìn vẻ ngoan ngoãn của nàng, anh hỏi tiếp:

– Em thích trăng lắm à?

Azusa gật đầu:

– Em thích trăng hơn mặt trời.

Chợt Kuga nhớ lại một tiểu thuyết Pháp mà anh đã đọc có chi tiết thế này, bên bờ biển Alger rực nắng, những người con gái nằm phơi mình trên bãi cát có cảm giác đang giao hợp với nắng. Anh nói lại chuyện đó với Azusa, rồi hỏi:

– Em có cảm giác như thế với ánh trăng không?

– Có đấy!

Kuga giật mình vì sự thẳng thắn của nàng:

– Vẫn có cảm giác ấy sao?

– Không hẳn như thế. Nhưng nhìn ánh trăng cứ cảm thấy được ánh trăng luồn khắp cơ thể mình, như đang được đắm mình trong ánh trăng.

– Còn nắng?

– Nắng quá nóng, xói thẳng vào người, ánh nắng có cảm giác sắc bén, rát bỏng ...

Kuga nhìn tấm thân trắng ngần đang trong cánh tay mình, nghĩ người con gái xinh đẹp này có cảm nhận được cái đau đớn, rát bỏng của ánh trắng không? Anh lấy làm tiếc, hỏi:

– So với đàn ông thì thế nào?

– Anh bảo sao?

– So với cảm giác được đàn ông ôm vào lòng?

– Chỉ vớ vẩn ... - Azusa nhin cười, nép sát đầu vào ngực anh – Hai chuyện, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

– Thế thì được – Kuga ghen với ánh trắng, ôm chặt Azusa vào lòng – Bây giờ thì em không cần ánh trắng nữa chứ?

Azusa không trả lời, như không nhất thiết phải trả lời ... Kuga được hòa tan trong cảm giác ấm áp, tưởng đâu mình trở thành ánh trắng.

Gần đây Kuga có cảm giác kỳ lạ, không rõ bắt đầu từ lúc nào, nhưng rõ ràng đó là cảm giác khác với trước kia. Trước kia, Azusa không tích cự lắm với việc chung đụng thể xác, có yêu cầu thì đáp ứng, khi đạt đến cao trào cũng tỏ ra kín đáo, ẩn chứa năng lượng dồi dào và biến hóa khôn lường. Nhưng không bao giờ nàng tỏ ra khao khát quá đáng. Bẩm tính và sự giáo dục của gia đình tạo cho nàng tính cách thận trọng, nghiêm chỉnh. Bởi thế, cho dù là tình yêu ngoài hôn nhân nhưng vẫn mang màu sắc mê hoặc tiêu cực.

Kuga rất thích cái mâu thuẫn ấy ở Azusa. Bản thân không muốn thế nhưng bởi không vượt qua nổi sự quyến rũ rất mãnh liệt của người đàn ông. Nàng trong tâm trạng dửng dăng bất định, bội phản mê muội nhưng bất ngờ trước sự trêu chọc tình yêu của Kuga.

Tất nhiên, đó không phải là sự cố ý biểu diễn của Azusa, nhưng bởi sự giao thoa giữa kiềm chế vốn có bản thân và cao trào tình cảm hiện tại dẫn đến biểu hiện tinh tế của tâm trạng tự nhiên. Nhưng nét tinh tế tự nhiên ấy gần đây cũng có những thay đổi nho nhỏ.

Gần đây, có nghĩa là khoảng vài tháng này. Cụ thể là, từ ngày mà quyết định vào viện, xuất hiện sự khác lạ khi ăn nằm với nhau.

Trước kia, nàng “bắt đầu thì em dè như con gái, kết thúc thì nhút nhát như thỏ non”, lúc bắt đầu luôn giữ thế thủ, dè dặt, không tự nhiên, một khi ngọn lửa tình bùng cháy, lập tức quên hết, thể xác và tâm hồn cùng lao vào tận hưởng.

Quá trình này không có gì khác trước, nhưng anh phát hiện gần đây nàng chìm vào sướng vui không siêu thoát. Điều này không đơn thuần là sự hiếu sắc phóng đãng mà bởi gia tăng thể nghiệm khiến tính cảm thụ càng thêm sâu sắc, vào tận tầng sâu của khoái cảm, khác với quá trình đi đến thành thực.

Dĩ nhiên, không phải Kuga không nhận ra dấu vết, nhưng đối với chuyện tình dục, nàng thấm đẫm chân thành, thiết thực nhưng không phải là tham lam, hiếu sắc. Kuga không ghét, thậm chí còn thích thú, vui mừng nhận thấy điều thay đổi đó ở ngày nàng.

Nhưng Kuga cũng có lúc sợ hãi sự chân thành thiết thực kia. nếu như nó phát triển theo thời gian thì sẽ dẫn đến kết quả nào? Tuy rằng sẽ có ngày dừng lại, nhưng cũng giật mình, tưởng như mình đang ngồi trên chiếc xe phóng điên cuồng, không có điểm dừng.

Vào lúc này anh đang dự bữa tiệc tình yêu ngay trong đêm trung thu nơi cổ đô, một trận cuồng phong mãnh liệt đang cuốn anh về phía trước. Một khi được kết hợp thì Azusa biến mình bị gò bó không tự nhiên thành con người cuồng nhiệt. Kuga không chịu đựng nổi sự cuồng nhiệt như lửa thiêu của nàng, muốn nghỉ một lát, nhưng Azusa đang trong cơn hưng phấn, vẫn tiếp tục tấn công, không chịu ngưng nghỉ.

Tất cả nguyên khí của Kuga bị nàng hút cạn, anh nằm trên giường như cái vỏ sò.

Phụ nữ ngoài bốn mươi tình lực vẫn sung mãn, cuồng điên như thế sao?

Đầu óc trống rỗng của Kuga đang suy tư trong trạng thái lơ mơ. Anh nhìn sang bên cạnh, Azusa đầu tóc rũ rượi, mắt lim dim. Nàng đang trong trạng thái mệt mỏi rã rời, sắp rơi vào giấc ngủ, nói đúng hơn là nàng đang nhắm nháp thưởng thức niềm khoái lạc thấm đẫm toàn thân.

Anh khẽ nói:

– Em mãnh liệt quá ... - không thấy Azusa trả lời, anh dụi cằm mình vào vai nàng, nói tiếp - Lần đầu tiên đấy ...

Không chờ Kuga nói hết câu, Azusa áp chặt vào anh, như không cho anh nói.

Tuy đang ôm lấy nhau, nhưng Kuga cảm thấy giữa hai người vẫn có một khoảng cách.

Chợt anh nghĩ:

nếu như ...

Anh rất chú ý đến chuyện mang thai. Không phải là vợ chồng, một khi có mang thì vô cùng phiền toái. Hai người vẫn dùng phương pháp ngày an toàn, rất may chu kỳ của Azusa rất đều, cho nên từ trước đến nay, không xảy ra chuyện phiền phức nào. Nhưng từ mấy hôm trước, thái độ của Azusa có chút thay đổi.

trước đây, mỗi lần đến thời kỳ nguy hiểm, bao giờ nàng cũng nhắc nhở, gần đây quên hẳn, không thấy nhắc đến việc này, Không bị ảnh hưởng của Azusa, Kuga vốn không chú ý đến việc đó, nhưng tối nay khiến anh lo lắng:

– Hôm nay ... - Từ trong những tình cảm mãnh liệt, anh tỉnh lại – Không sao chứ em?

Azusa dường như không hiểu ý anh.

Biết rằng sẽ làm mất đi những thỏa mãn vừa rồi, nhưng Kuga vẫn hỏi:

– Gần đây không thấy em nhắc nhở anh chú ý ...

Lúc này Azusa mới hiểu ra, nàng rời khỏi cánh tay anh, nói một mình:

– Em thấy có điều gì hơi khác thường.

– Khác thường?

– Anh không cảm thấy à?

Kuga nhớ lại hành vi của Azusa trong vài tháng nay. Tuy không thể nói là khác thường, nhưng rõ ràng không như mọi khi.

– Từ hồi em vào viện – Anh chữa lại - Từ ngày em ra viện ...

– Anh cảm nhận được à? – Nàng đoán anh nhận biết, liền nói -
Lần này, em quý trọng mọi thứ.

– Quý trọng mọi thứ?

– Vâng! Những gì nghe và thấy em đều quý trọng ... - Nàng lại áp
vào người anh – Anh không thích em như thế à?

– Không, không sao.

Kuga không hề ghét bỏ sự cuồng nhiệt của Azusa.

– Gần đây, em cũng không biết nữa ...

– Không biết điều gì?

– Bản thân em – Nàng ngừng giây lát - Cảm thấy lo lắng!

– Lo lắng điều gì?

– Không muốn mất đi ...

Lần đầu tiên Azusa nói ra suy nghĩ của mình. Vì bệnh tật hay vì
đã bốn mươi lăm tuổi?

– Không đâu!

Anh không rõ vào lúc này nàng có cần câu nói đó không, mà chỉ
nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng.

Chương 5 BUỒN THẢM

Có những lúc từ ngữ bất ngờ lướt nhanh qua đầu óc, rất rõ ràng sinh động, hình tượng chân thực. Ví dụ, từ “mãnh liệt”, người ta vẫn nói “tình cảm mãnh liệt”, “cuộc sống mãnh liệt”, nhưng nó cũng hàm nghĩa “để rồi đi tới suy yếu”, “tiến về phía trước”, “muốn làm gì thì làm” ... Ngoài ra, trong cụm từ “động tác, trình độ mạnh mẽ” cũng có thể hình dung ra “mãnh liệt”, biểu hiện mức độ “khủng khiếp”, cảm thấy “kinh hãi”, “ghê rợn”; nhưng khi dùng để thể hiện thời tiết, nghĩa được mở rộng như “lạnh buốt”, “lạnh giá”.

Một từ có nhiều nghĩa, biến hóa theo từng ngữ cảnh, nhưng hiện tượng đó có thể là chỗ khó hiểu của tiếng Nhật.

Kuga rất thích từ đó, bởi trong các từ “điên cuồng, mãnh liệt” hàm nghĩa “ra sức cuồng loạn đến rồi đi tới suy yếu”. Xét về bề ngoài, không kiên nhẫn, bất chấp trời đất, nhiều loạn người khác, trở ngại chung quanh, nhưng xu thế đi về phía suy vong.

Điều này như dự báo sẽ đến ngày suy yếu, tiêu vong. Nói một cách khác, bị mê đắm bởi triệu chứng bị thương tiềm ẩn trong mãnh liệt.

Kuga nhớ đến một đoạn trong truyện Hạt cỏ gỏi viết về những chuyện không may:

ban ngày bị chó cắn, mùa xuân đánh cá bằng lừ tre, tháng ba, tháng tư mặc áo ngoài đỏ, trong tím, người nuôi bò bò chết, nhóm lò không cháy, tiến sĩ sinh con gái một bề, ra cửa đi lạc đường, đến nhà bạn không được đón tiếp, vân vân, thật sự không gặp may.

Vẫn là những chuyện không may mắn, với những hàm nghĩa rộng rãi khác như không gặp thời, không gặp may, không hài hòa, mất hứng thú.

Trong những câu thơ về mùa vụ, “giá buốt” là chỉ cái tê lạnh tê tái thịt da vào độ cuối thu, ý nghĩa của nó là “hơn lạnh, kém rét”. Cụ thể là, có thể hiểu được cái lạnh của mùa thu với cảm giác tê tái.

Kuga rất hiểu từ ngữ này hồi ở Kyushu Aso. Hồi ấy, anh nhận lời đến Kumamoto diễn giảng, được những người ở đây gợi ý, anh trọ

tại khách sạn gần chân núi Aso.

Phía trước khách sạn là một sân golf, chung quanh không nhà cửa, giữa một vùng rừng âm u rậm rạp khiến người ta dễ có cảm giác cô đơn.

Đêm cuối thu rất dài, Kuga thao thức mãi. Anh dậy đi nhà vệ sinh rồi không làm sao ngủ lại được liền ra ban công, chỉ thấy một vầng trăng tròn vành vạnh ngay bên trái chân núi. Hai đầu hành lang dài dằng dặc của khách sạn đều có cửa sổ, cùng với ban công tạo thành hình chữ L. Đứng ở giữa thấy trước mặt là cánh rừng thông đen thẫm, bên trái là sân golf dốc thoải thoải.

Đêm khuya thanh vắng, trời se lạnh, ánh trăng bàng bạc, cỏ khô trên triền dốc trong như một lớp sương trắng, thật đẹp. Kuga nhớ đến thăm cỏ mệnh môn nơi bìa rừng mà anh thấy hồi tối, hình dung cảnh tượng ánh trăng chiếu lên đó.

Chợt có tiếng kêu se se từ phía rừng thông đen thẫm vọng lại. Tiếng kêu chấm dứt, không khí tĩnh lặng bao giờ phủ bốn phía như tự ngàn xưa, trong giá lạnh ánh trăng càng tỏ hơn.

Anh khép hai vạt áo, thu mình lại, cảm thấy cái khốc liệt của ánh trăng lạnh lẽo trải trên mặt đất, mặt đất như bị bóc trần đau đớn, một vùng cỏ khô hoang vu trên triền dốc lạnh lùng. Mọi sinh vật tưởng chừng đều thu mình lặng lẽ dưới ánh trăng không gian mịt mờ thế lương.

Kuga gắng chịu lạnh, anh muốn trở về phòng mình nhưng lại bị ánh trăng níu kéo, vẫn đứng bất động trong cảm giác buồn. Anh nghĩ đến Azusa.

Giờ này nàng đang làm gì? Anh bảo với nàng anh đến đây, “nếu tiện thì cùng đi”. Nhưng nàng không thể đi được.

Nàng có chồng, không thể làm theo ý muốn. Kuga hiểu điều đó, nhưng trong lòng vẫn lấy làm tiếc. Bây giờ anh thấy ánh trăng buồn thảm, anh nghĩ nàng không đi cùng lại hóa hay. Anh không thể giải thích lý do, chỉ cảm thấy trong cảnh mịt mù buồn thảm này dễ làm tổn thương trái tim nàng.

Nghĩ lại, từ “buồn thảm” có gì đó liên quan đến tâm linh Azusa. Ví dụ, tuy hình dung “buồn thảm” là tình yêu e rằng không thỏa đáng,

nhưng những năm gần đây người yêu nhau chết đi sống lại. Thế gian vẫn dùng những từ ngữ phiến diện như “ngoại tình”, “lãng nhãng” không phân biệt đen trắng để trách cứ những việc như thế, bởi họ chưa hề trải qua. Nhưng họ vượt quá phạm trù “tốt”.

để có nỗi buồn thương nghiêm túc và nồng nhiệt.

Đó là tình cảm mà những người khác không thể hiểu, là nỗi buồn khắc khoải chỉ có hai người yêu nhau mới cảm nhận nổi. Nói đến yêu, mọi người vẫn nghĩ đến một vườn hoa muôn hồng nghìn tía, nhưng ở đó ẩn chứa cái hoang vu và hư ảo của cỏ khô dưới ánh trăng cuối thu.

Kuga lại nhớ đến bài thơ Hạt cỏ gói, trong đoạn những điều thâm cảm tại sao tác giả lại không nói đến những tình huống “yêu người vợ có chồng, yêu người chồng có vợ? Tuy người đàn bà ấy là một tài nữ nhưng lại là vợ một quan chức, sau rồi cắt tóc đi tu, không để lại điều tiếng gì, cho nên không có sự trải nghiệm.

Dẫu sao thì “buồn thảm” ấy không gặp thời, không gặp cảnh, chỉ có người trong cuộc mới hiểu sâu sắc, thiết thực. So với Kuga đã ly thân với vợ, Azusa đang sống với chồng con, cảm nhận về nàng càng thấm sâu vào da thịt.

Nhưng Kuga không nói cho Azusa biết cảm giác ấy của mình. Tuy vẫn an ủi “hoàn cảnh của em thật ngặt nghèo”, nhưng không thể có biện pháp nào giải thoát nỗi đau cho nàng, khiến tính ích kỷ của anh được tha thứ. Tuy vậy, Kuga rất cảm thông và đồng tình cho hoàn cảnh của đối phương, nhưng bên ngoài tỏ ra bình thường, trong quan hệ hai người cảm nhận sâu sắc cái “mãnh liệt” của nhau, song lại tránh can thiệp trực tiếp.

Đó là lý trí để hai người khắc phục các được gọi là “thê thảm”. Gần đây, Kuga phát hiện điều gần giống với cảm giác “thê thảm” nơi Azusa, bề ngoài nàng tỏ ra không có gì thay đổi, nhưng đúng là xuất hiện những cảm giác khác trước.

Đó là trực giác của người đang yêu, hoặc có thể nói đó là dự cảm.

Chỉ có một thay đổi cụ thể bề ngoài, ấy là gần đây Azusa gầy đi.

Azusa vốn dĩ mảnh mai, thực ra cơ thể khá đầy đặn, theo thời gian, vùng eo của nàng cũng đầy hơn, nổi nếp thịt, nhưng toàn thân vẫn cân đối, hài hòa. Gần đây, cơ thể cân đối ấy như mất đi một lớp thịt, mất đi cái mềm mại của sự đầy đặn, trông rắn chắc hơn.

Đã có lúc đang nằm với nhau, Kuga nói với nàng:

– Hình như em gầy đi?

Anh vuốt ve vai và lưng nàng, có cảm giác xương bả vai của nàng lồi lên.

– Thật ư?

Lần đầu tiên giọng Azusa tỏ ra nhận biết mình gầy đi, thật ra là thái độ khẳng định.

– Em ăn được không?

– Vẫn bình thường. Có thể cảm giác của mình không đúng, nhưng không thể phủ nhận xương của nàng nhô cao hơn.

– Gần đây em có cân không? - Thời trẻ, Kuga thích người người con gái gầy, bây giờ ngược lại, anh thích những người đầy đặn – Hay là em có bệnh gì?

– Không!

– Em đi khám chưa?

– Vẫn đi ...

– Không có bệnh gì chứ?

– Không ...

Có thể nói cuối năm, bận nhiều việc chẳng? Nhưng không đến nỗi bận bù đầu óc được.

Dĩ nhiên, gần đây hai lần Kuga thấy nàng gầy đi rõ rệt. Một lần, sau khi hai người ân ái với nhau xong, khi Kuga vào phòng tắm. Chừng hai, ba mươi phút trước đó Azusa vào tắm, anh cho là nàng đã mặc xong quần áo.

Bởi trong một thời gian dài, hai người liên tục đến với nhau, anh biết Azusa phải mất bao giờ lâu mới soạn sửa xong. Anh vào đi vệ sinh, trước bồn rửa mặt là một tấm gương, hai bên bồn tắm và bồn vệ sinh. Azusa đã ra khỏi bồn tắm, nhưng không rõ vì sao nàng

đứng soi gương, trên người chưa mặc gì, mái tóc buông xõa trên bờ vai.

– Ôi!

Kuga bất giác kêu lên, tấm thân trần và bộ ngực trắng nõn trong gương đập vào mắt anh. Azusa tưởng đâu kinh ngạc hơn Kuga. Nhưng vì sao nàng đứng trước gương mãi như thế?

Kuga vội vàng khép cửa buồng tắm, trở về phòng ngủ. Tưởng như anh đã nhìn thấy cái mà lẽ ra không nên nhìn, anh không biết phải xử sự thế nào đây.

Thẳng thắn mà nói, hình ảnh ấy như phảng phất không khí mà anh chưa bao giờ gặp. Anh không thể tưởng tượng, không thể hiểu nổi.

Cảm giác kỳ lạ ấy vẫn chưa tan, anh lại chứng kiến một việc không bình thường khác.

Chỉ mười ngày sau lần ấy, hai người lại hẹn gặp nhau, vẫn là sau khi ân ái, Azusa đã soạn sửa xong và chuẩn bị ra về. Kuga đã tắm xong, mặc áo tắm về phòng.

Azusa ngồi ở xô -pha, tóc chải gọn gàng. Nhưng trên bàn vẫn để hai cái ly mà hai người vừa uống bia và một cái chén nàng uống trà. Trong trường hợp bình thường, mà cũng rất bình thường, Kuga phát hiện điều khác thường, trước kia, mỗi lần gặp Azusa bao giờ nàng cũng cất ly chén cẩn thận rồi mới ra về.

Nàng rất chu đáo, tất cả ly chén dùng xong đều rửa sạch sẽ cất vào tủ, lau sạch mọi thứ trong bếp.

Lần này thì nàng không cất ly chén, ngồi bần thần ở xô -pha suy nghĩ gì? Có điều gì phải làm nàng suy tư?

Trong vòng chưa đầy nửa tháng, Kuga hai lần phát hiện sự khác thường ở nàng. Một lần không mặc áo quần đứng ngây dại trước gương, một lần không thu dọn ly chén mà ngồi trầm tư ở xô -pha. Xưa nay nàng không thế, Kuga thấy kỳ lạ, đã xảy ra điều gì ở nàng?

Kuga không hiểu có phải là buồn thảm không? Nhưng không thể phủ nhận, trong lòng nàng có sự đổi thay mà bề ngoài không thể biết nổi.

Sang tháng chạp, gần hết năm, mọi người bận nhìn lại một năm sắp qua.

truyền hình, báo chí đều đang điểm lại những sự kiện trong năm, dù ai đó thích hay không, mắt thấy tai nghe, thì bản thân cũng phải suy nghĩ những việc trong một năm.

Bản thân việc nhớ lại như thế cũng là một thực tế cảm nhận một năm sắp trôi qua. Kuga tuy không cần thiết ngày nào cũng phải đến công sở, phần lớn thời gian làm việc ngay tại nhà, nhưng anh cũng có cảm giác gì đó. Một năm vừa rồi mình thế nào nhỉ?

Về công việc, đầu năm xuất bản cuốn tiểu thuyết viết về cuộc chiến tranh năm Mậu Thìn dưới con mắt người dân Ōsaka, mùa hè xuất bản tập bút ký gồm những bài mà anh đã cho đăng rải rác trên các tạp chí, đồng thời, từ đầu mùa hè đăng dài kỳ trên tuần báo tiểu thuyết viết về những hoạt động của Moto Takeaki từ Edoga chạy về Hàm Quân.

Tuy không phải là nhà văn may mắn, nhưng anh rất có ảnh hưởng trong lĩnh vực tiểu thuyết lịch sử, có thể nói năm nay dựa vào thực tế của bản thân, hoàn thành công việc của mình một cách thỏa đáng. Tuy nhiên, về cuối năm, tốc độ công việc của Ban biên tập cũng phải đẩy nhanh, hơn nữa còn chuẩn bị bài cho tạp chí số đầu năm, nên bận đến giữa tháng mười hai.

Kuga giải quyết xong công việc, thở phào nhẹ nhõm, còn chưa đầy nửa tháng nữa là hết năm.

Một buổi chiều, anh đến hiệu cắt tóc gần nơi ở. Còn phải một ít ngày nữa mới đến tháng giêng, nhưng anh muốn chuẩn bị trước. Khi cạo râu, anh lại nghĩ đến nhiều việc trong năm. Nhìn chung, năm nay cũng bình an vô sự, lòng thanh thản, nhưng khi lưỡi dao đưa xuống cằm, anh lại nghĩ đến Azusa.

Nửa đầu năm, giữa hai người sóng gió bình lặng. Quan hệ nam nữ dùng chữ “bình lặng” để hình dung e rằng không thỏa đáng, nhưng giữa hai người vẫn giữ nhịp độ khẩn trương và thỏa mãn. Tình trạng này có thể tiếp tục mãi được không?

Nghĩ lại, giấc mộng uyên ương của hai người cũng đã được bảy năm. Bây giờ, mỗi tháng gặp nhau đôi ba lần, lần nào cũng ba việc

ăn cơm, nói chuyện và nằm với nhau. Ngoài ra, cứ vài ba tháng lại đi du lịch, từ Thủ đô về Cố đô, có lúc đi Fukuoka. Cả hai đều thấy mạo hiểm, cũng rất lý thú, nhưng trong tình trạng này không thể tiếp tục mãi được.

Trong đầu óc Kuga hiện lên cảnh cùng Azusa rời thành phố về sống ở nông thôn. Ở đây, anh được nhàn tản viết văn, còn Azusa tập trung chị em phụ nữ quanh vùng, dạy họ cắm hoa, cách mặc kimono, cùng sống cuộc đời phẳng lặng, không giành giật gì với người đời.

Trong óc Kuga vẫn vẽ nên bức tranh tương lai như thế.

Giá như được sống với Azusa thì tuyệt biết bao giờ!

Có lần, anh nói với Azusa:

– Chúng mình được sống với nhau thì hay quá nhỉ!

Azusa chỉ mỉm cười chua xót, Kuga nhắc lại, nàng đáp:

– Không được, anh ạ!

– Tại sao?

– Không thể được!

Cả hai cùng có gia đình, tuy Kuga không còn ở chung với vợ, nhưng không thể nói muốn sống với nhau là được, vấn đề ở Azusa.

– Em không bằng lòng à?

– Không phải thế ... - Azusa bỗng nói với giọng thuyết phục – Chúng mình cứ như thế này lại tốt, anh ạ.

Nhưng Kuga thấy mình như người ăn cắp, luôn bồn chồn lo lắng.

– Sống với nhau yên tâm hơn.

– Nếu như thế, chúng mình không có cách nào để giữ mãi được. Như hiện nay, lúc nào muốn gặp nhau cũng được. Sống với nhau, nhất định anh sẽ ghét em!

Azusa nói đến mức ấy khiến Kuga mất hết niềm tin. Tiếp đó, nàng nói như tự nói với mình:

– Như thế này em thỏa mãn rồi, thỏa mãn lắm rồi!

Azusa không muốn phá vỡ hiện trạng, nàng đã đi bước quyết định. Tuy Kuga cho là đúng, nhưng lòng vẫn băn khoăn.

Hai người nói chuyện ấy vào đầu mùa hè, chỉ ít lâu sau Azusa vào viện mổ mắt. Quan hệ của hai người thay đổi từ sau ngày nàng ra viện, mùa hè đã qua.

May mắn Azusa mổ an toàn, ra viện nhanh chóng bình phục. Nhưng chỉ thể hiện ở bề ngoài, trong lòng hình như trở nên trống trải, hoặc có thể nói có bóng đen nào đó che phủ. Không rõ có phải có liên quan đến bệnh tật hay chỉ ngẫu nhiên? Kuga rất muốn biết. Nhưng trong lời lẽ của Azusa gần đây tỏ ra khác trước.

Ví dụ, lần hẹn gặp nhau sau khi mổ, Azusa không còn giữ vẻ tế nhị dè dặt như trước, tỏ ra chủ động cuồng nhiệt. Bây giờ nhìn lại, từ lần ấy, xuất hiện ở nàng những hiện tượng bất cần, xem thường tất cả. Khoảng giữa mùa thu, Azusa lòng như đã quyết, vẻ ngoài cũng xuất hiện những thay đổi.

Những hiện tượng không bình thường này như có chỗ nào đó không ổn, nhưng việc gì đã xảy ra và từ lúc nào?

Chợt Kuga cảm thấy mình cũng bị những biểu hiện kỳ lạ ấy cuốn hút, bất giác thấy sợ.

Giữa tháng mười hai, hai người lại gặp nhau, anh định hỏi cho ra nhẽ. Trước lúc gặp, anh quyết định như thế, nhưng khi thấy vẻ bình thản của Azusa, thì mọi điều định nói, lại không nói ra được.

Hôm nay Azusa lên lớp hướng dẫn về kimônô, hết giờ nàng đến thẳng chỗ Kuga. Nàng mặc kimônô màu vàng lúc đi chơi, bên trong là kimônô màu nâu đỏ điểm hoa văn nhỏ, thắt đai nhỏ cùng màu áo ngoài.

Tuy tâm trạng có những thay đổi, nhưng nàng vẫn giữ ý thích chọn lựa trang phục màu nhã nhặn, cũng có thể nói lựa chọn tinh tế hơn.

Hai người cùng ăn cơm ở một nhà hàng mới khai trương gần chỗ Kuga ở, họ ngồi đối diện nhau, màu nâu đỏ khiến khuôn mặt Azusa trông như gầy và cứng rắn hơn. Kuga hỏi nàng:

– Em vẫn ăn uống được đầy chứ?

Azusa chỉ trả lời:

– Không có vấn đề gì!

Nhà hàng ăn này không lớn, nhưng rất tao nhã, phần lớn là các món súp thông thường. Trời se lạnh, hai người gọi món súp sò thập cẩm, Azusa ăn hết, món tôm chiên bơ nàng cũng ăn hết. Cứ như hiện tại thì Azusa ăn uống không có vấn đề gì. Hai người uống gần hết chai vang, ăn bánh ngọt, uống cà-phê rồi mới ra về.

Họ đi trong gió lạnh, cùng vào phòng.

Cho đến lúc ấy, Azusa không có gì khác trước.

Mỗi lần hai người gặp nhau, cuối cùng bao giờ cũng phải nằm với nhau, điều này trở thành lệ. Kuga cởi áo nàng rồi ôm nàng vào lòng. Vào lúc này anh cũng chưa có điều gì hỏi nàng, chỉ sợ làm mất cảm hứng ban đầu. Anh tạm gác nỗi thắc mắc lại để hưởng niềm vui trước đã.

Sau cuộc truy hoan, Kuga ôm tấm thân gầy của Azusa trong vòng tay, đây là lúc anh cần hỏi nàng.

– Có một việc, anh muốn hỏi em, có được không?

– Việc gì?

Tuy vừa ân ái xong, giọng nói của Azusa nghe tỉnh táo rành mạch đến bất ngờ.

– Gần đây em có điều gì lo lắng không?

– ...

– Em có chuyện gì phải suy nghĩ ...

Kuga nhìn vào không gian mờ tối. Azusa khẽ nói:

– Em ... có lẽ chúng mình không còn được gặp nhau nữa.

– Không được gặp nhau? – Kuga giật mình, nhìn nàng trong vòng tay mình - Tại sao?

– ...

– Tại sao lại không được gặp nhau nữa?

Anh nhìn bờ vai nàng, cuối cùng nàng nói:

– Em ... có thể nguy mất!

– Nguy thế nào?

– Mất em.

Anh nhìn vào mắt nàng, nhưng đôi mắt dịu dàng đang nhắm lại.

– Mắt em làm sao?

– Lại không ổn.

– Mồ khởi rồi kia mà?

– Lúc ấy tưởng đã khởi ...

– Như thế là, tái phát hay sao?

Kuga vừa dứt lời, lập tức cảm thấy vấn đề nghiêm trọng, không nói tiếp nữa.

Azusa gật đầu, nói:

– Em định nói với anh ...

Cũng như mọi lần, lần này Kuga vẫn như sét đánh giữa trời quang. Tại sao nàng lại bất ngờ nói với anh? Lòng anh như lửa đốt, hỏi:

– Nhưng, mắt vẫn nhìn thấy chứ?

– Vẫn nhìn thấy ...

Nàng không nói với Kuga về bệnh tình cũng là nỗi khổ tâm không thể nói ra của mình.

– Bác sĩ nói thế nào?

– Phải mổ tiếp.

– Mổ thì khởi chứ?

– Nhưng, em không muốn ...

– Tại sao? Bác sĩ bảo phải mổ kia mà? – Anh nhớ vừa rồi nàng nói hai người không còn được gặp nhau nữa, liền hỏi – Vừa rồi em nói chúng mình không còn gặp nhau nữa là ý làm sao? Mổ xong, khởi bệnh, vẫn đến với nhau chứ?

– Không được.

– Tại sao? Không việc gì đâu em – Kuga vươn dậy, nhìn nàng – Chúng mình vẫn gặp nhau được, bất cứ lúc nào cũng có thể.

– Không phải thế.

– Không phải thế nào?

Kuga lay vai nàng. Azusa khẽ nói, giọng kiên quyết:

– Mồ xong, em mất hẳn đôi mắt.

– Thế nào?

– Lần này phải đại phẫu thuật, để lại vết sẹo lớn, hơn nữa phải cắt bỏ nhãn cầu ...

– Cái gì? Nhãn cầu ... - Kuga hoảng hốt khi nghe nói phải cắt bỏ nhãn cầu - Phải thế sao, em?

Kuga như phủ nhận khả năng đó, anh nhìn vào khuôn mặt Azusa, tưởng đâu nhìn một vật thể kinh hãi. Khuôn mặt dịu hiền thân thương này nếu phải bỏ đi một con mắt ... Chợt anh thấy một hốc đen trên khuôn mặt nàng, hốc đen to dần.

– Không thể thế được! – Anh bất giác quay lại, nhìn đắm đắm vào khuôn mặt Azusa, chỉ thấy đôi mắt nàng mở to, nhìn không chớp vào khoảng không.

– Cắt bỏ nhãn cầu, em nói dối!

– Đúng đấy, bác sĩ bảo thế.

Tiếng nói của Azusa kéo Kuga đang trong suy tưởng trở về với hiện thực bằng giá, anh đang không biết phải làm thế nào lại càng rối rắm, mê muội hơn.

– Nhưng mà, mắt thì ở đâu cũng ...

Bề ngoài, đôi mắt Azusa vẫn trong xanh, sáng long lanh.

– Đau xót quá!

– Em cũng nghĩ thế.

– Hay là thôi không mổ nữa?

– Cũng được.

Azusa nhanh nhẩu trả lời khiến Kuga không yên.

– Nhưng bác sĩ vẫn yêu cầu phải cắt bỏ nhãn cầu kia mà?

– Không cắt, không chữa nữa.

– Nếu cắt bỏ thì sẽ khỏi chứ?

– Có thể ...

– Cũng không dứt khoát à?

– Bác sĩ cũng nói thế, nhưng thôi không chữa nữa.

Cách nói lạnh lùng của Azusa có cảm giác như thế nào cũng xong.

– Tóm lại, em cũng không biết thế nào nữa.

Dẫu sao, trong đáy sâu đôi mắt trong xanh của Azusa cũng không thể gọi cảm giác sợ hãi bởi phải cắt bỏ nhãn cầu.

– Nếu phải cắt bỏ nhãn cầu?

– Có thể phải lắp mắt giả.

– Mắt giả ... Bác sĩ nói vừa em hỏi nào?

– Một tháng nay rồi.

Đúng là một tháng trước, Azusa bắt đầu gầy đi. Sau đó, Kuga phát hiện nàng không mặc quần áo đứng trước gương, thậm chí không thu dọn các thứ trên mặt bàn, ngồi bần thần ở xô -pha. Nghĩ lại, lúc bấy giờ bác sĩ đã thông báo cho nàng biết bệnh tình tái phát, nàng trong tình trạng buồn đau.

Kuga cảm thấy xót thương cho Azusa, nhẹ nhàng nắm tay nàng, nói:

– Đi khám ở bệnh viện khác xem sao?

– ...

– Bệnh viện khác hoặc có phương pháp điều trị khác.

– Điều thế cả.

– Em đã đi chưa?

Azusa khẽ gật đầu:

– Trước đây em cũng đã nghĩ, có lẽ kết quả cũng như thế thôi.

– Thế thì tại sao còn mổ?

– Hồi ấy bác sĩ bảo phải mổ.

– Em có nghĩ rằng sẽ khỏi không?

– Có! Nhưng nhớ ra không khỏi, thế thì ...

Azusa không nói tiếp được nữa, đôi vai khẽ rung động, nàng khóc. Được Kuga hỏi, nàng không còn kìm nén nỗi buồn tích tụ trong lòng. Kuga định nói “không sao”, nhưng hơn ai hết, Azusa hiểu

đó chỉ là lời nói trống rỗng, thiếu trách nhiệm. Dẫu vậy, vào lúc này anh cũng chỉ có thể nói:

– Không sao, em ạ!

Câu nói không chút ý nghĩa, anh ôm chặt nàng trong vòng tay mình.

– Không sao đâu!

Anh nhắc lại, Azusa khóc to hơn, nước mắt ướt đầm ngực anh.

– Nhất định khỏi thôi ...

Kuga an ủi nàng, nhưng lại thấy sự bất lực của chính mình. Dẫu an ủi thế nào đi nữa, thực tế cũng không thể làm bệnh của nàng thuyên giảm, nhưng anh cũng chỉ có thể nhắc lại câu nói ấy:

– Đừng lo em ạ!

Anh nghĩ lại, trước ngày đi mổ, Azusa tỏ ra bất cần tất cả. Mạnh dạn, bất chấp, nhưng thật ra trong lòng ẩn chứa nỗi sợ hãi và khổ tâm, biết rằng dù có mổ thì vẫn không khỏi.

Kuga ôm chặt nàng, áp môi vào khuôn mặt đầm nước mắt của nàng, hỏi:

– Cho dù em không còn mắt thì anh vẫn không thay lòng, anh vẫn yêu em.

– ...

– Em đừng mất lòng tin! – Anh nhớ lại, lần trước đi mổ anh cũng nói câu đó, nhưng lần này sự tình nghiêm trọng hơn, anh nói tiếp – Không sao, em cứ nghe lời bác sĩ.

Azusa khóc không thành tiếng, không trả lời, cũng không gật đầu.

Hôm sau, Azusa gọi điện thoại cho anh bạn Muraki hỏi thăm, Azusa có nên mổ lần thứ hai nữa không. Muraki là bác sĩ tiết niệu, nhưng lần trước hỏi, anh ta về tra cứu nhiều tư liệu và đề xuất nhiều ý kiến hay.

Kuga định gặp, nhưng sự việc quá cấp bách, đành phải gọi điện trước. Ban ngày Muraki làm việc ở bệnh viện, qua điện thoại không thể nói tỉ mỉ được, anh phải gọi về nhà riêng của Muraki sau mười

một giờ đêm. Anh ta mới dự buổi họp mặt với một người bạn thời
vong niên, vừa về đến nhà.

Hình như Muraki uống vài chén rượu, Kuga thấy nói chuyện vào
lúc này không tiện, chỉ trao đổi vài câu:

– Mình muốn hỏi cậu về bệnh mắt ...

Kuga vừa nói thì Muraki tiếp ngay:

– Vẫn là người lần trước cậu nói chuyện ấy à?

Kuga kể bệnh tình của Azusa, rồi nói:

– Lần này là đại phẫu thuật, bác sĩ bảo phải cắt bỏ nhãn cầu.
Người ấy đau khổ lắm, cứ khóc hoài ...

– Nữ à?

– Đúng thế.

– Không phải vợ cậu chứ?

– Không phải ...

– Thế là người yêu à?

– Không ...

– Tôi biết rồi, người yêu chứ gì? Nếu không, cậu không gọi điện
vào lúc này.

Muraki hiểu ra, Kuga đành nói thật:

– Nghĩa là ... cũng thân!

– Với bác sĩ không được nói dối – Muraki đùa – Nhưng mà, cũng
khó đấy.

– Khó thế nào?

– Khó đấy!

Nghe Muraki nói rất chắc chắn, Kuga nói:

– Đừng đùa nữa!

– Không đùa đâu. Khó, tớ mới bảo là khó.

Muraki tỏ ra khẳng định, Kuga yêu cầu:

– Cậu giải thích xem sao.

– Lần trước tớ đã bảo với cậu, có thể là u ác tính.

Đúng là Muraki nói thế, nhưng hồi đó Kuga và Azusa vẫn tin mổ xong sẽ khỏi.

– Phải mổ lần thứ hai, có nghĩa là bệnh tái phát – Muraki nói.

– Người ấy cũng biết thế.

– Có biết là u ác tính không?

– Hình như bác sĩ bảo lần này phải đại phẫu thuật.

– Cụ thể tớ không hiểu, nhưng tớ thấy quá nhanh.

– Điều gì quá nhanh?

– Lần trước mổ vào mùa hè nhỉ? Ấy là, chưa đầy nửa năm đã tái phát, phải mổ, mà lần này phải cắt bỏ nhãn cầu, bệnh phát triển quá nhanh đấy.

– Như thế là xấu à?

– Tình trạng rất xấu.

Kuga chỉ biết hỏi phải làm thế nào. Muraki nói khẽ:

– Cô ta bao nhiêu tuổi?

Kuga thấy không cần thiết nói ra điều đó, nhưng đó là bác sĩ, anh đành đáp ứng trả lời:

– Chừng bốn mươi lăm gì đó.

– Lại càng xấu! Bệnh này càng trẻ càng tiến triển nhanh.

Lần trước tìm hiểu về bệnh ung thư, Kuga cũng đã nghe nói thế.

– Người ấy nghĩ sao?

– Không muốn mổ.

– Tại sao?

– Sợ mất mắt.

– Chỉ nói nhảm.

Bỗng Muraki nói to. Kuga cảm thấy như mình bị trách mắng.

– Không mổ không được sao?

– Đúng thế. Cứ để thế, bệnh càng tiến triển nhanh.

– Sẽ không nhìn thấy gì nữa à?

– Dốt lắm! Không những không nhìn thấy gì mà còn nguy đến tính mạng.

– Có thể chết được không?

– Tất nhiên! Tuy là mắt, nhưng thực ra là ung thư não, sẽ phát triển lên não.

Kuga nắm chặt ống nghe, nghĩ đến làn da mềm mại của Azusa tối qua trong vòng tay mình. Anh không thể nào hình dung nổi làn da ấm áp kia sẽ trở nên lạnh ngắt, cứng đơ.

– Phải làm thế nào?

– Phải mổ thôi!

– Nhưng ...

– Bây giờ không còn tính đến mắt nữa, mà phải cứu lấy sinh mệnh. Cũng nói để cậu biết, càng kéo dài, tính mệnh càng nguy hiểm.

Kuga không nghĩ rằng, bệnh tình của Azusa lại nghiêm trọng đến mức ấy.

Có thể nói thẳng với nàng được không? Anh do dự, không dứt khoát. Muraki nhẹ nhàng khuyên:

– Cậu không yêu nàng à? Nếu thật lòng yêu, cậu phải khuyên nàng đi mổ ngay.

Chương 6 LẠNH LÙNG

Từ trung tuần tháng chạp đến cuối năm, nhiều lần Kuga gọi điện hẹn gặp nhưng nàng từ chối với đủ lý do.

Cuối năm, Azusa là người phụ nữ chính trong gia đình, nàng bận những việc linh tinh, lật vật, hơn nữa nàng không khỏe, bởi bệnh ở mắt vẫn gây nên những cơn sốt, tay chân không đụng vào được việc gì, mắt nhìn thành hai hình, thỉnh thoảng còn đau đầu, choáng váng.

Chưa bao giờ nàng nói ra bệnh của mình, Kuga chỉ hỏi thăm rồi hình dung, biết nàng vô cùng đau đớn. Hơn nữa phải mỗ cắt bỏ nhãn cầu, thậm chí đe dọa đến tính mạng. Sức khỏe như thế liệu có thể gánh đáng được công việc gia đình?

Kuga rất lo, nhưng Azusa vẫn nói:

– Không sao, chỉ ít hôm nữa chúng mình lại gặp nhau.

“Ít hôm nữa” là bao lâu? Kuga hỏi, nàng chỉ trả lời nhẹ nhàng.

– Chờ thêm vài hôm.

Hỏi nữa, biết nàng vẫn đi dạy phương pháp mặc kimono và cắm hoa. Dạy đến tận hai mươi lăm, lại còn phải làm một vài tác phẩm hoa mừng năm mới, cho thấy nếu thực tâm muốn gặp thì sau giờ dạy nàng có thể đến với anh.

Nhưng nàng vẫn cố tình lảng tránh, vậy nguyên có vì đâu?

Kuga không hiểu tâm tư Azusa, đang sốt ruột lại nhận được quà Noel của nàng:

một tấm khăn quàng cổ màu cà-phê đậm và một lá thư. Thư viết:

“Em cũng mua cho em một tấm khăn quàng vai cùng màu, quần lên cổ có cảm giác như trong vòng tay anh.”.

Nhận được tặng phẩm và thư của nàng, Kuga bình tĩnh hơn. Dẫu không gặp mặt, nhưng trái tim hai người vẫn ở bên nhau.

Kuga cũng muốn gửi tặng phẩm cho nàng, nhưng lại không biết nàng thích gì, hơn nữa cũng không trực tiếp đem đến nhà được. Cách tốt nhất vẫn là trao tận tay.

Sau hôm nhận được tặng phẩm, Kuga gọi điện thoại cho nàng, trước hết anh cảm ơn, rồi nói:

– Anh cũng có chút quà muốn tặng em, mong em đến.

Nàng vẫn trả lời không dứt khoát, bảo gần đây rất bận, cuối cùng nói:

– Cuối năm rồi, chờ sang năm mới anh ạ!

– Anh gọi điện cho em nhiều lần rồi! - Bất giác anh dần giọng, trách - Việc dạy kimônô với cắm hoa em vẫn làm đấy thôi?

– Làm cho đến ngày cuối năm.

– Sau đấy?

– Thôi tất cả.

Kuga rất bất ngờ, anh vội hỏi:

– Tại sao ... em quyết định đột ngột thế?

– Với bộ mặt tượng đá thì làm sao có thể giảng bài được?

– Đừng đùa nữa.

– Lần này phải đại phẫu thuật, những việc như mặc kimônô đẹp, tạo tác phẩm hoa sẽ để cho người khác dạy, có như thế mọi người mới vui.

– Có liên quan gì đến khuôn mặt, quan trọng là lòng mình. Chỉ cần tấm lòng trinh trắng ... - Kuga thấy mình hơi vô lý, chỉ nói những lời hoa mỹ, anh liền hạ giọng - Chỉ vì bệnh tật mà em thôi tất cả.

– Cũng chẳng phiền hà gì ai.

Giọng nói của nàng có trầm tĩnh, nàng quyết từ bỏ công việc, chứng tỏ bệnh tình của nàng rất nghiêm trọng.

– Thế là từ nay về sau không còn đi đâu nữa?

– Ờ, nói thế nào nhỉ ...

– Em đến bệnh viện chưa?

– Ờ ...

Azusa trả lời lấp lửng, Kuga hỏi tiếp:

- Em có bằng lòng mổ không?
- Nhưng cuối năm rồi.
- Trong năm vào viện mổ sợ khó khăn, cứ để sang năm vậy.
- Nếu quyết định mổ ...
- Không mổ không được. Nếu không, sẽ phức tạp đấy.
- Có gì mà phức tạp?

Kuga không tiện qua điện thoại nói với nàng nếu không mổ có thể nguy đến tính mạng.

– Dù sao thì cũng phải mổ - Anh nghĩ đến lời Muraki :”Nếu cậu yêu nàng thì khuyên nàng đi mổ”, thế là anh dặn - Nhất thiết phải mổ, em hiểu không?

Nỗi đau dâng trào trong anh:

– Anh rất muốn được gặp em, trước năm mới không được ư, em?

Anh áp chặt ống nghe vào tai, nghe rõ tiếng Azusa:

– Em xin lỗi! Sang năm mới sẽ gọi lại cho anh – Azusa nhắc lại – Em xin lỗi - Rồi nàng đặt máy xuống.

Tháng mười hai là dịp họp mặt cuối năm, ngoại trừ buổi họp mặt lớn của nhà xuất bản, Kuga còn dự những cuộc nhỏ hơn của các ban biên tập, với đồng sự cũ ở tòa soạn báo, và bạn cùng tuổi ... cộng lại không phải là ít.

Kuga tham dự hầu hết những cuộc họp mặt ấy, nhưng anh không nhiệt tình lắm, bởi không được gặp Azusa, anh mượn không khí của những buổi họp mặt này để xua đi nỗi cô đơn. Cùng bạn bè uống rượu, nói chuyện, anh thấy vui vui.

Họp mặt với các bạn biên tập, anh có thể chuyện trò thoải mái.

Ôn lại những việc trong năm, sự nghiệp không lấy gì làm huy hoàng, nhưng cũng khá. Rất cố gắng, cũng có những thành tựu nhất định, có thể coi là một năm tương đối. Kuga đánh giá công việc của mình trong năm.

Hôm hai mươi chín, anh dự buổi họp mặt cuối cùng.

Đây là buổi họp mặt của những đồng nghiệp cũ ở tòa soạn báo, không khí thật vui vẻ. Thời gian này phải dự nhiều buổi họp mặt như thế, nên Kuga không chế tửu lượng của mình. Sau buổi họp mặt, anh đến ngồi ở một quán rượu đường Ginza, về nhà trước mười hai giờ.

Căn phòng tĩnh lặng, được thu dọn gọn gàng, trên một ngăn tủ bếp bày sẵn một cái bánh kem trắng và quýt. Hôm nay cô thư ký chính thức nghỉ tết, những thứ này cô chuẩn bị trước khi về nghỉ. Thế là Kuga đã sắm sửa xong tết cho mình.

Anh nhìn những thứ bày trên tủ, rồi vào phòng làm việc, cởi áo ngoài, treo vào tủ quần áo di động.

Thông thường, mỗi lần anh đi uống rượu về việc gì cũng phải tự làm lấy.

Anh mặc bồ đồ ở nhà, muốn uống trà nhưng lại ngại nấu nước, vậy là anh lấy từ trong tủ lạnh ra một lon trà Ô Long, rót ra ly và đưa vào phòng làm việc, ngồi phịch xuống ghế.

Hôm nay anh đã dự buổi họp mặt cuối cùng, bây giờ ngồi chờ năm mới tới.

Anh định ở lại đây một hôm, ngày ba mươi mốt sẽ về gia đình.

Phần lớn thời gian trong năm anh sống xa vợ, chỉ cuối năm mới về vài ba hôm, thật vô vị, người khác hoặc cho đó là điều không bình thường, nhưng giữa và vợ tình trạng đó trở thành “lẽ đương nhiên”. Tóm lại, ở đời này, có trăm ngàn hình thức quan hệ vợ chồng.

Kuga ngồi lim dim, mặt hơi đỏ, cảm thấy lạnh lửng. Bởi mới tỉnh rượu hay bởi lò sưởi không đủ ấm?

Đêm nay trời rất lạnh, cô gái phục vụ ở quán rượu nói có thể có tuyết. Cô gái này đưa tiễn từng vị khách đã uống say ra cửa, thấy ai cũng phải dựng cổ áo, tắt tưới ra bến xe, Các cửa hàng ở phố Ginza cũng đều đóng cửa, chỉ còn những ngọn đèn đường vẫn lưu luyến tỏa ánh sáng lạnh lẽo vào bầu không khí rét buốt.

Cái rét thế nào? Rét chút nữa tuyết sẽ rơi, cái rét vào lúc tuyết sắp rơi thật buốt da buốt thịt, có thể gọi là “buốt lạnh”.

“Buốt lạnh ...”.

Kuga lẩm bẩm, rồi lại nhắm mắt, khuôn mặt Azusa chợt hiện. Giữa đêm giá lạnh này nàng đang làm gì? Đã ngủ chưa? Hay đang thức? thế rồi vết mổ trên vầng trán trắng trẻo của nàng lại hiện ra trước mắt anh, trong cái rét thấu xương, vết sẹo càng rõ hơn.

Những điều tưởng tượng không liên quan gì với nhau, chỉ là những hoang tưởng chợt đến, nhưng một khi hiện lên trong đầu, hình ảnh rõ nét, vết sẹo kia đang nói lời đau khổ trong đêm buốt lạnh này.

Anh nghĩ, phải sớm tìm biện pháp. Bỗng anh tỉnh lại, biết mình đang mơ trên cái ghế đang ngồi.

Kỳ lạ

Anh gõ nhẹ vào đầu, lại nghĩ đến Azusa. Chỉ vài hôm nữa là sang năm mới, xem ra trong năm nay không còn hy vọng gặp nàng. Tại sao không? Nguyên do chủ yếu ở Azusa. Bởi cuối năm bận nhiều việc hay bởi bệnh tình khiến tâm tư bấn loạn? Dù sao thì bệnh tái phát đã làm tổn thương lòng nàng.

Nhưng, tại sao mắt nàng bị bệnh ấy? Theo Muraki, khối u ác tính của nghĩa là ung thư rồi.

Không có gì nguy hiểm hơn ung thư. Ngày thường bản thân ít chú ý đến cơ thể, làm những việc không đâu vào đâu, nếu bị những chứng bệnh ác tính, có thể nói ác giả ác báo. Nhưng nhiều người bị ung thư không nguyên nhân, cả đời là người tốt, không duyên cớ, thật sự kỳ lạ. Nhiều lúc ung thư như cơn bão đột ngột nổi lên, xô đẩy con người vào vực sâu bi thảm.

Azusa gặp điều bất hạnh. Một ngày nào đó bỗng không nhìn rõ, tiếp đó bác sĩ chẩn đoán là ung thư, cần phải cắt bỏ nhãn cầu.

Ung thư như trái bom cực mạnh.

Nghĩ đến đây, Kuga như hiểu ra chân lý:

Azusa buồn đau như thế cũng bởi không thể lý giải nỗi bản thân vô duyên cớ bị chứng bệnh quái ác này. Tại sao mình lại gặp vận đen? Nàng nhiều lần tự hỏi, nhưng không làm sao cắt nghĩa nổi. Hiện thực vô lý đáng sợ ấy như dao cứa vào lòng nàng.

Nghĩ đến nỗi đau của nàng, bất giác Kuga khẽ gọi:

“Azusa, em ...”.

Tưởng đâu anh thấy vàng trán trắng trẻo của Azusa xuất hiện trên ô kính cửa sổ mịt mù rét buốt. Nhưng vết mờ mắt đâu, chỉ còn nét lông mày dài tạo thành vết ngang trong giá lạnh.

Kuga bị mê hoặc bởi ảo giác, không biết ma sai quỷ khiến thế nào mà anh nhắc máy điện thoại lên, tay không tự chủ ấn số điện thoại di động của nàng.

Nửa đêm nửa hôm gọi điện, có làm phiền nàng không?

Không, chắc chắn điện thoại của nàng đang tắt máy. Tuy biết chắc không gọi được, nhưng Kuga vẫn áp ống nghe vào tai, quả nhiên có tín hiệu:

“Hiện đang tắt máy”.

Anh đặt máy xuống rồi gọi vào máy nhà nàng. Anh cũng không hiểu tại sao mình làm như thế, đành phải chờ trả lời. Sau năm hồi chuông, có tiếng phụ nữ:

– Tôi nghe đây ...

Bất giác anh gọi:

“Azusa”, nhưng nghẹn lại, không thành lời. Tiếng nói trong máy rất giống tiếng Azusa, nhưng trẻ hơn, hình như đã đi ngủ phải dậy để nhận điện, giọng nói lạnh nhạt.

– A-lô ... - Người đầu kia dường như tỏ ra ngạc nhiên, rõ ràng không phải tiếng nàng – A-lô, thưa ai đấy ạ?

Người đầu kia dường như hỏi lại, rồi đặt máy xuống. Người nhận điện có thể cho là cuộc gọi nhầm, hoặc ác ý?

Kuga đặt máy xuống, anh đoán giọng nói rất trẻ trong máy vừa rồi là con gái nàng. Có nghĩa là, nàng đã đi ngủ. Anh nhắm mắt, định bụng không nghĩ đến nàng nữa.

Mỗi lần năm mới tới, Kuga lại giật mình nghĩ đến tuổi tác, không khỏi than vãn. Nhớ lại, thời trẻ có cảm giác ngày tháng chậm chạp qua như mùa xuân, nghe người lớn bàn chuyện Trung thu, thật sự kinh ngạc, cảm thấy thời ấy xa lắm rồi. Về sau, trong thời gian từ

trung học đến đại học, lại thấy thời gian như con sông bị nghẽn dòng, chảy rất chậm.

Tốt nghiệp đại học ra công tác, anh mới cảm giác thời gian trôi nhanh. Gần ba mươi năm, khi mà thời thanh niên sắp kết thúc, anh phát hiện tuổi tác trôi như nước chảy. Gần bốn mươi, bước vào thời trung niên, tốc độ nước chảy nhanh. Sau bốn mươi, nước chảy càng nhanh hơn. Vào tuổi năm mươi, nước chảy hối hả, không còn tự chủ được nữa.

Sống đến tuổi này cảm thấy thời gian như vừa qua tháng giêng, tại sao lại sang một năm mới nữa? Câu nói “thời gian như thoi đưa, ngày tháng tựa nước chảy” tỏ ra vô tình bạc bẽo, rất bình thường.

Từ năm ngoái đến nay, trong dòng thác thời gian, có thể níu giữ tình cảm không nở rời xa của con người được không?

Ngày đầu năm, Kuga về với gia đình đã xa lâu ngày, bề ngoài cùng với vợ đón mừng năm mới như thường lệ, nhưng bản thân vẫn giam mình trong phòng làm việc. Điều đầu tiên mà anh nghĩ là câu “tổng cựu nghênh tân”.

Nhớ lại xưa kia, mỗi lần đón mừng năm mới là một lần hy vọng vào tương lai. Theo nghĩa đó, từ ngữ ấy là lời nói thời vụ trong “thời gian biểu”, nối liền tình cảm năm cũ và năm mới lại với nhau thật lý thú diệu kỳ.

“Tổng cựu nghênh tân ...”, Kuga ngâm nga, trong đầu hiện lên câu thơ:

Tiến đưa năm cũ, mừng xuân mới Năm ngoái năm nay vẫn một lòng.

Câu thơ của Takahama có từ thờ Akiwa năm thứ hai mươi sáu, cách nói vẫn một lòng thật mạnh mẽ, kiên cường, tuy mỗi người giải thích một khác, nhưng cảm nhận được sức mạnh thực tại của tự nhiên, vượt qua mọi thế tục.

Kuga rất thích câu thơ ấy, ngâm đi ngâm lại nhiều lần, hôm nay nhớ lại, máu như trào lên, cũng muốn làm một bài thơ với những lời thời sự, nhưng ấn tượng thơ của Takahama quá sâu, còn của mình chỉ là sự mô phỏng.

Anh muốn sáng tác, cứ ngân nga mãi câu tiền đưa năm cũ ... bỗng nghĩ đến Azusa. Liên kết năm ngoái và năm nay chỉ có thể là nỗi nhớ Azusa. Tất nhiên, nối kết những năm gần đây đều thế, nhất là từ mùa thu năm ngoái đến nay, Azusa bất ngờ bị bệnh khiến nỗi nhớ trở nên da diết hơn.

Năm nay Azusa với mình sẽ ra sao? Quan trọng hơn, bệnh tình của nàng cuối cùng sẽ như thế nào?

Kuga càng khao khát gặp mặt Azusa.

Lần nói chuyện điện thoại năm ngoái nàng hứa sang năm sẽ liên hệ lại, nhưng cho đến nay vẫn không nhận được điện của nàng. Không biết tình hình của nàng, bản thân thì vô cùng nóng lòng chờ đợi, tại sao một cuộc gọi cũng không? Tưởng chừng nàng cố tình làm cao, thật muốn nói cho nàng một vài câu.

Tùy ý em ...

Bất giác Kuga giật mình kinh hãi, biết mình rất cần có Azusa. Lần gặp cuối cùng vào khoảng trung tuần tháng mười hai. Đã hơn nửa tháng nay không gặp, có thể do tình dục bị ức chế anh càng buồn phiền, nóng lòng hơn. Anh tự nhủ:

tóm lại, mình rất cần có nàng!

Lúc này, trong đầu óc Kuga xuất hiện từ ngữ “tà ý” . Năm ngoái hay năm nay đều như thế, tình yêu của Kuga đối với Azusa không mấy may thay đổi, nhưng phía sau tình yêu vẫn tồn tại “tà ý” . Nhưng Kuga cho rằng, “tà ý” đó mới thực sự là cách sống chân chính của người đàn ông.

Bề ngoài, anh không nhìn nhận nghiêm túc mọi sự việc, nhưng thực ra, bởi “tà ý” ấy mới làm cho con người sống kiên cường và tích cực.

Nói đến “tà ý”, mọi người thường có ấn tượng tà ác, nhưng xem xét với tầm nhìn rộng rãi, đó là sự phiền muộn chung cho mọi sinh vật.

Sự phiền muộn này mới thật sự là động lực của tình yêu, là điểm cơ bản của nỗi khát khao điên cuồng đối với Azusa.

“Tà ý” không phải là tá ác. Nghĩ như thế, trong đầu Kuga hình thành được câu thơ:

Tiền đưa năm cũ đón mừng xuân.

Năm ngoái năm nay chẳng thay lòng, Tình anh vẫn vậy chẳng thay dòng.

Những câu thơ là nỗi lòng Kuga ngày đầu năm, anh đọc lại, ghi vào sổ tay, định bụng gặp Azusa sẽ đưa cho nàng.

Suốt ba ngày đầu năm Kuga chờ điện thoại của nàng, ba ngày qua đi, vẫn im lặng. Rốt cuộc tại sao? Từ hôm cuối năm nói chuyện điện thoại với nàng đến hôm nay đã hơn một tuần lễ.

Ngày thứ tư, Kuga không còn đủ kiên nhẫn nữa rồi, anh gọi cho nàng vào máy di động, vẫn tín hiệu “Đang tắt máy”. Trong tình huống đó chỉ còn một cách là gọi vào máy cố định của nhà nàng. Hôm cuối năm đã một lần gọi, nhận điện có thể là con gái nàng, anh phải vội đặt máy xuống.

Có thể bệnh tình đột ngột trầm trọng? Hay là gia đình có chuyện gì? Hoặc cùng gia đình đi du lịch nhân những ngày nghỉ đầu năm?

Thật kỳ lạ, bệnh tình của nàng trầm trọng cũng làm lòng anh lo lắng, nặng nề, nàng cùng gia đình đi du lịch bản thân anh cũng không vui. Mình đang cô đơn cũng mong nàng cô đơn. Tưởng chừng là sự gặp gỡ giữa hai con người thiếu sự khoan dung vì người khác.

Không còn cách nào, đành phải chờ.

Buổi trưa ngày thứ tư, Kuga về đến nơi làm việc ở Aoyama. Mới xa ba ngày mà tưởng đâu như lâu lắm, hôm nay về lại nơi này có cảm giác khoan khoái, thanh thản hơn ở gia đình.

Nguyên do tại đâu? Có thể anh quen với cuộc sống xa vợ chẳng?

Kuga hờ hững xem những tấm thiệp chúc mừng năm mới. Bỗng có tiếng chuông điện thoại.

Ngày mùa đông ngắn ngủi, mới bốn giờ chiều trời đã bắt đầu tối. Trong phòng chỉ rơi rớt lại chút ánh sáng yếu ớt của buổi chiều. Anh nhắc máy lên.

Tiếng Azusa thật rõ ràng:

– A-lô ...

– A-lô, tại sao thế? – Kuga bắt giác nắm chặt ống nghe. - Chờ mãi điện thoại của em ...

– Em xin lỗi!

Tiếng Azusa yếu ớt.

– Em đang ở đâu?

– Ở nhà - ngừng giây lát, nàng tiếp – Chúc mừng năm mới.

Kuga cũng chúc mừng lại, rồi anh trách:

– Nhớ em quá, tại sao không gọi điện cho anh?

– Em xin lỗi. Cũng định gọi cho anh ...

– Vì không có tin tức gì của em, anh phải gọi về nhà em, một cô gái nào đó nhận điện, hình như con gái, thế là anh đập vội máy.

– Lúc nào?

– Tối hôm hai mươi chín ...

– Có lẽ đúng.

– Những ngày này em thế nào rồi? Em bảo đầu năm gọi điện cho anh kia mà?

– Nỗi nhớ lại dâng trào - Gần ba tuần không gặp nhau, anh cứ ngỡ em đi du lịch.

– Không.

– Thế em đi đâu?

– Em không được khỏe ...

Kuga mềm lòng:

– Không khỏe thế nào?

– Đau đầu lắm.

– Do mắt à?

– Em nghĩ đúng thế, lần này đau hơn lần trước nhiều.

– Từ hôm nào?

– Từ tháng trước, sau hôm gặp anh cho đến nay.

– Nhưng hôm cuối năm chúng mình còn nói chuyện qua điện thoại?

– Hôm ấy đỡ một chút.

– Sao em không nói với anh?

– Sắp sang năm mới, sợ anh buồn.

Tuy hiểu lòng Azusa, nhưng anh thấy nàng phải kịp thời báo cho anh biết mọi tình hình của bản thân nàng.

– Bây giờ thế nào?

– Hôm nay tương đối ổn.

– Những ngày tết vừa rồi em sống thế nào?

– Đi bệnh viện, em khám ở một bệnh viện khác ...

– Ở đâu?

Azusa không trả lời ngay, lát sau mới nói:

– Dùng kim ...

– Dùng kim? – Kuga hiểu ngay là châm cứu, nói – Em đi bệnh viện rồi kia mà, tại sao còn đi châm cứu?

– Bệnh viện không có kết quả.

– Em đau thế nào?

– Mắt, đầu nóng, cứ như có gì đảo lộn trong óc ... một vài câu không thể nói hết với anh.

Bệnh viện có thuốc an thần và những thứ thuốc khác, tại sao lại không hiệu quả? Xem ra nàng đau lắm, hoặc đau mắt khác thường?

– Châm cứu có được không?

– Em sợ lắm, nhưng người ta khuyên em cứ thử xem.

– Em sợ lắm à?

– Tất nhiên. Anh cứ tưởng tượng, kim châm vào mắt.

– Châm từ đâu vào?

– Khoảng giữa mắt và mũi, cái kim rất dài ...

Kuga lấy tay ấn vào khoảng giữa mắt và mũi mình, hình dung một cái kim rất dài đâm vào trong, đâm vào tận sau não.

– Có đau không?

– Đau lắm.

Anh có cảm giác như chính mình bị châm:

– Có kết quả không?

– Hôm qua mới bắt đầu, cảm giác dễ chịu hơn ...

– Tốt hơn điều trị ở bệnh viện?

– Không rõ. Nhưng tốt hay không cứ thử cái đã.

Từ cuối năm, Kuga muốn hẹn gặp nàng, nhưng nàng đang phải vật lộn với cái đau khác thường.

– Anh không biết em như thế ... - Cho đến lúc này Kuga mới nhận ra rằng mình đã suy nghĩ vớ vẩn, anh nói – Bây giờ khá hơn rồi chứ?

– Khá hơn ...

– Có thể gặp nhau được không – Anh nói thêm – Anh nhớ em lắm!

– Em cũng vậy.

– Có thể gặp nhau được không?

– Anh bằng lòng không?

– Tất nhiên! Lúc nào?

– Ngày mai có thể ...

Không ngờ sự việc lại nhanh chóng đến thế, Kuga do dự hỏi:

– Đau không sao chứ?

– Bây giờ có phần ổn hơn.

– Vậy ... - Kuga nghĩ bụng, mất đi cơ hội này thì không biết đến bao giờ mới gặp được nhau – Khoảng sáu giờ ngày mai, có thời gian cùng đi ăn với nhau, được không?

– Thôi, đừng ăn nữa, em sẽ đến thẳng chỗ anh - Rồi nàng nói không rõ ràng – Nhưng em gầy lắm, rất gầy, được không?

– Tất nhiên. Nhất định em đến chứ?

– Em sẽ đến. Anh lấy gì bảo đảm cho em?

- Bảo đảm gì?
- Bảo đảm không bỏ em.
- Em nói vớ vẩn gì thế? Tại sao anh lại bỏ em?
- Thế thì được, khoảng bảy giờ.
- Anh chờ em! – Ý nguyện của Kuga đã được thỏa mãn, biết nàng sắp đặt máy xuống, anh vội nói – Anh yêu em!
- Cảm ơn anh – Nàng ngừng giây lát rồi tiếp – Em cũng thế!

Nghe những lời nói đó, Kuga mới cảm thấy năm mới đã đến với mình, anh vui vẻ đặt máy xuống.

Nói chung, phải từ mùng bốn hoặc mùng năm mới bắt đầu làm việc. Nhà xuất bản có quan hệ công tác với Kuga làm việc vào ngày mùng năm, sáng hôm ấy mọi người đến nhiệm sở chủ yếu chúc mừng nhau, buổi chiều nhiều biên tập viên đến nhà các vị nhà văn để chúc mừng năm mới.

Có mấy vị biên tập viên đến nhà Kuga, uống với nhau vài ly, trước sáu giờ đã cáo từ ra về.

Nếu anh giữ, khách sẽ ngồi lại không biết đến bao giờ, nhưng nghĩ đến Azusa, anh thôi không giữ khách lại nữa.

Khách đã về, cô thư ký dọn dẹp cốc chén, đổ rác, sáu giờ rưỡi cũng ra về.

Lúc này chỉ còn một mình, hơi say, anh ngồi nghỉ ở xô -pha.

Anh mở máy thu hình, đã bảy giờ, cũng vừa lúc chuông giông già vang lên, Azusa nhẹ nhàng bước vào.

– Có việc gì cần em giúp không? – Azusa nhìn căn phòng đã thu dọn gọn gàng, nói với Kuga đang ngồi chờ nàng.

– Cảm ơn em, chúc mừng em năm mới! – Kuga cúi sát đầu.

– Em cũng xin chúc mừng anh!

Kuga cũng nhìn thấy những nét khác trước của Azusa khi nàng cúi đầu.

Hôm nay nàng mặc kimono may bằng thứ vải nền trắng có điểm người bông mai, tay cầm ô. Trong nét đẹp rạng rỡ, lộ vẻ trầm tĩnh của người thiếu phụ trung niên.

– Anh về vất vả lắm không? – Azusa vừa gật đầu, vừa hỏi.

– Em thế nào?

– Không sao.

– Hình như em gầy đi?

Đúng vậy, chỉ thoáng nhìn anh đã thấy nàng gầy đi.

– Dù sao thì năm nay vẫn phải nhờ anh nhiều hơn.

Azusa lại một lần nữa cúi đầu rồi nhẹ quay lại, cởi dép rơm, vào phòng khách. Kuga lấy chai rượu vừa tiếp khách, rót ra hai ly, hai người chạm ly chúc mừng năm mới.

– Chúc em năm mới vui vẻ, vậy là chúng mình lại được gặp nhau

– Kuga thẳng thắn nói lên tâm tình mình, nhấp một ít rượu, Azusa cũng chỉ nhấp môi rồi đặt ly xuống, anh hỏi:

– Em không uống à?

– Không!

Azusa ngồi ở xô -pha, trong mắt và cổ gầy đi, tỏ ra mệt mỏi.

– Không biết tình hình của em, anh lo lắm.

– Bây giờ khá rồi! Hồi cuối năm, cơ thể hết sức mệt mỏi, không thể nào gặp được anh.

Nàng nói, từ giữa tháng mười hai, đầu đau nhức ghê gớm, có thể vì thế mà gầy đi.

– Mắt thì sao?

Kuga nhớ, nàng đi châm cứu giảm đau. Cái đau ấy thế nào, anh không thể hình dung nổi, nhưng thấy nàng gầy đi, chắc chắn phải đau lắm.

– Anh chẳng thích gì một bà già gầy khô như que củi này nhỉ? – Azusa tự chế giễu – Em cũng nghĩ rồi, không thích mặc anh không thích.

Đúng là Azusa gầy đi, nhưng trong cái gầy đi lại càng hiện rõ nét đẹp kiêu xa, kiêu diễm.

– Em như thế này, làm sao mà không thích được?

– Anh có yêu em không?

– Tất nhiên.

Kuga gật đầu. Như không còn chờ đợi lâu hơn, Azusa chủ động yêu cầu:

– Anh ôm em đi nào!

Lần đầu tiên Azusa chủ động yêu cầu, tuy nằm với nhau, chưa bao giờ nàng chủ động, cho dù trong lòng rất thèm muốn, bao giờ giờ cũng để nam giới chủ động. Nhưng hôm nay nàng cởi áo ngoài, sà vào lòng Kuga.

Tại sao nàng cháy bỏng cuồng điên đến thế? Kuga còn chần chừ, nhưng không thể suy xét thêm, liền ôm chặt lấy Azusa. Nàng chỉ mặc một tấm áo mỏng tanh, thấy rõ nàng gầy đi nhưng người nóng như đang lên cơn sốt. Kuga phải bù đắp những thiếu hụt trong những ngày trống vắng, nàng cũng chìm trong dòng xoáy sung sướng, phát ra tiếng rên khe khẽ kéo dài ...

Kuga cảm thấy vừa rồi nàng biến thành một người đàn bà điên, đầu tóc rũ rượi, nhưng giờ đây đang bình tĩnh nằm đây, anh không thể hình dung nổi hình dáng điên cuồng như say, như si vừa rồi. Người nàng lấm tấm mồ hôi, bờ vai khẽ lay động theo nhịp thở.

Kuga nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng, nàng rung mình, tay anh nhẹ đưa xuống vùng hông nàng, thế rồi đề lên người nàng.

Azusa nói, chừng nửa tháng nay đầu đau nhức không thể nào đi đâu nổi.

Nhưng tấm thân gầy yếu lại tiềm ẩn sức mạnh ghê gớm đến thế. Về ngoài gầy yếu nhưng sinh hoạt tình dục lại rất mạnh mẽ, phải chăng đó là hai việc khác nhau?

Kuga không thể hiểu nổi, anh hỏi với ẩn ý không hay:

– Muốn nữa không, em?

– ...

– Muốn nữa không nào?

Kuga nhắc lại. Nàng đáp:

– Muốn!

Nhiệt tình không chút che đậy của nàng đã kích thích Kuga, tưởng đâu phải thiêu cháy tất cả những gì còn lại ở nàng.

Không rõ đã qua bao lâu, khi Kuga tỉnh lại thì thấy Azusa gối đầu lên cánh tay trái của anh để ngủ, có thể vì cánh tay tê dại anh mới thức giấc. Anh rút tay ra, Azusa tỉnh giấc, nhẹ trở mình, mắt mở Tokyo.

– Em ngủ được không?

– Ngủ được một tí.

Kuga nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, mới tám giờ rưỡi. Azusa đến lúc bảy giờ, hai người chỉ nói với nhau vài ba câu rồi lên giường ngay. Như hai con thú đói tìm nhau, trong đầu óc Kuga vẫn in đậm ấn tượng cuồng loạn, tích cực chủ động có một không hai của nàng.

Anh đang do dự nói hay không nói thì nghe tiếng nàng thủ thỉ trong lồng ngực mình:

– Anh có ghét em không?

– Không ...

Dẫu Azusa điên cuồng có một không hai như thế, Kuga không thấy gì ghét nàng, ngược lại, anh càng yêu hơn khi nàng như say, như mê vừa rồi.

– Thích lắm em ạ!

Kuga cảm thấy nàng đã cho anh thỏa mãn đòi hỏi không gì so sánh nổi, nhưng anh vẫn lo vừa rồi nàng có tiếp nhận được cái của mình không.

– Vừa rồi, được không?

Azusa trả lời với giọng của một người mẹ:

– Anh không phải lo -Rồi nàng nói nhỏ - Em muốn, hình như tốt ...

– Tốt thế nào?

– Em cũng không hiểu.

Azusa không hiểu, Kuga càng không hiểu:

– Nghĩa là thế nào?

– Em đọc được trong sách, kích thích tố của đàn ông cũng giống với chất thuốc kháng ung thư.

– Giống như thuốc kháng ung thư?

– Hình như thành phần hóa học của nó, hình thức của nó ...

Kuga không hiểu biết về khoa học, chỉ nhớ hồi học trung học có học cái gì giống hình mu rùa có liên quan đến nguyên tố H, C gì đó. Chẳng nhẽ kích thích của nam giới lại giống như thuốc kháng ung thư?

– Thật không?

– Em cũng không biết – Nàng như chợt nhớ ra – Nghe nói uống thuốc chống ung thư sẽ bị rụng tóc, tiếng nói vỡ ra. Nhưng, phụ nữ rất ít người tóc thưa ...

Azusa cứ nghĩ nếu đúng như thế, cho nên mới cho rằng chất kích thích của nam giới tương tự như thuốc kháng ung thư.

– Ai bảo với em?

– Trong sách.

– Nhưng nam giới chẳng bị ung thư kia mà.

– Đúng thế đấy.

Có thể vì Azusa nghĩ chất kích thích của nam giới trị được ung thư, nên mới tích cực chủ động tiếp nhận của anh. Kuga không ngờ Azusa lại như thế, anh bắt đầu lo lắng cho nàng.

– Chỉ là điều mê tín, đừng tin.

– Cũng có thể.

– Em không tin chứ? – Kuga nhận ra, nàng biết điều ấy là vô nghĩa, thế nhưng vẫn thử xem, anh nói - Đừng tin, chuyện vớ vẩn.

Thật ra, Azusa hiện tại không còn phương sách nào, không biết làm thế nào.

Thoạt đầu, nàng tin vào khoa học hiện đại, chạy chữa ở bệnh viện, cả việc phẫu thuật. Nhưng bệnh tái phát, không hiểu sẽ phát triển đến mức nào. Cuối năm đầu đầu dữ dội, bác sĩ chạy chữa không kết quả, đành đi chăm cứu, đầu có đỡ hơn. Nàng không biết tin vào đâu, trong lúc cuống lên, không còn nghĩ ra cách nào khác, vừa lúc đọc trong sách, liền cho rằng chất kích thích đàn ông có tác dụng chống ung thư.

– Tuy phải thử mọi cách điều trị - Chợt thấy thương cho Azusa, anh nhẹ nhàng – Nhưng, vẫn phải nghe theo bác sĩ. Em thấy đúng không?

Kuga cảm thấy trong lòng nàng tồn tại một huyết sâu, mình có nói thế nào đi nữa thì nàng cũng không nghe. Điều Azusa cần không phải là hiểu biết, không phải là lý lẽ, không phải là lý thuyết y học, không phải là lời thuyết giáo trống rỗng, mà là biện pháp chấm dứt được chứng đau đầu, ngăn chặn bệnh tình phát triển. Nếu đạt được mục đích ấy thì dù là phương thuốc nào nàng cũng không ngần ngại thử nghiệm.

– Lạnh không, em? – Kuga muốn xoa dịu tâm trạng nàng, liền ôm lấy Azusa đang nằm thu mình, kéo tấm chăn lông vũ che kín vai nàng, nói – Nhưng không thể mạo hiểm.

Azusa đang yếu, nếu cảm lạnh thì rất khó chữa.

– Hôm nay gặp em, anh vui lắm! – Kuga cảm nhận hơi ấm cơ thể nàng, đây là lần đầu trong năm mới một người gặp nhau, anh nói – Em hiểu “người đẹp “ chứ?

– Vâng ...

– Hôm nay là ngày mùng năm tháng giêng.

Kuga đọc bài thơ “Người đẹp”:

Tuyết đọng trên mái nhà, Người đẹp đêm yên tĩnh.

Đó là câu thơ của Yabuta. Anh đọc, trước mắt hiện lên mái nhà tuyết phủ, đêm khuya thanh vắng, cảnh vợ chồng ân ái. Căn phòng chỉ có tiếng thở của hai người, trong yên lặng tiềm ẩn cái đẹp của tình yêu vô cùng vô tận.

Kuga liên tưởng:

– Bây giờ miền bắc tuyết phủ dày lắm rồi.

– Chắc là rất yên tĩnh?

– Chỉ có tiếng tuyết rơi.

– Tuyết rơi cũng có tiếng à?

– Có người nghe thấy, có người không nghe thấy. Nhưng anh nghe những người bạn ở vùng có tuyết dày nói lại. Tóm lại, yên tĩnh

như thế này đây.

– Em muốn đi xem.

Azusa gợi ý thích đi du lịch của Kuga:

– Đi xem nhé!

– Thật không?

– Miễn là em đi được ...

– Anh đưa em đi nhé – Azusa nói rất kiên quyết.

Kuga gật đầu:

– Được, chúng mình sẽ đi.

Kuga ôm chặt Azusa, nàng áp vào người anh. Hai tấm thân sát vào nhau, Kuga lại nghĩ đến mắt nàng. Nàng trong tình trạng này có thể đến miền băng tuyết được không? Có đau đầu hoặc chóng mặt như hồi cuối năm ngoái? Nhưng cứ suy tính, đắn đo, ngó trước nhìn sau như thế thì chẳng đi được đến đâu.

– Không sợ xảy ra chuyện gì chứ?

– Không sợ.

Azusa trả lời dứt khoát. Kuga ôm lấy nàng, dự cảm đây là chuyến du lịch cuối cùng của hai người.

Chương 7 TUYẾT PHỦ

Ai cũng bảo miền bắc có hai mùa đông.

Một mùa đông tuyết rơi, người làm bạn với tuyết. Đó là mùa đông tuyết băng đầy trời.

Một mùa đông khác nữa để chỉ bình nguyên gần bờ biển Nhật Bản. Vùng này tuyết không nhiều, gió lạnh cuốn theo tuyết thổi lồng lộng dưới bầu trời âm u. Tất nhiên, cuộc sống không bị ảnh hưởng của tuyết, nhưng gió lạnh gây ra khá nhiều bất tiện.

Lấy huyện Nigata làm ví dụ, các vùng Echigo, Muika chạy theo mạch núi Mikuni là vùng băng tuyết, nhưng vùng Kashiwazaki, Nigata giáp biển hầu như không có tuyết phủ. Hai vùng khí hậu chênh nhau rất lớn, có nghĩa là huyện Nigata có hai mùa đông.

Nếu không hiểu sự chênh lệch ở vùng này thì những người từ miền biển nhật bản đến sẽ tỏ ra quan tâm nói:

“Chỗ các bạn tuyết nhiều, rất không tiện nhỉ?”.

Đối phương sẽ lạnh nhạt trả lời rằng:

“Chỗ chúng tôi căn bản không có tuyết”.

Người trả lời như thế mong bạn đừng coi Nigata chỉ có một vùng khí hậu, mà cần phải hiểu hơn.

Dự báo thời tiết trên truyền hình cũng thế, nếu nói “Khu vực Nigata có tuyết”, bản đồ huyện Nigata trên màn hình sẽ xuất hiện hình tuyết đang rơi, vậy là người Tokyo lại nghĩ toàn huyện Nigata có tuyết rơi. Để khỏi hiểu nhầm, nên dự báo riêng biệt vùng núi và vùng biển của huyện Nigata. Nhưng trên thực tế lại không phân chia rõ như thế. Dự báo thời tiết vùng Kantô lại chia làm hai khu vực. Vùng Kantô làm được tại sao miền bắc không làm? Nếu địa phương yêu cầu phải chia vùng để dự báo thời tiết thì chẳng có gì gọi là quá đáng.

Huyện Nigata là vùng có hai mùa đông, Kuga và Azusa sẽ đến vùng Muika tuyết phủ.

Chừng mười năm trước, Kuga đã từ Muika đi vòng qua Ojiya đến Nagaoka để tìm hiểu Nagaoka cuối thời Mạc Phủ, anh có ấn tượng sâu sắc đối với khách sạn Muika nơi anh trú ngụ.

Khách sạn này là của một quý tộc từ thời Edo được cải tạo lại, đó là một kiến trúc cột xà đều màu đen kết hợp với tường trắng, ra vẻ hào hoa, sang trọng.

Kuga và Azusa đến khách sạn này của vùng tuyết phủ.

Chuyến du lịch này là do Kuga nghĩ ra, bởi anh nhớ đến một câu thơ:

Tuyết phủ trên mái nhà, người đẹp đêm yên tĩnh. Câu thơ gợi trí tưởng tượng của Kuga về miền băng tuyết, khiến anh quyết tâm đến đây xem.

Sau khi quyết định, hai người bàn nhau và chuẩn bị đi vào tuần cuối của tháng giêng. Họ chọn đi vào ngày ít người và yên tĩnh, nói chung tối chủ nhật ít khách.

Kuga điện thoại hỏi nàng “có thể đi hai ngày được không?”.

Đêm đầu tiên sẽ ở khách sạn này, hôm sau ở lại Nigata để ngắm cảnh biển Nhật Bản mùa đông, như vậy có thể thưởng thức mùa đông miền bắc.

– Được không?

Azusa ngừng giây lát như em suy nghĩ, cuối cùng trả lời:

– Được!

Không hiểu vì sao, nghe nàng trả lời, lòng Kuga bỗng hồi hộp không yên.

Không những đây là chuyến du lịch bí mật của hai người, điều lo lắng hơn vì sức khỏe của nàng. Hai người cùng vắng nhà đến với miền băng tuyết, liệu có được không? Anh khởi xướng đi du lịch trong khi tìm hiểu bệnh tình, sức khỏe của nàng.

– Mong chuyến đi của chúng ta vui vẻ.

Kuga báo cho nàng giờ tàu, nàng hỏi:

– Ở đây tuyết dày lắm phải không anh?

– Năm nay tuyết rơi nhiều, nghe đâu dày những một mét.

– Em mặc đồ Âu đi có được không?

Biết ở đây mặc kimono không tiện, Kuga nói:

– Như vậy sẽ xuất hiện một chú la con khăn quàng vai, mặc quần Âu trên vùng tuyết trắng.

– Tiếc rằng em lại không có những quần áo ấy.

– Cứ mặc thoải mái thôi.

– Vâng!

– Đúng hẹn nhé.

Kuga dặn dò nàng nhưng vẫn không yên tâm.

Một giờ chiều chủ nhật, Kuga chờ nàng ở cửa quán cà-phê nhà ga Tôkyo như lần trước đi Kyôto.

Từ đầu tháng giêng, bầu trời Tôkyo luôn luôn trong sáng. Trời hôm nay cũng xanh thăm thẳm, không khí trong lành, mới mẻ. Cách xa Tôkyo nắng ráo chừng nửa tiếng đồng hồ, là thế giới tuyết phủ trắng xóa. Nghe thì rất xa, nhưng lại rất gần.

Kuga vừa uống cà-phê vừa chờ nàng, nhưng đúng hẹn một giờ rưỡi, vẫn chưa thấy Azusa đâu. Lần trước cũng hẹn gặp nhau tại đây, không thể nhớ nhầm địa điểm. Nàng rất có ý thức về thời gian, luôn đến đúng giờ. Nhưng đã quá mười phút mà chẳng thấy đâu.

Chừng hai mươi phút nữa tàu sẽ chạy, Kuga bắt đầu sốt ruột. Nhưng nếu có việc không thể đến, nhất định nàng sẽ gọi điện thoại cho anh. Kuga sốt ruột lắm, uống cạn ly cà-phê, lại hút hết điếu thuốc. Hôm đi Kyôto cũng thế, trước khi nhìn thấy nàng, anh rất lo lắng, bồn chồn.

Lại mười phút nữa trôi qua, Kuga không còn ngồi yên được nữa, anh đứng dậy đến bên quầy vừa trả tiền vừa ngóng nhìn cửa.

Bởi là chiều chủ nhật, khách ra vào ga rất ít, viên chức các công ty chỉ đi một mình, phần lớn là gia đình.

Trả tiền xong, anh xách hành lý đi ra cửa. Chợt anh thấy Azusa từ taxi bước xuống, đang đi về phía này. Anh vội vàng chạy tới.

– Xin lỗi, em đến muộn ...

Hôm nay Azusa mặc áo khoác len màu đen, tay xách túi du lịch màu nâu không giống những lần nàng mặc kimônô.

– Nhanh lên em!

Kuga đẩy nhẹ lưng nàng, kiểm tra vé xong hai người đi thẳng vào ke đỗ tàu.

Khi đã cùng ngồi vào vị trí của mình, chỉ còn ba phút nữa là tàu chạy.

– Vẫn còn kịp – Toa hạng nhất vắng khách, hai người ngồi ở khoảng giữa.

Thế là Kuga hoàn toàn yên tâm – Anh cứ sợ em không đến.

Anh hỏi vì sao nàng đến muộn. Azusa chỉ nói xin lỗi và tỏ ra biết lỗi. Họ để hành lý lên giá, vừa ngồi xuống thì tàu chuyển bánh.

Kuga nhìn Azusa, nói:

– Lâu lắm mới thấy em mặc Âu phục.

– Xấu lắm ư anh?

– Rất đẹp.

Azusa cởi áo khoác ngoài, bên trong là áo len màu đỏ thẫm, quần len và giày cao cổ màu đen. Lần đầu tiên gặp nàng và cho đến ngày anh gặp lại, ngày luôn mặc kimônô, bởi thế Kuga cảm thấy thân thiết khi nàng mặc Âu phục.

– Em mặc Âu phục có gầy lắm không?

Hôm nay Azusa mặc áo len cổ cao và quần Âu, trông người gọn hảnh lại, dáng cao sang, rất hợp với Âu phục.

– Nhưng hình như béo hơn.

Kuga thấy hai má và ngực nàng đầy đặn hơn hôm đầu tháng.

– Vì chuyển đi hôm nay em phải cố mà ăn đấy.

Kuga nói, miền bắc là nơi sản xuất gạo ngon Koshimitsu.

– Cách Shiozawa gần không?

Azusa thích mặc kimônô nên rất thích lựa Shiozawa.

– Ngay cạnh Muika. Vùng ấy tuyết nhiều, mùa đông ở nhà dệt vải là chính – Anh biết những chuyện đó qua sách hướng dẫn du lịch,

anh nhớ ra bộ kimônô trắng có điểm chấm nhỏ của nàng mặc hồi mùa hè là lụa Shiozawa, liền nói - Bộ kimônô ấy của em hết sức trang nhã.

– Em muốn đi xem lụa Shiozawa chính cống.

– Ở đây có một nhà lưu niệm về lụa, có đặt máy dệt để người tham quan có thể tự tay dệt thử.

– Em cũng muốn thử xem sao.

Hai mắt Azusa sáng lên. Mắt nàng sáng lên bởi lòng hiếu kỳ đúng hơn vì mắt đau.

Tàu đã ra khỏi Tôkyo, đi qua Agano, thẳng về phía Ômiya.

Azusa nhìn những tòa cao ốc phản chiếu nắng chiều, nghi ngờ:

– Trời trong thế này, liệu có tuyết không?

– Không ngại, tàu qua đường hầm, sang bên kia là một thế giới khác hẳn.

Tiểu thuyết Miền băng tuyết mở đầu bằng câu:

Tàu đi qua đường hầm địa giới hai huyện là đã vào miền băng tuyết rồi. Cảnh sắc ấy sau mười năm, hôm nay không chút thay đổi.

Dãy núi nằm giữa hai huyện Gumma và huyện Nigata, bên kia là một cảnh sắc khác hoàn toàn.

Tàu qua Ômiya, qua Takasaki rồi chui vào đường hầm dài. Phía trên đường hầm là dãy núi Mikuni ngăn cách biển Nhật Bản và Thái Bình Dương. Mùa đông, gió ẩm và mây từ biển Nhật Bản thổi tới, bị dãy Mikuni ngăn lại, biến thành mưa. Cuối cùng tuyết rơi, Muika và Shiozawa là vùng tuyết phủ.

– Không những phong cảnh mà ngay cả nghề nghiệp và cách thức sinh hoạt của con người cũng khác – Kuga nói.

– Thế thì hay lắm.

Azusa nghiêng người về phía bên trái, dựa vào Kuga. Lập tức tay phải của Kuga cạnh vào bàn tay trái của nàng. Vừa rồi đã kiểm tra vé, có thể nhân viên soát vé không còn quay lại nữa. Vì là chiều chủ nhật, trong toa rất vắng khách, chỉ có vài đôi ngồi ở dãy ghế chệch về phía sau và cách ít hàng ghế phía trước.

Một tấm chăn len nhỏ che kín từ ngực xuống đến đầu gối Azusa, Kuga cho tay vào trong chăn, nắm lấy tay nàng. Anh rất vui, không nói nên lời, tay trong tay nồng nhiệt đã truyền tình cảm của anh cho nàng. Kuga từ từ buông tay ra, tận hưởng cảm giác ấm áp, Azusa nhẹ nắm tay anh. Anh lại nắm lấy tay nàng, hình dung tối nay:

Ngoài trời tuyết rơi, tuyết phủ mái nhà, căn phòng ấm áp, ấm áp như mùa xuân. Một tấm chăn trải giữa nhà, Azusa lỏa thể nằm đó. Anh ngắm nghía thường thức cơ thể nàng, tất cả đều theo sự xếp đặt của mình. Nhưng gần đây nàng trở nên tích cực chủ động, nhất định nàng giành thế tiến công. Với sự cuồng điên của nàng hiện nay chỉ có thể dùng hai chữ dâm loạn để hình dung.

Bề ngoài rất dịu dàng nhã nhặn, nhưng khi đến với nhau thì hoàn toàn khác, điên cuồng cháy bỏng không thể hình dung nổi. Nhưng Kuga lại rất thích vẻ điên cuồng ẩn kín của nàng. Điều hai người kiếm tìm là mảnh đất “tình yêu”.

không còn gì hơn ấy.

Đồng thời với những suy nghĩ, tay phải của Kuga luôn dần vào giữa cặp đùi Azusa.

– Đừng anh ...

Azusa khẽ nói, nhưng Kuga vẫn không dừng lại.

Kuga kẹp chặt ngón tay giữa và ngón trở lại, thăm dò vùng giữa cặp đùi của nàng, sắp đến chỗ ấy, anh khẽ dừng lại, rồi chậm chậm cử động.

Đoàn tàu đã ra khỏi thành phố và lao nhanh trên bình nguyên Jôshu.

Kuga liếc nhìn chung quanh, ngón tay anh cử động nhanh hơn, Azusa không có phản ứng gì.

Tự tin hơn, ngón tay Kuga không ngừng cử động, tiến sâu vào.

Nhưng vương quần, muốn tiến đến nơi ấm áp cũng không được.

Kuga lén nhìn, lúc ấy nàng quay mặt ra phía ngoài cửa sổ, mắt lim dim, miệng hơi há ra.

Đúng là nàng đang cảm nhận.

Không bỏ lỡ cơ hội, ngón tay Kuga tiến sâu hơn. Không rõ tay nàng từ đâu nắm chặt lấy tay anh, khẽ nói:

– Đừng làm thế ...

Chỉ lát sau, đoàn tàu chui vào đường hầm, cùng với tiếng ầm ầm, đoàn tàu chìm trong bóng tối.

Tàu chạy qua đường hầm dài dằng dặc gần cách hai huyện, chợt òa trước mắt một thế giới trắng xóa.

– Xuống tàu thôi!

Kuga vui vẻ bước xuống sân ga, khí lạnh ập vào xâm chiếm cơ thể. Những người đi trượt tuyết sẽ xuống ga Yuzawa sau đó, nhưng là chiều chủ nhật, khách xuống cũng thưa thớt. Hai người theo sau, xuống bậc thềm, đi qua nhà ga, đến trạm taxi. Quảng trường trước nhà ga rộng rãi, lúc này tuyết phủ cao hơn đầu người, đường thu hẹp chỉ vừa lỏi xe chạy.

Kuga ngồi vào xe, hỏi đến khách sạn Muika mất bao nhiêu thời gian. Người lái xe nói, đường tuyết phủ, phải mất chừng ba mươi phút.

Từ Tôkyô trong sáng đến vùng băng tuyết, có thể phải một chốc mới quen với cảnh tuyết trắng.

Azusa nhìn ra ngoài, nói:

– Không ngờ lại lạnh đến thế này.

Kuga gật đầu, nhớ lại một mùa đông đi Kushiro. Đó là vùng giáp Thái Bình Dương, gần như không có tuyết, nhưng gió rét thấu xương. Càng lùi vào phía trong, tuyết càng nhiều, tưởng như tuyết rơi xối bao giờ bọc chung quanh, nên có cảm giác thân thiết.

– Ông bà ở Tôkyô đến ạ? – Anh lái xe hỏi.

Trả lời người lái xe xong, anh hỏi tuyết năm nay thế nào, người lái xe đáp cũng như mọi năm. Vì tuyết rơi nhiều, ba hôm trước tàu không chạy nổi, nhưng người lái xe vẫn không để ý:

– Làm việc này của chúng tôi, không có tuyết thì không có việc.

Đây là vùng trượt tuyết, nếu không có tuyết thì không có khác. Đến vùng này Kuga muốn đi tắm suối nước nóng trong tuyết.

Người lái xe nói:

– Tuyết thế này sẽ được mùa, năm nào tuyết nhiều, năm ấy cũng nhiều thóc lúa.

Người địa phương cho rằng tuyết rơi nhiều là ân huệ của trời ban tặng.

Xe từ Yuzawa rẽ vào đường quốc lộ, hai bên đường rộng rãi, nhưng cả hai bên tuyết dựng thành tường cao đến hai mét. Người lái xe giới thiệu:

– Vùng này có rất nhiều bãi trượt tuyết.

Nhưng bức tường tuyết che chắn, không còn nhìn thấy đồng bằng nữa, ngay cả dãy núi nơi xa cũng không trông thấy.

– Xem ra đêm nay tuyết vẫn còn rơi – Anh lái xe nói.

Kuga cảm thấy mình đang bị bao giờ vây giữa thế giới tuyết.

Những hôm có tuyết rơi, trời tối sớm hơn. Xe vào đến Muika, phía trước là Shiozawa, mới hơn bốn giờ, hai người quyết định đi xem “Nhà kỷ niệm tơ lụa”.

Tuyết vẫn rơi, cửa nhà nào tuyết cũng cao thành đống, cho nên không nhìn thấy biển Nhà kỷ niệm, xe chạy quá rồi phải quay lại mới tìm thấy.

Nhà kỷ niệm là một kiến trúc hai tầng, tầng dưới là cửa hàng bán lụa Shiozawa để may kimono cùng các loại phụ liệu, túi xách, cra-vát ... Tầng trên bày mấy cỗ máy dệt truyền thống của địa phương, người tham quan có thể ngồi tự mình vào dệt.

Azusa hứng thú đọc bản thuyết minh qui trình dệt lụa Shiozawa treo trên tường rồi nhìn khung dệt một cách hiếu kỳ.

– Thao tác trên máy dệt rất đơn giản, người mới học cũng có thể làm được, chỉ cần luồn sợi ngang qua là xong.

Cô thuyết minh đứng bên khung dệt đã căng sẵn sợi dọc giải thích, Azusa rất muốn ngồi vào dệt thử.

– Em dạy chị cách dệt đi!

Azusa ngồi vào khung dệt, chọn con thoi có sợi màu vàng chanh lao qua bên này, đồng thời giẫm bàn đạp cho sợi dọc lên xuống. Lúc

đầu tay chân lóng ngóng, nhưng chẳng mấy lúc dẹt thạo, tiếng thoi đưa nhịp nhàng, sợi ngang nhiều dần lên, thành lụa.

Cô gái thuyết minh khen:

– Chị dẹt đẹp lắm!

Nếu vai nàng choàng chéo tấm khăn, trước ngực đeo tạp dề sẽ trở thành cô thợ dẹt xinh đẹp.

Được khen, tự tin hơn, Azusa dẹt được chừng vài chục phân lụa.

– Em lấy ra cho chị làm kỷ niệm.

Cô gái thuyết minh cắt mảnh lụa khỏi khung dẹt cho nàng. Azusa chọn đoạn tơ ngang vàng chanh dẹt với sợi dọc màu xanh lá cây, tạo nên màu sắc đẹp mắt.

Hai người thăm Nhà kỷ niệm tơ lụa chừng ba mươi phút, ra khỏi cửa trời đã nhá nhem tối, trời tối càng rõ ánh tuyết trắng.

Xe lại chạy vào đường cái lớn, đi về phía Muika, từ đây đến đây chỉ mười phút.

– Em ngồi dẹt rất có tư thế ...

Azusa trả lời rất nghiêm túc:

– Có thể em thích hợp với công việc ấy, suốt ngày ngồi dẹt giữa tiếng thoi lách cách, trong đầu ngoài những tấm lụa đẹp ra, không phải nghĩ đến chuyện khác, thật là tuyệt vời.

– Có cô thợ dẹt như em, anh từ Tôkyo sẽ luôn luôn về đây.

– Thật không?

– Tất nhiên, biết đâu còn ở lại đây? Nhưng em sẽ chán ngay thôi mà!

– Không đâu! Tuy công việc đơn điệu, nhưng dẹt ra những tấm lụa đẹp thì sẽ quên hết mọi vất vả, sợ hãi.

Azusa định nói vất vả, sợ hãi gì?

Tuyết vẫn không ngừng rơi, xe vẫn chạy giữa thế giới tuyết trắng.

Khách sạn nằm bên chân núi, có thể nhìn thấy di tích thành cổ sakado của Muika, nơi đây xưa kia có chùa Bồ Tát cai quản xứ sở của Nagao Echizen, anh rể của Kamisugi Kenshin. Khách sạn vốn là ngôi nhà của viên hào tộc địa phương được cải tạo, sửa chữa. Thật

ra, nay chỉ có cửa ra vào và phòng nghỉ hai bên phải trái còn giữ được nguyên dạng, hành lang như cánh đại bàng dang rộng và phòng khách mới được xây thêm, nhưng cột, xà sơn đen phối hợp với màu tường trắng được kế thừa phong cách cũ.

Xe dừng trước căn phòng dài ngay cửa ra vào khách sạn. Tuyết vẫn rơi, những bậc đá trong sân được phun rửa tuyết bằng nước nóng, tạo thành một lối đi đen trên nền tuyết trắng.

Chủ khách sạn nhanh nhẹn lấy hành lý từ sau xe. Kuga ngược nhìn, trước cửa căn phòng dài chừng mười mét và mái nhà tuyết phủ dày, rơi xuống bất cứ lúc nào.

– Xin ông bà đi cẩn thận cho.

Chủ khách sạn dẫn đầu, Kuga và Azusa theo vào nhà. Cửa chính của hành lang nền đen bóng là một tấm thảm mang phong cách võ sĩ, trên thảm là tấm bình phong với hai chữ “cửa chính”, trên bức tường trước mặt là bản giới thiệu lai lịch khách sạn này, một hàng đèn lồng giăng ngang.

Cửa vào phòng nghỉ ngay phía sau cửa chính được tạo dáng theo hình thức thời Edo, đi dọc hành lang về phía tay trái, qua hai khúc quanh, hai người đến căn phòng thuê tối nay.

– Hoan nghênh ông bà!

Chị phục vụ chừng năm mươi tuổi, hình như tên là Kazu, dẫn một người vào phòng.

Phòng ngoài và phòng ngủ liền nhau, giữa nhà là một cái bàn màu đen, lò sưởi để ngay ở cửa kéo.

– Có thể hơi lạnh.

Chị Kazu mở hai cánh cửa chắn tuyết ở hai bên, chỉ thấy bên ngoài cửa kính hiên nhà là một hồ nước tuyết phủ dày.

Hai người ra hành lang nhìn tuyết, hồ nước khá lớn, hai bên có vòi phun, chung quanh không bị đóng băng, vẫn còn một ít nước đọng.

Azusa khom người xuống nhìn, nói:

– Ở kia có đèn lồng ...

Kuga cũng khom người xuống nhìn, trên ngọn đèn lồng bằng đá phủ đầy tuyết như được đội một cái mũ bông lớn.

– Tuyết dày thế kia có rơi xuống được không nhỉ?

Cái mũ tuyết trên ngọn đèn nghiêng về bên trái, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Kuga nhớ lại một cuốn sách viết về tuyết mà anh đã đọc, liền nói:

– Tuyết trên ngọn đèn hình như có tên là “mũ tuyết”.

– Hình dáng giống lắm.

Thấy Azusa hứng thú với tuyết, anh nói tiếp:

– Tuyết bám chung quanh dây điện gọi là “ống tuyết”.

– Hôm nay em cũng thấy rồi.

Trên những cây thông trên sườn núi gần với hồ nước cũng phủ đầy tuyết.

– Tuyết buông rủ từ trên cây xuống gọi là “dây tuyết”.

– Anh nhìn kia, ở đằng kia có cả vệt nữa đấy.

Nước giữa hồ đã đóng băng, trên mặt băng cũng phủ đầy tuyết, trên tuyết là năm sáu con vệt trông như những chấm đen.

– Tuyết dày quá, có thể chúng không vào nổi – Azusa nói.

– Hình như chúng đang nhìn vào đây.

Hai người nhìn hồ nước bị tuyết phủ thì chị Kazu đưa nước trà vào và hỏi:

– Ông bà mấy giờ dùng cơm ạ?

Kuga nhìn đồng hồ, bảo chừng một tiếng nữa.

– Tốt nhất, trước bữa ăn ông bà đi tắm cho khoan khoái. Bây giờ trong buồng tắm không có ai.

– Hay lắm, thế thì chúng mình đi tắm.

Kazu đi rồi trong phòng chỉ còn hai người, họ vẫn xem tuyết.

– Thỏa mãn chưa em?

– Tuyết lắm ...

Kuga kéo tay Azusa, mở cửa vào phòng:

– Chúng mình đi tắm nhé.

Hai người thay đồ, mặc áo tắm đã để sẵn ở phòng, vào phòng tắm nước suối nóng. Hành lang khá lạnh, phải khoác thêm tấm áo len ngoài áo tắm, đi tất dày.

Hai người đi song song với nhau. Lúc này là giờ nghỉ trước bữa ăn, cho nên không gặp một ai.

Bất cứ đi từ phía nào lại, qua lớp cửa kính hành lang đều có thể trông thấy đồng tuyết cao ngất ở sân khách sạn, trên đó là lá cây và những cành thông.

Cửa ra vào hai bên đều sáng đèn, vẫn đi tiếp theo hành lang là đến suối nước nóng. Đến nơi có phòng tắm nam và phòng tắm nữ, hai người mới tạm chia tay.

– Lát nữa gặp lại em ... - Kuga nhẹ nhàng buông tay, ánh mắt tiễn nàng vào phòng tắm nữ.

Phòng tắm nam cửa mở, phía trước là phòng thay áo quần rộng thênh thang, không có một ai. Anh cởi áo quần, vút vào một cái giỏ rồi vào buồng tắm. Trần nhà tắm là những cây gỗ màu đen ghép lại, hơi nóng nghi ngút bốc lên trên mặt nước bể tắm.

Nước suối hình như có lưu huỳnh, mùi lan tỏa nhẹ nhẹ trong không trung.

Kuga ngâm mình trong nước, duỗi thẳng chân tay thật thoải mái. Bể tắm hình chữ nhật. Cửa kính bị tuyết phủ mờ.

Kuga ngâm mình trong bể nước ngắm nhìn tuyết bây giờ ngoài trời, cảm thấy mình thật hạnh phúc được sinh ra trên đất Nhật Bản.

Lòng anh ấm áp lạ thường. Anh nhìn tấm ván bên trái có dòng chữ “Cửa vào bể tắm lộ thiên”.

Ở đây có một bể tắm lộ thiên dưới tuyết.

Kuga muốn đi xem, nhưng chưa đi đã cảm thấy lạnh.

Anh vẫn ngâm mình trong nước, từ trong bức tường xây bằng đá có thể nghe thấy tiếng nước nóng đang chảy.

Bên kia là phòng tắm nữ, lúc này hình như chỉ có một mình Azusa? Chợt nảy ý nghĩ muốn sang bên đó, anh ghé sát tường nói

nhỏ:

– Em, anh đây ...

Anh cảm thấy lời nói của mình thật buồn cười, nhưng anh vẫn gọi lại một lần nữa, tiếng Azusa trả lời từ bên kia:

– Có việc gì thế?

Anh ghé sát tường, hỏi:

– Chỉ có một mình em thôi à?

– Vâng!

– Bên này cũng chỉ có một mình anh - Rồi anh nói lớn hơn – Anh sang bên đó với em nhé?

– ...

– Hay là em sang đây?

– Không được ...

– Thế thì anh sang với em.

Azusa vội ngăn lại:

– Không được, lát nữa có người thì sao.

– Bên ấy em có bể tắm lộ thiên không?

– Hình như có.

– Thế chúng mình cùng ra đấy.

– Anh huyền thuyên gì thế!

Giọng nói của Azusa có vẻ sợ hãi lại càng kích thích ý muốn của Kuga được sang bên đó với nàng. Anh ra khỏi phòng tắm, khoác vội chiếc áo tắm rồi lén vào phòng tắm nữ.

– Em!

Anh rón rén vào phòng để áo quần, chỉ có áo quần của Azusa treo ngay ngắn trên mắc. Anh cởi áo, vứt ngay bên cạnh, rồi mở cửa phòng tắm.

– Anh sao thế? – Azusa đang ngâm mình trong nước, kinh ngạc nhìn Kuga, nói – Có người vào thì sao?

– Không hề gì.

Đã sang đến đây rồi thì bắt cần tất cả. Anh kéo tay Azusa, mở cửa phòng tắm lộ thiên.

– Rét lắm ...

Bất giác Kuga rùng mình, chân rón rén rẽ tuyết. Anh vội vàng kéo Azusa cùng ngâm mình vào nước nóng, có cảm giác như mình đang được trói chặt vào cơ thể trần truồng của một người phụ nữ. Nước suối rất ấm.

Hai người tắm chung, tuyết vời.

Azusa vẫn chưa hết sợ, Kuga nhìn núi tuyết chung quanh, nói:

– Ở đây ấm thật!

Bể tắm lộ thiên này chung quanh xây bằng đá, hình bầu dục, đường kính chừng năm sáu mét, dòng nước suối nóng từ trên vách đá cao đổ xuống. Kuga đưa Azusa đến nơi nước tương đối nóng, cùng ngược nhìn lên bầu trời.

– Tuyết rơi lớn lắm.

Bầu trời như bị thùng, tuyết rơi không ngừng. Kuga đứng dựa vào vách đá, ôm Azusa từ phía sau, khẽ nói:

– Yên tĩnh quá!

Nếu như thế này ngủ một giấc anh cũng bằng lòng. Bỗng anh phát hiện Azusa đang lim dim mắt, những bông tuyết vương trên hàng mi đen thẫm của nàng cũng tan nhanh chóng.

Tắm nước suối nóng xong, trở về phòng đã thấy chị Kazu chuẩn bị sẵn bữa ăn.

– Ông bà tắm nước suối nóng có thích không?

– Tuyệt lắm! – Kuga trả lời.

– Có tắm lộ thiên không?

– Có. Lần đầu tiên vừa tắm nước suối nóng, vừa ngắm cảnh tuyết rơi.

Kuga vẫn nói rất tự nhiên, Azusa nhìn anh, sợ anh vui miệng nói luôn cả chuyện vào buồng tắm nữ ra thì thật xấu hổ.

– Mùa đông không sẵn thức ăn – Kazu tỏ vẻ xin lỗi, nhưng thật ra đầy một bàn thức ăn – Ông bà có uống tí rượu không?

– Cho chúng tôi bia và rượu hâm nóng.

Hai người ngồi đối diện bàn ăn, trên người vẫn còn mặc áo tắm, bên ngoài khoác thêm kimono.

Thức ăn trông thật ngon lành, có rau câu biển, thức ăn nguội có sò cuốn, trứng cá trộn giá, có gỏi cá, gỏi tôm, món nóng có cá tuyết nấu với ngó sen và măng, ngoài ra còn có món cua biển trộn dấm. Bữa cơm tối toàn món ăn hải sản mùa đông Nhật Bản.

Hai người đang ngắm nhìn các món ăn thì Kazu đưa bia đến và rót ra cốc cho hai người.

– Mời anh! – Hai người chạm cốc, bắt đầu ăn.

– Ngon lắm! – Kuga khen.

– Còn món canh thịt, lát nữa sẽ đưa lên, được không ạ? - Chị Kazu đốt lò nướng đặt trên mặt bàn, trên lò là một mảnh gốm để vừa nướng những miếng cá đã thái mỏng vừa ăn với rau sống.

– Thưa bà, cá này nướng nhanh lắm, nếu lò không đủ nóng, bà cứ cho gọi tôi.

Chị Kazu đi ra, trong phòng chỉ còn hai người rót rượu cho nhau. Vừa rồi chị Kazu gọi “bà” có một chút cảm giác không hợp lòng hai người. Azusa tỏ ra không tự nhiên. Trong trường hợp này phụ nữ thường được gọi bằng “bà”.

Azusa biết, tuy đó là cách xưng hô lễ phép, theo thói quen, nhưng hơn lúc nào nàng thấy hai người không phải vợ chồng.

Có thể ngay từ đầu, chị Kazu cho rằng họ là hai vợ chồng, với người làm nghề phục vụ đối với khách có phải là vợ chồng hay không cũng không bao giờ chú ý, nhưng nhìn vào tuổi tác hai người, nghĩ rằng đó là vợ chồng cũng không lấy gì làm lạ. Song, xét từ góc độ khác, hai người lặng lẽ đến xứ tuyết vắng vẻ này, cũng có thể nghĩ rằng không phải là vợ chồng.

Kuga không nghĩ ngợi gì, anh rót rượu cho Azusa:

– Hôm nay uống cho thật vui.

– Uống say cũng được nhé?

– Tất nhiên.

Anh ngẩng nhìn mái nhà qua lớp cửa kính chắn tuyết, trong đêm tối tuyết vẫn phơi phơi bây giờ, nói:

- Tuyết rơi nhiều quá. Nếu không về được thì em thế nào?
- Còn anh?
- Anh không sao.
- Em cũng thế!

Hai người nhìn nhau cười. Kazu vào, tay bê đĩa nắm xào và xiên cá nướng.

- Đây là cá gia, chấm với nước tôm buri – Kazu giới thiệu.
- Ngon lắm, có ăn hết được không? – Kuga hỏi.
- Chưa đến bảy giờ, ông bà cứ từ từ, đêm mùa đông còn dài lắm.

Nghe chị Kazu nói, anh thực sự cảm thấy đêm mùa đông rất dài, nhưng vô cùng thỏa mãn được cùng ngồi ăn với Azusa trong khách sạn vào một tối tuyết rơi đầy trời.

Hai người chậm rãi thưởng thức một bữa ăn tối, ăn xong mới chín giờ.

Vào lúc này ở Tôkyo còn rất sớm, mọi sinh hoạt tối mới bắt đầu, còn ở đây đã yên tĩnh như đêm khuya.

Kazu bắt đầu dọn dẹp, Kuga mở cửa ra đứng dưới mái hiên. Một luồng khí lạnh áp vào, anh phải dựng cổ áo và thất đại lại.

Kazu nói:

- Ông mở cửa có thấy lạnh không?
- Chỉ cách một lớp cửa mà nhiệt độ chênh nhau đến hai, ba độ.
- Hơi say, nhưng cũng vừa thôi.

Kuga đứng bên cửa sổ khi đã quen với cái lạnh, Azusa cũng đến bên anh.

Vừa rồi nàng uống nhiều, hai má ửng đỏ, nàng áp mặt vào cửa kính như để thức tỉnh mình.

- Những con vịt về kia rồi – Những con vịt hai người thấy chúng bơi trong hồ nước ấm lúc đi tắm, Azusa nói – Chúng không sợ lạnh

nhỉ?

– Trời lạnh chúng mới thích.

Đêm tuyết rơi, những con vịt vẫn bơi lội, vùng vẫy đùa vui, trong như bức tranh đẹp.

– Người ta nói “tuyết sang”, đúng là sáng thật – Azusa nói.

Tuyết phủ trong sân, chỉ có những ngọn đèn trên trụ và đèn lồng hắt ánh sáng, nhưng chung quanh hồ nước và cho đến tận chân núi vẫn sáng rõ.

– Sáng như thế này nầy có ai len lén đến đều có thể trông thấy – Kuga nói.

– Có người đấy à?

– Không! Tuyết rơi lớn thế này không ai đến đâu. Dù có người nào từ chân núi đến cũng không thể đi qua được vùng tuyết phủ dày này được. Chỉ có những con vịt.

Kuga quay lại nhìn, chị Kazu đã dọn dẹp xong, một nhân viên phục vụ nam đang trải giường. Anh lại ngắm cảnh tuyết trong sân, để Azusa ngà say ngồi một mình trên chiếc ghế mây ở hiên nhà.

– Hình như tuyết rơi nhỏ hơn rồi?

– Không phải nhỏ, mà những bông tuyết trở nên nhỏ hơn.

Về đêm nhiệt độ xuống thấp, những bông tuyết cũng nhỏ hơn, chúng biến thành bụi tuyết.

– Em có biết chuyện nàng Bạch Tuyết không?

– Em biết. Có thật không nhỉ?

– Biết nói thế nào bây giờ ...

Kuga cho hai tay vào ống tay áo, kể cho Azusa nghe chuyện nàng Bạch Tuyết. Đó là một câu chuyện dân gian đầy lãng mạn:

ở vùng Đông Bắc, một đêm trăng sáng vàng vạc, bỗng trong đồng tuyết xuất hiện một bé gái chơi trên tuyết.

– Đúng thế còn gì? Khi em trông thấy tuyết, lập tức có ngay cảm giác đó.

– Còn có câu chuyện đáng sợ hơn.

– Anh kể xem nào – Biết Azusa thích nghe, Kuga hạ thấp giọng, kể:

– Vẫn ở Đông Bắc, trong một cánh rừng tuyết phủ dày, có những lúc gặp đồng tuyết có hình hài giống hệt người con gái.

– Tuyết mà giống người con gái?

– Đó là người con gái đã chết, và cả người con gái mất tích sẽ biến thành hình hài như tuyết.

– Sợ quá ... - Azusa lẩm bẩm.

Lúc này xà ngang trên trần nhà bỗng có tiếng lục cục, Azusa sợ hãi bật đứng dậy ôm lấy Kuga. Nhưng xà ngang vẫn không có gì thay đổi.

– Có thể tuyết trên nóc nhà chuyển động đấy.

Kuga ôm lấy Azusa, quay lại nhìn, trong phòng không có ai, chỉ có hai cái giường đặt song song đã trải sẵn chăn nệm. Cách sắp xếp như ẩn chứa điều bí mật nào đó. Kuga kéo tay Azusa đi vào và đóng cửa lại.

– Đi nghỉ nhé – Kuga nói.

Có thể vì ngủ ở nhà quen, hôm nay ngủ trên giường thấp và trải đệm có cảm giác như chìm xuống tận nền nhà. Kuga lên giường, đưa mắt nhìn căn phòng, trần nhà rất cao, bên phải là cửa kéo, ngăn cách phòng ngoài ở phía bên trái bằng một bức bình phong. Trên đầu giường là một cái bàn, giữa đặt một ngọn đèn bàn. Theo yêu cầu của Azusa, đèn phải thật bé, chỉ có chút ánh sáng yếu ớt hắt ra từ bên gối.

– Đến đây với anh ... - Kuga chìa tay về phía Azusa.

Trước khi đi ngủ, Kuga trải phẳng đệm giữa hai giường, chỉ cần với tay là đến nơi.

– Đến đây nào ...

Tay trái Kuga chạm vào bờ vai Azusa, chân phải đung vào đầu ngón chân nàng, anh nhanh chóng ôm lấy nàng. Cơ thể Azusa nằm gọn trong vòng tay Kuga như một quả cầu tuyết. Hai người lặng lẽ ôm nhau.

– Âm không em?

Azusa gật đầu, nói:

– Em ngửi thấy mùi người anh.

– Mùi gì?

– Thuốc, rượu, hỗn hợp tất cả các mùi ...

Anh vẫn chưa hiểu Azusa nói mùi gì. Azusa dụi đầu vào người anh như một chú chó con ngửi người, nói:

– Em có cảm giác mùi của anh rất rõ.

– Tại sao?

– Phải rồi tại sao ... - Nàng ngưng lại giây lát, rồi như nói với chính mình – Có thể tại mắt em chẳng?

– Mắt? – Kuga không nói tiếp nữa.

Có thể, nàng nói vì đau mắt, khiến khứu giác trở nên mẫn cảm hơn chẳng?

Kuga cũng đã từng nghe nói như thế, năm giác quan của con người, nếu một giác quan nào đó bị tổn thương, thì những giác quan khác trở nên mẫn cảm. Nếu đúng như thế, phải chăng bệnh mắt của Azusa nặng hơn?

Lặng đi giây lát, Azusa mới nói:

– Hình như em cũng mẫn cảm hơn đối với âm nhạc.

– Nghĩa là tai trở nên thính hơn?

– Em nghe rõ cả những âm thanh rất nhỏ ...

– Tai thính hay là ảo giác? Lẽ nào thính giác lại mẫn cảm đến thế?

– Ví dụ - Kuga nhìn lên trần nhà, hỏi – Em có nghe thấy tiếng tuyết rơi không?

– Có, có nghe thấy.

– Tiếng tuyết rơi thế nào?

– Bầu trời có tiếng xào xạc khe khẽ.

– Bây giờ à?

– Vâng, trong bầu trời đêm ...

Kuga lắng nghe, nhưng không nghe thấy những âm thanh trong tưởng tượng.

– Anh thật không hiểu nổi.

– Nhưng em nghe thấy đấy.

Anh đang ôm Azusa trong vòng tay chợt nghĩ, phải chăng nàng có linh cảm không đúng trong đêm tuyết rơi này?

Kuga cảm thấy rõ ràng, Azusa hiện tại và Azusa đã từng sinh ra ở đời này không phải là một người, dường như nàng đã biến thành một người khác.

Tuy anh đang ôm trong vòng tay mình đích thực Azusa, nhưng không giống với con người ấy, mà như một yêu tinh từ một thế giới khác lạc tới.

Nghĩ thế, anh càng ôm chặt nàng hơn, muốn lột hết áo quần của con yêu tinh này để, triệt để, hoàn toàn cùng nàng chung hưởng nỗi thèm khát.

Lúc này anh như người thợ săn lạnh lùng, tàn nhẫn đứng giữa tuyết, chĩa thẳng mũi súng vào con mồi xinh đẹp và đáng thương.

Chỉ một tiếng súng nổ, con mồi xinh đẹp và đáng thương kia sẽ từ trên đỉnh cao tuyết phủ ngã xuống, vào giây lát ngã xuống, chân sau nó run rẩy trên tuyết, đôi mắt hoang dã căm giận nhìn người đàn ông cầm súng.

Bống, con thú xinh đẹp cúi đầu, lao về phía anh.

Kuga cởi bỏ áo ngoài của Azusa, nàng trắng nõn nà, bộ phận nhạy cảm nhất hoặc đậm hoặc nhạt ẩn hiện trên cơ thể lỏa lồ, làn môi và lưỡi nóng bỏng giao nhau kéo dài.

Nhưng không hiểu vì sao, Kuga rất hưng phấn bỗng trở nên bị động, Azusa như lửa rực cháy, dùng môi và lưỡi hôn lên cơ thể hưng phấn của anh.

– Hừ ... hừ ... - Tiếng rên khe khẽ của nàng truyền kích thích sang cho Kuga.

Nhìn người đàn ông đang thở gấp gấp bởi cảm nhận mạnh mẽ, trong đôi mắt long lanh của nàng ánh lên niềm sung sướng.

Giả như có ai từ trên mái nhà phủ tuyết lên nhìn qua kẽ hở, sẽ thấy giữa chần đệm mênh mông ẩm áp, một con mèo đang cưỡng hiếp tàn nhẫn người thợ săn, đích thực là bức tranh nữ yêu quái chói lòa.

Tuyết vẫn không ngừng rơi, hồ nước, sân nhà, vách núi, những cây cột to chống đỡ mái nhà đều bị vùi trong tuyết. Trong thế giới trắng tĩnh lặng, chỉ có căn phòng với ánh đèn bàn này vọng ra những âm thanh tựa như nước nở kéo dài, một nữ yêu tinh trắng ngần đang úp mình lên người đàn ông mà hành hạ thỏa thích.

Bức tranh nữ yêu tinh kéo dài hơn Azusa như lửa rực cháy ngay từ phút đầu, lúc này cũng không thể kìm giữ nổi, nàng ngồi lên Kuga mà lắc lư lay động mãnh liệt, cơ thể trắng nõn nà như bóng yêu quái bây giờ lượn trong không trung.

Vào lúc gần sáng, Kuga nằm mơ. Không hiểu ở một nơi nào đó, có thể hôm qua lúc qua địa giới huyện Echigo, cũng có thể giữa rừng già huyện Iwate trong tập “Truyện hoang dã”. Lần đầu tiên anh đến nơi xa lạ này, tuyết rơi đầy trời, đến tối tuyết vẫn rơi. Đường sắt, đường bộ, đường trong thôn xóm đều bị tuyết phủ, đành phải trú lại đây, rất buồn, đang nhìn bầu trời hoa tuyết đang bây giờ, bỗng phát hiện ánh sáng trong đêm tối.

Không phải là ánh đèn của nhà ai, nhưng nếu là ánh tuyết thì quá sáng. Kuga rất lạ, đốm sáng cứ to dần, tiếp theo, cùng lúc với những bông tuyết phát sáng như đom đóm, tuyết biến thành những nàng Bạch Tuyết xinh xinh.

Mỗi nàng Bạch Tuyết đầu đội mũ bông, tay chân trắng nõn trắng nà, ngực và mông sáng trắng như yêu tinh tuyết.

Kuga mắt trừng trừng, mồm há hốc, lũ yêu tinh quây thành vòng tròn, bắt đầu nhảy múa theo tiết tấu điệu valse.

Thế là thế nào? Kuga nhìn chăm chú, chợt nhận ra một cô gái đang vẫy vẫy anh, bất giác anh bước đi mấy bước. Người vẫy anh là Azusa, đầu và toàn thân nàng cũng trắng như lũ yêu tinh.

Tại sao nàng lại ở đây? Kuga không cần nghĩ ngợi gì thế, anh bước đi, nhưng chân bị tuyết níu lại, Azusa cũng biến mất trong tuyết trắng, không còn hình bóng.

Lúc này anh tỉnh giấc, biết rằng mình nằm mơ, toàn thân mệt mỏi. Có thể bởi trong mơ cố bước đi trên tuyết dày để đến với yêu tinh.

Nhưng nhìn kỹ lại, Azusa mà vừa rồi anh cố sức đuổi theo đang ngủ bên mình. Có thể hôm qua kể chuyện nàng Bạch Tuyết, có thể vừa rồi Azusa ngồi lên mình chẳng, Kuga mới cảm thấy nàng như một nữ yêu tinh.

Anh vừa nhòe lại giấc mơ, vừa nhìn quanh. Căn phòng không một tiếng động, cửa chắn tuyết trắng một màu, ngoài trời đã sáng. Máy giờ rồi nhỉ? Anh nhìn đồng hồ báo thức để bên gối, đúng bảy giờ.

Tuyết còn rơi nữa không? Tuy cửa sổ hành lang bị che khuất, nhưng trời cũng đã sáng.

Kuga thôi không nghĩ đến giấc mơ nữa mà nằm sát lại bên Azusa.

Tối qua, nàng tỏ ra điên cuồng, nhưng giờ này đang mặc áo ngủ, thất đai, nằm yên tĩnh. Vẫn còn sớm để đánh thức nàng dậy, anh vuốt ve cơ thể ấm áp của nàng.

Anh ôm nàng từ phía sau, cởi đai áo. Azusa nửa thức nửa tỉnh, không có phản ứng gì. Anh ôm nàng chìm trong cảm giác ấm áp.

Có thể đây là hạnh phúc không gì so sánh nổi.

Anh nhắm mắt, chợt nghe thấy những âm thanh nặng nề ở ngoài hiên nhà.

Có thể tuyết trên mái nhà bị nắng ban mai làm rơi xuống đất. Âm thanh làm rung động căn phòng, nhưng trở lại yên tĩnh ngay.

Kuga cảm nhận được cái tĩnh mịch của buổi sáng mùa đông, chợt nảy ý nghĩ muốn ngắm nhìn Azusa ngủ. Đã bao nhiêu lần anh nhìn khuôn mặt nàng, nhưng đây là lần đầu nhìn nàng ngủ trong buổi sáng tuyết phủ.

Anh không động đến nàng, chỉ nhẹ nhàng ngồi dậy từ phía sau lưng, khom mình nhìn vào khuôn mặt nàng.

Azusa rất đẹp, làn da mịn màng, trang điểm chút ít. Sau một đêm, màu phấn son đã phai nhạt, dưới ánh sáng ban mai chiếu qua cửa kính, nàng trắng nõn nà.

Lén nhìn người con gái ngủ không phải là điều gì ghê gớm, nhưng anh có được cảm giác mới mẻ từ khuôn mặt nàng.

Thật ra, đây cũng là lần đầu tiên anh được thấy khuôn mặt nàng như thế này.

Tuy nhiều lần đến với nhau, nhưng chưa bao giờ được ngắm kỹ khuôn mặt nàng.

Có thể nàng không vui, nhưng khi nàng ngủ tỏ ra dịu dàng hơn bất cứ lúc nào.

Đã ngoài tuổi bốn mươi, da dẻ không còn căng, khoe mắt và trán đã có nếp nhăn nho nhỏ, nhưng từ đó có thể hình dung năm tháng cuộc đời để rồi đáng yêu hơn.

Anh ngắm nhìn, phát hiện mặt nàng có nhiều nốt ruồi. Trước đây anh đã biết khoe môi bên phải của nàng có một nốt ruồi, bây giờ phát hiện thêm dưới cằm và vành bên tai cũng có, một vết sẹo ẩn hiện phía dưới tóc.

Mùa hè năm ngoái, sau khi mổ, nhiều lần anh thấy vết sẹo mổ, vết sẹo nhỏ ấy vẫn không có gì thay đổi.

Tự nhiên anh nhìn vào mắt bên trái của nàng. Nàng nói khối u trong mắt đang lớn dần, nhưng bên ngoài không có gì khác thường. Lúc này hai mí mắt khép lại, hàng mi phủ bóng mờ nhạt.

Tối hôm qua, khi hai người tắm trong bể nước nóng lộ thiên, hoa tuyết rơi lên mi nàng lập tức tan ngay.

Kuga phát hiện, giữa làn mi của nàng có vết đen nhỏ. Thoạt đầu anh cho là vết sẹo trên mi mắt, nhưng nhìn kỹ, vết đen nhạt hơn mí mắt, mà như ở dưới da.

Gì thế nhỉ? Ngón tay anh sờ nhẹ vào, chẳng những không mất đi, mà càng rõ hơn khi những sợi lông mi giãn ra. Vết sẹo chẳng? Anh định sờ lại một lần nữa, nhưng Azusa lắc đầu, cụp mí mắt xuống rồi mở to, như không bằng lòng.

Nàng nhìn Kuga tỏ ra rất lạ, rồi mở to mắt, nói:

– Anh làm gì thế? – Kuga đang định nói không làm gì, mà chỉ xem xem, bất ngờ nàng kêu lên – Anh nhìn gì em?

– Không ...

– Em không bằng lòng đâu!

Nàng đưa hai tay lên tát nhẹ vào mặt Kuga, anh vội ngả người về phía sau, nàng vung bàn tay có móng dài, Kuga bất ngờ tung ra khỏi chăn.

Không ngờ mới sáng đã xảy ra chuyện không bằng lòng, Azusa cũng đã tỉnh hẳn, vẫn còn sớm để chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng không muốn ngủ tiếp nữa, thế là hai người lại khoác áo tắm đi tắm nước suối nóng.

Buổi sáng không có ai tắm, bên nam chỉ một mình Kuga. Tối hôm qua, hơi nước bốc mù mịt chẳng trông thấy trần nhà, bây giờ nhìn rất rõ, tuyết bám trên cửa kính phản chiếu ánh nắng ban mai.

Một mình Kuga ngâm mình trong bể nước lớn, muốn nói chuyện với Azusa bên kia tường.

– Chỉ một mình em thôi à?

– Không được, anh không được sang.

Azusa cảnh báo Kuga không được lên sang như tối hôm qua. Ban ngày ban mặt Kuga cũng không dám.

– Yên tâm đi, anh không sang đâu.

Chợt anh nghĩ đến vết sẹo trên mí mắt Azusa, vết sẹo chừng năm, sáu ly. Tại sao trước đây mình không thấy? Thật lạ kỳ, hay là nó ở dưới hàng mi mà mình không chú ý? Vết sẹo gì thế nhỉ? Không giống vết mổ, lẽ nào là vết mổ.

Vừa rồi anh định hỏi nàng, nhưng nàng bực lên, lại thôi không hỏi nữa. Tất nhiên anh vẫn có thể hỏi, nhưng thấy không tiện, sợ nàng không vui.

Đang ngâm mình trong nước nóng, anh nghe thấy tiếng Azusa vọng sang:

– Em về trước nhé.

– Tắm xong rồi à?

– Anh cứ thông thả.

Anh nghĩ, trong lúc nàng trang điểm sẽ khéo léo giấu vết sẹo kia đi.

Chín giờ, chị Kazu đem thức ăn sáng đến phòng. Bữa tối qua thật thịnh soạn, bữa sáng cũng rất ngon, có cá rán, đậu phụ rán trên chảo đất và rau xanh, còn các món đặc sản địa phương, thêm món đậu đen chỉ có vào độ tháng giêng.

Bữa sáng ngon lành nhưng đáng tiếc, không có rượu, Kuga gọi một chai bia, ăn xong món xúp đậu phụ và đậu rán rồi mới ăn cơm.

– Tôi muốn uống chút rượu trắng.

– Để tôi đi lấy - Chị Kazu đang định đứng lên, Kuga liền nói:

– Thôi, buổi sáng uống rượu, lát nữa không về nổi.

– Ông bà ở lại đêm nữa. – Kazu nói.

Chị Kazu lấy bia từ trong tủ lạnh ra và rót vào ly cho hai người, hỏi:

– Đêm hôm qua ông bà có ngủ được không ạ?

– Ngủ rất ngon – Kuga vừa trả lời, vừa nghĩ đến Azusa “hành” mình.

Đêm hôm qua, trong căn phòng này, một nữ yêu tinh thân thể trắng ngọc trắng ngà bay lượn trong không trung. Tất nhiên, không để lại một dấu vết cuồng loạn nào, nữ yêu tinh ấy đang khoác một tấm kimono ra ngoài áo tắm và đang ngồi động đũa một cách lịch sự ở kia.

– Hình như tuyết không rơi nữa? – Kuga nói.

– Tuyết thôi không rơi từ sáu giờ sáng, hôm nay ông bà định đi chơi đâu? - chị Kazu hỏi.

– Định đáp tàu đến Tsubame, từ đấy đi xem biển Nhật Bản rồi đến Nigata.

– Biển Nhật Bản về mùa đông đẹp lắm.

Chị Kazu dọn bát bát đĩa vào khay và đưa đi. Trong phòng chỉ còn lại hai người. Kuga nhìn Azusa. Tắm xong, nàng trang điểm qua loa, tóc hơi cuộn về phía sau, vết sẹo ở mí mắt cũng không còn thấy rõ.

Anh định hỏi vết sẹo ấy, nhưng không làm sao nói ra được, mà chỉ nhặt mấy hạt đỗ đen.

– Đổ ngon lắm - Đổ đen hầm rất khéo, có vị ngọt – Em ăn xem.

Azusa gấp những hạt đỗ trong đĩa con. Kuga vẫn uống bia, nhìn Azusa gấp đỗ đen. Nàng gấp một hạt, đưa lên miệng, hạt đỗ rơi xuống bàn và lăn xuống đất.

Hình như hạt đỗ rơi gần đầu gối bên trái, nàng cúi xuống tìm nhưng không thấy đâu.

– Có lẽ rơi xuống gầm bàn rồi.

– Ôi, em vô ý quá!

Azusa vẫn tìm, Kuga nói:

– Thôi em, đừng tìm nữa.

Azusa ngồi lên, đặt đĩa xuống bàn.

– Sao thế em? – Kuga nghĩ, nàng thôi không ăn nữa lấy làm lạ, nhưng lại thấy nàng đưa tay trái lên ấn vào thái dương, nhắm mắt, anh hỏi – Em khó chịu à?

Anh hỏi lại, Azusa lắc đầu, rồi từ từ bỏ tay xuống, khẽ nói:

– Xin lỗi, vừa rồi văng đầu quá!

– Có cần gọi bác sĩ không?

– Không cần, em vẫn bị thế.

Nàng khẽ nói rồi nâng ly nước nguội lên. Kuga nhìn nàng uống hết ly nước, nghĩ đến hạt đỗ rơi xuống dưới bàn.

Vừa rồi nàng không gấp chặt hạt đỗ bởi bị choáng váng hay do hoa mắt?

Bỗng Kuga sợ hãi, phải chăng nàng không còn nhìn thấy gì nữa?

Hai người thong thả ăn xong bữa sáng, mười một giờ mới chuẩn bị xuất phát.

Trước khi đi, hai người còn đứng dưới hiên nhà, nhìn ra sân, chỉ thấy mấy con vịt giữa hồ nước nóng tuyết vây quanh, đang nhìn về phía này.

– Lũ vịt tiến chúng mình đây – Azusa nói.

– Không ngờ chúng lại tình cảm đến thế.

Azusa nói với lũ vịt:

– Vịt ơi, chào nhé!

Kuga nhìn lại căn phòng, kiểm tra xem có quên gì không. Có người gõ cửa.

Bà chủ khách sạn đến chào tạm biệt. Bà chủ có tướng mạo điển hình cho người vùng Nigata, hai má phình phính, da trắng mặc kimono lụa Shiozawa trắng có kẻ màu ghi.

– Ông bà ở đây có được không ạ? Khách sạn chúng tôi chẳng có gì để mời khách.

– Thoải mái lắm, chúng tôi được thưởng thức cảnh tuyết rơi và không khí yên tĩnh ở đây.

Kuga vừa cảm ơn, vừa nhớ lại cảnh ân ái điên cuồng tối qua, cảm thấy hơi ngượng.

– Đây là cơm nắm để ông bà đem đi đường.

Azusa nhận từ trong tay bà chủ khách sạn gói cơm, nói:

– Gạo ở đây thơm, ngon lắm.

Bữa ăn tối hôm qua và sáng hôm nay rất hợp khẩu vị, Kuga ăn thêm một bát.

– Ông bà thích gạo ở đây cũng có thể vì tuyết nhiều – Bà chủ mỉm cười. Chị Kazu vào báo xe đã sẵn sàng.

Tuy chỉ ở đây một tối, nhưng Kuga rất lưu luyến. Anh nhìn lại căn phòng một lần nữa rồi đi giày.

Nắng chiếu lên tuyết dọc dãy hành lang dẫn ra cửa lớn, tuyết như sắp tan trong nắng sớm mai. Tay Kuga cầm áo khoác ngoài, tuyết trên mái nhà phía bên phải nhô hẳn ra ngoài như rơi xuống bất cứ lúc nào.

– Hôm nay sẽ dọn tuyết – Bà chủ vừa nói, vừa tiễn hai người ra cửa nơi taxi đang chờ.

– Cảm ơn, mong ông bà trở lại chơi.

Tiếng nói của bà chủ và của chị Kazu dội lên tuyết, vọng vào không trung.

Hai người ngồi vào xe.

Rời khách sạn Muika ra ga Echigo Yuzawa, nắng trên tuyết chói chang.

Tàu đến Tsubame thì trời âm u, tưởng đâu tuyết sắp rơi.

Nhưng ở ga tuyết ít hơn ở Muika, hai bên đường hầu như không có tuyết.

Huyện Nigata phần nằm sâu trong lục địa nên nhiều tuyết, ven biển hầu như không có, vùng này dường như là ranh giới lục địa và ven biển.

Hai người thuê taxi ở cửa ga để đi Yahiko, qua Iwamuro đến bờ biển Echigo.

Kuga nói với người lái xe:

– Không có việc gì đặc biệt, chỉ đi xem biển Nhật Bản, thế thôi.

Còn người lái xe lại bảo, theo anh ta được biết, vào những ngày đông gió rét, không có ai đi xem biển, thật ra người đi không phải là ít. “mọi người đều đi Teredoma Rimachi”.

– Thế thì đến đây trước, rồi đi Nigata sau vậy.

Hôm nay không vội, cùng Azusa đi xem biển Nhật Bản, chỉ cần trước khi trời tối về đến Nigata là được.

Xe chạy trên con đường giữa hai vách núi chừng ba mươi phút, đến một vùng bình nguyên khá rộng, có thể đây là vùng có suối nước nóng Iwamuro, cho nên rất nhiều nhà hàng, quán trọ.

Kuga nhớ ra, sáng nay Azusa bị choáng váng, anh nói:

– Chúng mình nghỉ một lát nhé?

– Cứ đi tiếp đi, anh ạ.

Kuga lẳng lặng nhìn một bên mặt Azusa, có thể thấy lông mày bên trái của nàng, nhưng vết sẹo sáng nay đang ẩn giữa hàng mi. Tại sao nhỉ? Kuga muốn hỏi nhưng lại không dám, chỉ khẽ nắm tay nàng.

Hôm qua, vào giờ này hai người đang trên tàu. Khi đoàn tàu chạy qua đường hầm, anh đang cho tay vào người nàng. Lúc này không gian nhỏ hẹp của taxi, Kuga không định làm thế nữa.

Điều ấy nói rằng anh đang bị hạn chế nhưng đúng ra là, đêm hôm qua đã được thỏa mãn, hơn nữa đêm nay còn với nhau, nên anh rất yên tâm.

Xe lại chạy vòng vèo theo con đường núi, rồi đổ dốc, chạy tiếp một quãng nữa, bỗng trước mặt không gian rộng mở, biển ủa vào tầm mắt. Xe tiếp tục xuống dốc, chạy vào con đường bờ biển, bên đường có biển báo “MAZE”.

Trước mặt là bãi cát mênh mông, bên phải trái dài một làng nhỏ. Người lái xe nói:

– Từ đây đến Teradoma chừng mười lăm, mười sáu phút.

Đường chạy song song với bờ biển, đúng là vùng này không có tuyết. Nhưng dưới bầu trời âm u, biển Nhật Bản màu xám trải rộng đến tận chân trời, từng đợt sóng trắng xô bờ, vỡ vụn dưới chân đê. Biển Nhật Bản lạnh giá mênh mang, sục sôi mạnh mẽ, thấy mà sợ.

– Cái rét thấu xương này có cảm giác tuyệt vời.

Kuga rất ngưỡng mộ biển mùa đông, anh muốn xem và muốn có cảm giác sợ hãi. Cả hai người cùng quay nhìn phía biển.

Xe chạy qua một dãy phố bán các loại hải sản. Người lái xe nói:

– Ở đây cá, cua rất rẻ, cứ đến cuối tuần, khách đổ về mua đông lắm.

Nhưng phong cảnh nơi này không giống như Kuga hình dung. Nghe nói đến địa danh Teradoma, anh nghĩ ngay đến trạm ngựa trên lục địa miền bắc cổ xưa, đến thời Nara được gọi là Niji Tomari, là những lều lán cho lữ khách trú ngụ miễn phí. Về sau, nơi đây thành bến đưa bọn trộm cướp đi đày ở đảo Sado và cũng là cảng cá, đã một thời phồn thịnh. Ngoài ra, đây còn là nơi những người con gái mù hay đến chơi.

Hai người xuống xe, đứng bên bờ biển. Lúc này bầu trời âm u đang bắt đầu có tuyết rơi. Mây đen đầy trời hẳn sẽ có tuyết.

– Về thôi – Kuga nói.

Thấy Azusa đưa hai tay lên dựng cao cổ áo, đang ngả nghiêng xiêu đổ trước gió biển, anh liền đỡ lấy nàng, hình dung những người con gái mù đang dò dẫm bước đi trên bờ biển. Bây giờ có thể không

có những người con gái mù. Trước kia, những người con gái mù tâm trạng rối bời, chỉ dựa vào cây gậy để lần từng bước run rẩy trong gió rét bờ biển.

Nhưng chỉ vài ba lần, những người con gái mù có thể nhận biết biển qua tiếng gió và tiếng sóng, hơn nữa, có thể nhạy cảm trước những thay đổi của thời tiết hơn bất cứ ai khác.

– Con đường này ... - Kuga lại thôi, không nói tiếp nữa.

– Anh định nói gì?

Kuga im lặng, vờ như vì gió lấn át không nghe thấy tiếng nói của Azusa.

Thật ra , tị nữa thì anh buột miệng nói “cô gái mù”. Chẳng may Azusa bị mù thì câu chuyện của anh quá ư tàn nhẫn.

– Chúng mình đi.

Kuga không nghĩ đến nữa, anh kéo tay Azusa, đi nhanh về phía xe đỗ.

Xe từ Teradoma đến Maze mất hơn mười phút, tuy tuyết vẫn rơi, nhưng trời đã sáng sủa hơn. Bầu trời vùng biển Nhật Bản thay đổi chỉ trong chốc lát.

Khi xe sắp đến Maze thì tuyết không rơi nữa nhưng gió vẫn to, sóng biển ào ạt xô bờ đá, sóng nuốt chửng những mỏm đá lớn. Trời sáng dần, biển vẫn cuồn cuộn gào thét. Người lái xe nói:

– Sado kia rồi.

Hai người nhìn qua cửa kính, hòn đảo xa mờ nổi lên trên sóng biển.

– Ở Nigata và ở Teradoma đều có thuyền ra đảo – Người lái xe nói.

Kuga muốn xem Sado, anh nói với người lái xe cho xe dừng lại. Nhưng người lái xe nói:

– Lên mỏm đá trắng kia xem rõ hơn.

Xe chạy thêm mấy phút nữa mới dừng lại.

Kuga mặc áo khoác ngoài rồi xuống xe. Một bức tượng Quan Âm Bồ Tát sừng sững cách chừng vài chục mét, phía trước nữa là bãi

cát bằng phẳng, trên bãi cát là mấy tấm ván lướt sóng, xem ra nơi này về mùa hè là bãi tắm khá đông vui.

– Chúng mình lên mỏm đá trắng kia nhé?- Kuga hỏi.

Trước bức tượng Quan Âm là một sân xi-măng. Phía sau sân xi-măng, nơi có mỏm đá trần trụi là một đền thờ, bậc đá lên điện chính khá dốc. Không rõ vì đang sửa chữa hay vì che gió mùa đông, chung quanh đền thờ được che chắn bằng những tấm chiếu.

Hai người đi lên theo con đường nhỏ bên phải ngôi đền, đi ra mỏm đá. Có thể vì gió, cây cối không phát triển được, chung quanh chỉ có những cây thông thấp lùn và cỏ dại lá đỏ khô héo đang run rẩy trong gió rét.

– Nghỉ một lát em ạ.

Đứng dưới nhìn không cao lắm, nhưng cao đến năm sáu chục mét. Lên đến đỉnh, chung quanh toàn là vách đá và chỉ có một cây thông đang ngã nghiêng trong gió.

– Lên đây mới nhìn thấy rõ – Kuga nói.

Gió biển vẫn ào ạt thổi, mây nơi chân trời đã mỏng, ánh chiều đang dần khuất xuống biển. Mây càng gần đường chân trời càng thưa, vài tia nắng từ trong mây chiếu thẳng xuống biển, mờ xa kia là đảo Sado.

– Em ra đảo Sado kia bao giờ chưa?

– Em chưa. Còn anh.

– Anh ra đây một lần, cách đây đã mười năm.

Hồi ấy, Kuga ra đảo Sado với bạn, được nghe những điệu hát “Aikawa”.

trong bữa tiệc tối, trong lời ca hào hùng phảng phất nỗi đau thương ai oán vẫn như văng vẳng bên tai.

– Em có đi không?

– Qua biển chỗ này ư?

– Có tàu cao tốc, nhưng không hiểu hôm nay có không nhỉ?

Kuga nhìn hòn đảo mờ xa, chợt hình dung cảnh tượng mình cùng Azusa trở thành kẻ lưu đày trên đảo. Nếu nói thông gian là xâm

phạm đạo đức, cũng rất mong được cùng lưu đày trên đảo.

– Nếu ra đảo rồi không về được nữa thì sao? – Kuga hỏi.

– Em không cần.

Azusa trả lời dứt khoát, khiến Kuga giật mình.

– Ra đây xem cũng hay, trên đảo rất thanh bình, con người thân ái, hiền hòa.

Trời rất đẹp, mây đen kéo đến, tuyết bây giờ bây giờ, mây tan trời trong, gió mạnh lên. Trên lán gỗ bên tay phải, còn vương một tấm khăn đỏ ai đó bỏ quên, đang bây giờ phàn phật.

– Có thể lên kia được không anh?

Azusa nhìn con đường nhỏ gần lán gỗ dẫn lên mỏm đá nhô ra ngoài biển.

– Được chứ!

Kuga cũng không biết rõ lắm, nhưng Azusa đi về phía trước. Tuy là con đường nhỏ, nhưng lát đá bằng phẳng và cũng chỉ đi một quãng con đường trở nên lồi lõm, mấp mô.

– Ôi, không dễ!

Azusa vẫn tiếp tục đi thêm mấy bước rồi cúi xuống nhìn phía dưới. Kuga nhìn theo. Phía dưới là vách đá thẳng đứng, cao hơn mặt biển chừng ba chục mét.

– Cẩn thận em nhé!

Kuga ngồi máy bay không sao, nhưng từ trên vách đá nhìn xuống vực nước xoáy, hai chân cũng run.

– Thôi về đi!

Kuga quay lại, tưởng như đứng đây sẽ bị sóng biển nhận chìm. Anh cẩn thận theo từng bậc đá đi xuống, xuống đến một nơi tương đối bằng phẳng quay lại nhìn. Azusa vẫn đứng trên vách cao, đăm đăm nhìn phương xa.

Anh chợt cảm thấy nàng như không phải là người của thế giới này, mà như một người con gái từ trên trời cao rơi xuống, bắt giác anh hít vào thật sâu.

Azusa mặc áo khoác đen, hai tay thọc vào túi, khăn quàng cổ bay giờ bay giờ trong gió.

Sóng biển gào thét xô đẩy vách đá dưới chân nàng, dựng lên những con sóng trắng, những con sóng bị vách đá chặn lại, xoáy thành vực đen hun hút. Chẳng may hụt chân, lập tức sẽ bị những con sóng giận dữ kia nuốt chửng.

Azusa như đang thách thức gió rét gào rú, hoặc đang cùng biển hát ca.

Nhìn dáng hiên ngang của Azusa, anh tưởng như bị khí thế của nàng áp đảo, không có cách nào lên tiếng gọi nàng.

Mây nơi chân trời tản dần, những tia nắng rơi rớt của buổi chiều từ trong mây hắt xuống, nhuộm đỏ mặt biển. Azusa đứng trên vách đá cao, toàn thân đang được tắm trong sắc vàng chiều hôm.

– Azusa ...

Kuga không nén nổi, lên tiếng gọi. Nhưng tiếng gọi của anh bị gió cuốn gù không còn hình bóng. Anh lại gọi:

– Azusa ...

Lúc này Azusa mới nghe tiếng anh gọi, nàng quay mình đang thách thức với biển, thoát khỏi ánh chiều tà, chậm chậm trở về.

Kuga nhận ra mình đang quỳ trên tảng đá, vội vã đứng dậy đón gió, hỏi nàng:

– Em không sợ à?

– Sợ gì?

– Đứng trên ấy ...

Azusa quay lại lưu luyến nhìn mặt biển long lanh sắc vàng, nói:

– Tâm trạng thật thoải mái.

– Tâm trạng thoải mái?

– Tưởng như mình được hòa tan cùng biển, cùng gió ...

Kuga không hiểu nổi tâm trạng của Azusa:

– Chúng mình đi, em nhé.

Kuga vừa sánh vai Azusa đi về phía xe đỗ, vừa cảm thấy người con gái này đến bờ biển này như đến với một thế giới khác.

Từ Maze dọc theo con đường bờ biển đi về phía bắc, đến Nigata vào lúc năm giờ chiều. Mùa đông trời chóng tối, màn đêm buông xuống, phố xá đã lên đèn.

Nhà hàng, khách sạn ở dọc bờ sông Sinanogawa, con sông lớn nhất miền bắc, đứng trong nhà nhìn ra mặt sông mênh mông, bóng đêm bao giờ trùm cây cầu qua sông.

Đã là bữa ăn tối, nhưng có thể vì vừa thấy biển Nhật Bản, nên chưa muốn ăn ngay. Azusa pha cho Kuga một ly trà, rồi mở túi cơm nắm của bà chủ khách sạn, đặt lên mặt bàn:

– Anh ăn không?

Hôm nay mới ăn một bữa sáng, bụng cũng đã đói. Kuga cầm một miếng cơm và đưa lên miệng, trong cơm có cả cá, cơm rất dẻo, bắt giác khen:

– Cứng là gạo, mỗi người nắm cơm cũng khác nhau.

– Cơm nguội vẫn ngon.

Có thể anh còn anh được nữa, nhưng chỉ ăn mỗi một miếng rồi đi tắm. Anh ngâm mình trong bể nước nóng thật sảng khoái, toàn thân ớn lên rồi mới ra. Trời tối hẳn, màn đêm đã xuống.

– Đi ra gần đây ăn một tí gì, em nhé.

Đây là đêm cuối cùng của chuyến du lịch tự do, không có chỗ nào để tham quan. Hai người đến một nhà hàng rất yên tĩnh gần đây.

Nhân viên phục vụ nhà hàng giới thiệu thực đơn vào vị trí giữa quầy hàng.

Gió lạnh mùa đông, món sò biển rất tươi. Kuga gọi một chai rượu trắng và món cá thập cẩm.

– Vất vả quá! – Kuga chạm ly với Azusa, dĩ nhiên không phải vất vả vì công việc mà vì suốt ngày ngồi gò bó trong xe ô tô - Biển Nhật Bản về mùa đông thế nào?

– Tuyệt vời! – Azusa gật đầu - Lần đầu tiên em thấy biển mạnh mẽ, dữ dội, tĩnh mịch ...

– Phong cảnh đẹp chưa hẳn đã hay, phong cảnh phải có gì đó sợ hãi mới khó mà quên nổi.

– Em không quên được.

Azusa nhìn xa xăm, tưởng đâu đang nhớ lại cảnh biển Nhật Bản mùa đông.

Kuga cũng nhớ lại hình ảnh nàng đứng trên vách đá. Lúc ấy, nàng đứng đón những ngọn gió, toàn thân tắm trong sắc vàng chiều hôm, trông như một nữ thần biển cả.

– Anh nghĩ rằng em đã bị biển cuốn hút.

– Nếu anh không gọi, biết đâu biển đã cuốn hút mất em - Rồi nàng hạ giọng – Bây giờ ngoài biển cũng là đêm tối nhỉ?

– Tất nhiên là đêm tối.

– Nhưng, có thể trăng lên.

Hai người từ nhà hàng ra, những bông tuyết bay theo gió rét không còn nữa, vành trăng hạ huyền đang lơ lửng trên trời cao. Azusa nói:

– Trăng lên, sóng hạ, có thể thấy rõ đường chân trời đấy nhỉ?

– Nhưng tối, không thể đi ra đấy một mình được.

– Thế ư anh ...

Azusa như rất hứng thú với biển, tỏ ra nửa tin nửa ngờ những điều Kuga nói.

Hai người lên quán giải khát trên tầng thượng của khách sạn, vừa uống cocktail vừa ngắm cảnh đêm thành phố. Tuy đèn không nhiều như ở Tokyo, nhưng từng ngọn đèn đều sáng tỏ và sưởi ấm lòng người trong đêm đông.

Azusa ngồi bên cửa sổ, ngắm nhìn phố đêm, chợt nói rất nghiêm chỉnh:

– Cảm ơn anh đã đưa em đến một nơi đẹp như thế này.

Kuga lúng túng và ngượng bởi lời cảm ơn rất khách sáo của nàng:

- Nếu em cảm thấy vui, anh rất mừng.
- Em rất vui - Rồi nàng nhìn Kuga – Anh có thể đáp ứng được em không?
- Đáp ứng điều gì?
- Không được đưa ai đến đây.
- Những nơi hôm qua và hôm nay chúng mình đã đến?
- Đúng vậy, con đường này.
- Em nói vớ vẩn gì thế? Ngoài em ra anh còn đưa ai đến đây?
- Biết đâu đấy.
- Em hãy tin anh. Anh thề với anh không bao giờ làm thế.
- Anh thề với em chứ?

Azusa chìa ngón tay út ra. Kuga cũng đưa ngón út ra ngoắc vào với nhau.

Anh rất lạ tại sao Azusa lại như thế.

Đêm hôm đó, hai người “thanh thản” ân ái. Có thể vì đêm qua quá mãnh liệt, hôm nay lại uống vài chén, người cảm thấy mệt mỏi. Kuga ôm tấm thân mềm mại của nàng, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Kuga nằm mơ thấy Azusa trần truồng nằm trên vách đá nhô ra biển. Vách đá cách đường cái không xa, chung quanh không có ai, nhưng có thể có người bất ngờ xuất hiện. Cái trò chơi không ra thể thống ấy nếu ai đó trông thấy thì xấu hổ biết bao. Kuga vội vàng bảo nàng mặc áo quần, nhưng Azusa bảo mình thích thế, còn nói:

“Thật dễ chịu”!

Kuga chợt thấy mình đang ân ái với nàng, nhưng nàng bảo mình đang ân ái với ánh nắng. Kuga lấy làm lạ, định thản lại, đúng là từ trong tầng mây những tia nắng đang chiếu thẳng vào giữa cặp đùi nàng.

– Dễ chịu quá ...

Azusa say sưa đắm đuối. Kuga ghen với nắng, muốn ngăn lại những chùm nắng kiêu diễm kia, nhưng nắng càng chiếu mãnh liệt hơn vào chung quanh, khiến Azusa càng điên cuồng hơn.

– Dừng lại!

Kuga kêu lên khe khẽ và lập tức tỉnh lại. Anh cảm thấy đó là sự việc xảy ra trong thế giới ảo mộng tỉnh táo, cho nên không cần thiết phải kinh hãi, thật ra anh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh mộng, đầu óc vẫn ám ảnh bởi giấc mộng vừa rồi.

Azusa trong hiện thực đúng là đang đón nhận cao trào của ánh nắng giào vò.

Nếu đúng như thế thì Kuga không còn mặt mũi nào làm người đàn ông nữa, bởi vậy anh tách Azusa ra khỏi ánh nắng, nhưng lại muốn nhìn nàng trong cơn cuồng loạn, vậy là anh chăm chú nhìn nàng, vào giây phút này, dẫu rằng vô cùng xấu hổ, nhưng anh vẫn bị kích động hưng phấn, cùng Azusa tận hưởng cao trào.

– Dừng lại.

Kuga lại kêu lên, hai tay giữ chặt vùng giữa cặp đùi mình, nhưng lại chạm vào một bàn tay nóng ấm. Tiếng nói dịu dàng của phụ nữ hỏi anh:

– Anh tỉnh lại chưa?

Đầu tiên, Kuga nghe thấy tiếng nói ấy trong mơ, nhưng lập tức nhận ra đó là tiếng Azusa.

– Sao thế?

Kuga như nửa hỏi Azusa, nửa hỏi mình, cuối cùng dần dần phục hồi ý thức.

– Anh vừa ngủ ...

Nhớ lại giấc mộng vừa rồi, Kuga rất phân vân. Azusa nằm sát vào anh hơn, khẽ nói:

– Ôm em đi nào!

Nỗi thèm khát của Kuga lại bùng cháy, dưới “nắng” gay gắt, anh ôm chặt lấy Azusa.

Đêm hôm qua quá ư mệt mỏi, sáng dậy, kim đồng hồ ở đầu giường đã chỉ mười giờ.

Azusa dậy trước, Kuga cũng đã tỉnh ngủ, nàng nhẹ nhàng kéo ri-đô ra cửa sổ.

– Tuyết vẫn rơi ...

Nàng vừa nói, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, từng bông tuyết lớn vẫn bay giờ đây trên mặt biển mênh mông.

Nhìn từ xa, tuyết trắng rơi trên mặt đường và tan nhanh, tuyết không thể đọng thành đống.

Azusa tắm xong, anh cũng vào tắm và cạo râu.

Gần mười một giờ, cũng chẳng có việc gì khẩn cấp, hôm nay anh cũng chẳng hẹn gặp ai, Azusa bảo chiều nay về đến Tôkyo trước ba giờ là được.

Chuyến du lịch của hai người về cơ bản đã kết thúc. Họ ăn bữa sáng cùng với bữa trưa ở nhà hàng tầng một. Ăn xong, hai người rời khách sạn.

Tàu chạy lúc mười hai giờ rưỡi, trước bảy giờ là có thể về đến Tôkyo.

Từ lúc ngủ dậy trong khách sạn đến khi ngồi lên tàu, thời gian trôi qua một cách vô vị, hai người thỉnh thoảng nói chuyện, cười với nhau, lúc trầm lặng, lúc ồn ào, không có gì gọi là vui. Lòng Kuga thảng thốt không yên.

Tàu chuyển bánh, mỗi lúc một xa Echigo tuyết phủ.

Con tàu chui qua đường hầm dài dằng dặc, rồi tiếp tục chạy trên bình nguyên Kantô. Azusa cũng đang chìm trong những tâm trạng như thế. Nàng nhìn ra ngoài, nói:

– Sắp tạm biệt tuyết rồi!

Hai người đi với nhau ba ngày, dường như ngày nào cũng có tuyết, giờ phút này sắp phải tạm biệt tuyết.

– Sau này chúng mình còn đến đây nữa nhé – Kuga nói.

Azusa khẽ gật đầu, nàng tỏ ra rất buồn và lo lắng.

– Về Tôkyo rồi sẽ đi bệnh viện chứ em?

– Vâng!

Nghe thấy tiếng nàng trả lời yếu ớt, Kuga nghĩ đến cuộc sống sau này của nàng. Về đến Tôkyo, nàng lại vào bệnh viện để mổ. Suốt ba ngày đi chơi, chuyện ấy như một tảng đá trĩu nặng lòng

Kuga, dĩ nhiên, Azusa lại càng như thế. Nhưng cả hai không ai nói đến, kỳ thực sự việc đã nổi cộm trong lòng hai người.

Bởi thế, anh hỏi nàng dự định thế nào, chắc là nàng không trả lời rõ ràng.

Dẫu rằng thế, anh vẫn muốn biết.

– Em định bao giờ mở?

– Cũng chưa biết nữa.

– Có thể sang tháng sau chăng?

Azusa không trả lời, chỉ nhìn tuyệt ngoài cửa sổ. Kuga hạ giọng:

– Mở xong, ra viện, chúng mình lại đến đây nữa nhé!

Không rõ Azusa gật đầu hay đưa ánh mắt nhìn vào trong toa, khẽ thay đổi tâm trạng, bỗng có tiếng ầm ầm chui vào đường hầm.

Kuga nắm lấy bàn tay nàng, anh khát khao nắm chặt tay nàng. Azusa cũng thế, trong giây lát nàng cũng nắm chặt tay Kuga. Tàu chạy trong đường hầm dài, hai người không ai nói với ai câu nào.

Tàu chạy qua đường hầm cuối cùng, trước mắt bừng rộng mở, tầm nhìn thoáng đãng, nắng rực rỡ trên bình nguyên ủa vào mắt. Tàu đi từ phía biển Nhật Bản sang phía Thái Bình Dương, từ miền Echigo tuyết phủ đến bình nguyên Kantô khô ráo.

Điều này cũng có nghĩa là chuyến đi du lịch của hai người đã kết thúc.

Vào bình nguyên Kantô bằng phẳng, tàu chạy nhanh hơn.

Chỉ giây lát nữa là chia tay, lúc này cảm thấy thời gian thật ngắn ngủi, mà thời gian trôi nhanh khiến họ không nói với nhau được điều gì. Hai người chỉ lặng lẽ nhìn về phía trước. Kuga muốn nói gì đó để phá tan cái im lặng, nhưng lại chẳng biết nói gì.

Đoàn tàu vội vã lao về phía trước, qua nhanh Kôzuke, đến Tôkyô. Trên sân ga người qua kẻ lại ồn ào, họ lại về đến Tôkyô đông vui náo nhiệt.

– Xuống tàu thôi em.

Kuga cố tình nói với giọng thoải mái, mặc áo khoác ngoài, lấy hành lý của Azusa từ trên giá xuống, hỏi nàng:

– Không sao chứ?

Azusa khẽ gật đầu, nói nhỏ:

– Cảm ơn!

Hai người song song qua sân ga, theo thang điện ra nơi kiểm tra vé.

– Chúng mình đi taxi từ Marunouchi, anh đưa em về.

– Khởi cần, để em về một mình.

– Cùng đi một đường mà.

– Đi xe buýt nhanh hơn.

Ra đến trạm xe Yamanote, nàng dừng lại trên bậc thềm, quay nhìn Kuga.

Anh đưa tay ra, nói với nàng:

– Em chú ý giữ gìn sức khỏe - Mọi người qua lại vội vã bên cạnh họ, Kuga coi như không có ai, nắm chặt tay nàng – Chúng mình sẽ còn những chuyến du lịch khác.

– Lần đi này rất vui.

Hai người nhìn nhau. Azusa khẽ rút tay lại quay đi. Kuga còn dặn với:

– Em phải vào bệnh viện đấy.

Azusa quay lại, gật đầu.

– Mồ sớ đi, nhanh khỏi thôi mà!

Sắc mặt Azusa hơi tái, lại gật đầu, rồi như quyết tâm quay người đi thật nhanh.

Kuga nhìn theo bóng nàng, lập tức cảm nhận giấc mơ hạnh phúc đang nhanh chóng héo tàn và cảm giác cô đơn trống trải xâm chiếm lòng.

Chương 8

TIẾT ĐẠI HÀN

Không hiểu tại sao, tháng hai bao giờ cũng bận bịu. Có người bảo bởi tháng hai thiếu mất hai, ba ngày. Lẽ nào chỉ vì thế?

Kỳ thực, nhiều người sau tháng giêng nghỉ ngơi, chưa thật bình tâm, sang tháng hai mới bắt đầu công việc của năm mới. Tháng giêng không ai yên tâm nổi, bởi vậy sang tháng hai mới vội vã. Tháng hai cũng là thời điểm sắp kết thúc năm tài chính, các công ty, các doanh nghiệp bận kết toán. Với mỗi cá nhân, ai cũng bận với đủ những chuyện như học hành, đi làm, nghỉ hưu, vân vân.

Tháng hai còn là mùa đông, nhưng cũng đã chớm sang xuân, có lúc tuyết vẫn rơi, trời vẫn rét, có lúc nắng đẹp như mùa xuân, biến đổi thất thường. Tháng hai là tháng cỏ cây sống lại.

Tóm lại, tháng hai thai nghén mùa xuân, có thể cái ồn ã của mùa này khiến tâm trạng con người cũng xốn xang bận bịu theo.

Tháng này, tâm trạng Kuga rối bời, thẳng thốt, sợ hãi. Về công việc, phải nộp bản thảo tiểu thuyết đăng dài kỳ trên tạp chí sớm ba ngày so với các tháng trước đó; lại phải tham gia hội thảo, diễn giảng, sau hôm đi thăm ông anh ở Shizuoka về, tiếp theo đó là đi đưa ma ông bạn cũ qua đời. Anh cảm nhận sâu sắc rằng, vào lúc thời tiết thay đổi cũng là khi ngày nảy sinh mọi chuyện trong thế gian.

Không nói ra cũng đủ hiểu, vào lúc bận rộn này Kuga vẫn nhớ Azusa. Cuối tháng giêng đi chơi Echigo về, anh nhiều lần gọi điện thoại cho nàng. Azusa sắp phải vào viện mổ lần thứ hai, anh muốn trước đó gặp nàng. Nhưng anh gọi điện lúc nào cũng bận. Trước đây, nàng thường tắt máy vào buổi sáng hoặc ban đêm, còn bây giờ nàng tắt máy cả ngày. Hay là chuẩn bị để vào viện?

Anh đành phải gọi vào máy nhắn tin:

“Sau ngày về, tình hình thế nào? Anh vẫn nhớ những ngày vô cùng thân thiết ở Echigo tuyệt phủ. Việc đi mổ có vấn đề gì không? Muốn gặp em trước khi vào viện. Dù thế nào cũng phải trả lời cho anh biết.”.

Nhưng vẫn không có hồi âm. Nàng đang làm gì? Dù bận đến đâu cũng có đủ thời gian gọi điện thoại kia mà. Trước đây, cũng có lúc anh phải nóng lòng chờ đợi, nhưng vì lần này Azusa phải mổ, tâm trí anh càng rối bời. Có thể sau chuyến đi chơi về, nàng thấy cần phải vào viện mổ ngay. Dẫu rằng nàng ăn không ngon ngủ không yên thì cũng phải gọi điện cho anh chứ.

Kuga suy nghĩ vẩn vơ, đầy tâm sự, nhưng bận công việc, ngày qua đi rất nhanh, thoáng cái đã cuối tháng hai.

Đã có lần hẳn một tuần lễ Azusa không gọi điện cho anh, nhưng lâu này lần này là đầu tiên. Đúng có chuyện không bình thường. Hay nàng gặp chuyện gì chẳng? Cách cuối cùng là gọi điện thẳng về nhà nàng.

Anh phải nén lòng chờ thêm một ngày nữa, ngày mai sẽ gọi điện cho gia đình nàng.

Có thể vì có mối liên hệ tâm linh nào chẳng, buổi chiều anh nhận được điện thoại của Azusa.

Khi anh cầm máy, lên tiếng, đầu kia đường dây không có phản ứng gì, anh ngỡ rằng ai đó gọi nhầm, đang định đặt máy xuống thì nghe thấy tiếng nàng:

– Xin lỗi, em đây ...

– Thế nào? – Anh ho lên mấy tiếng để nén nỗi căng thẳng hồi hộp – Anh gọi cho em bao nhiêu lần, em có biết không?

– ...

– Em đang làm gì? Vào viện chưa?

– Vâng ...

Azusa trả lời rất mơ hồ, anh phải dần giọng:

– Em vào viện chưa? Lúc nào mổ?

– Em ... không muốn mổ ...

– Tại sao? – Azusa im lặng, anh dịu giọng – Không mổ, em định thế nào?

– Em định chữa theo cách khác.

– Cách nào?

- Em đang phải chạy khắp nơi.
- Những đâu?
- Nghe nói ở Izu có người chữa được bệnh này.
- Em đi làm gì?
- Lấy đủ thứ thuốc về, em còn nhờ ông ấy cúng cho ...
- Có khỏi không?
- Chưa biết ...

Azusa đang tìm những phương pháp chữa trị dân gian.

- Không thể được!
- Bây giờ không có cách nào khác.

Đúng là có những phương thuốc, có những món ăn có thể chữa trị được một số bệnh nào đó, nhưng bệnh tình của Azusa không thể không mổ. Bác sĩ Muraki đã nói như thế rồi, bác sĩ điều trị cho Azusa cũng nói như thế. Nhưng tại sao cho đến lúc này Azusa vẫn mơ hồ, chạy vạy tìm các phương thuốc dân gian?

- Hôm đi chơi, anh đã bảo với em phải mổ kia mà?
- ...
- Càng sớm càng tốt em ạ.
- Nhưng mổ thì mắt sẽ bị

Lần này mổ là phải cắt bỏ nhãn cầu rồi lắp mắt giả, Azusa không muốn, vẫn do dự chưa quyết.

– Việc này không thể ... - Kuga hình dung khuôn mặt Azusa sau khi mổ và lắp mắt giả mà thấy sợ, nhưng không vì thế mà anh thay lòng đổi dạ với nàng – Em đừng suy tư nhiều, hãy kiên cường lên.

- Em rất kiên cường.
- Nhưng những việc em làm đều không đâu vào đâu.
- Không phải thế. Trong thời gian uống thuốc, đi cúng không được nghe tiếng của anh ...
- Không được nghe tiếng của anh? Tại sao?
- Em phải giữ như thế. Phải gạt bỏ mọi ham muốn, như thế thì may ra mới khỏe.

– Em sao thế ...

Kuga thấy đó là trò vô vị, nhưng có thể Azusa lại rất nghiêm túc, kiên trì.

– Nhưng vẫn không thuyết giảm, cho nên hôm nay mới gọi điện cho anh ...

– Không được thì thôi đi em ạ.

– Em không thể chịu đựng nổi nữa rồi ...

Azusa không gọi điện cho Kuga là để chữa bệnh, bởi phải cứng lể, Kuga không thể nghĩ nằng lại làm thế, nhưng trong tháng này nằng vẫn không quên được mình.

– Anh hiểu được lòng em. Nhưng em đừng chạy theo trò tà ma ấy làm gì, phải sớm đi mổ thôi – Kuga nhớ lại lời cảnh cáo của Muraki:

với khối u ác tính càng để lâu càng nguy hiểm đến tính mạng – Em đừng kéo dài nữa, không được đâu.

– Có thể, em không ổn rồi!

– Em nói nhảm gì thế! Không sao, em phải mạnh dạn lên – Azusa không trả lời, anh hét vào máy – Azusa! Azusa!

Anh hét lên hai tiếng rồi mới nghe thấy tiếng trả lời yếu ớt của nằng:

– Dạ

– Anh muốn gặp em, muốn nói thật kỹ với em, muốn gặp em ngay bây giờ.

– ...

– Có được không? Chỉ một lát thôi.

– Xin lỗi, bây giờ không được.

– Tại sao?

– Em gầy như que củi, hôm nay phải nghỉ.

– Em đang ở đâu?

– Ở nhà. Từ sáng tới giờ đầu choáng váng, không đi đâu được.

Sau hôm đi chơi Echigo về, nàng vẫn rất vui vẻ, lẽ nào trong tháng này bệnh tình của nàng nặng hơn?

– Em phải đi bệnh viện ngay.

– Em biết.

– Trước khi em vào viện, anh muốn gặp em.

Kuga nhắc lại, Azusa im lặng một lúc, rồi nói:

– Em không đi được nữa, sẽ viết thư cho anh.

– Bao giờ?

– Hôm nay hoặc ngày mai, em nghỉ một lát rồi mới viết được cho anh.

Bệnh tình của Azusa phát triển đến mức viết thư cũng khó khăn ư? Kuga rất sợ, nhưng chẳng có cách nào hơn, anh đành nói:

– Anh chờ thư em.

– Vâng ...

Cảm thấy Azusa sắp đặt máy xuống, anh vội nói:

– Anh còn gọi điện cho em được nữa không?

– Em thôi không cụng nữa rồi, tất nhiên anh gọi được. Nhưng sợ rằng em không thể thường xuyên nghe điện của anh.

– Anh còn gọi điện cho em nữa không?

– Em thôi không cụng nữa rồi, tất nhiên anh gọi được. Nhưng sợ rằng em không thể thường xuyên nghe điện của anh.

– Anh nhắn tin, được không?

– Em vẫn nghe anh nhắn tin.

– Thế thì được – Kuga nói khẽ - Anh yêu em, yêu em!

Azusa không trả lời, nhưng anh cảm thấy hình như nàng đang cười, anh yên tâm đặt máy xuống.

Từ hôm sau, Kuga đợi thư nàng. Nếu nàng viết ngay thì ngày mai hoặc ngày kia anh sẽ nhận được thư. Cứ nghe tiếng nói trong điện thoại thì Azusa yếu lắm, có thể vài ba hôm nữa mới viết thư được.

Quen biết Azusa ít lâu, Kuga phải sang công tác ở New York, sau đó mấy lần nhận được thư của nàng. Tất nhiên, anh cũng viết thư

trả lời. Từ đấy về sau, anh không còn nhận được thư của nàng nữa, tính ra cũng đã hai mươi năm rồi.

Quan hệ hai người bây giờ thân mật hơn lúc ấy không biết bao nhiêu lần, nhưng cả hai đều ở Tôkyo, không cần thiết phải viết thư cho nhau, hơn nữa Azusa có điện thoại di động, liên hệ với nhau rất tiện.

Bởi rất tiện liên hệ, hai người không viết thư cho nhau, nhưng nghĩ lại, thư vẫn có cảm giác lãng mạn kích thích tình cảm hơn.

Nàng sẽ viết gì cho mình nhỉ? Không nói thì việc chữa bệnh là việc hàng đầu của nàng, trong thư nhất định đề cập đến chuyện đó, nhưng có thể thấy được nét chữ rất đẹp của nàng.

Kuga chờ đến ngày thứ ba mà vẫn chưa nhận được thư của nàng. Hay là nàng vẫn chưa khỏe lên được? Lòng Kuga nóng như lửa đốt, ngày thứ tư đang định gọi điện thoại hỏi xem sao thì thư đến.

Trên phong bì, người gửi ghi Kano Azusa, nhưng không ghi địa chỉ, phong bì cũng không phải là loại thông dụng, mà làm bằng giấy lớn hơn phong bì bình thường. Kuga thấy lạ, anh bóc ra, bên trong còn có một gói nhỏ, trong gói nhỏ là một mảnh lụa rộng chừng hai mươi phân, dài ba bốn mươi phân.

Kuga cầm lên xem, thấy rất quen, lập tức anh nhớ ra, hôm đi chơi Echigo, nàng ngồi vào khung dệt và dệt thử. Mảnh lụa sợi dọc màu xanh lá cây, sợi ngang màu vàng chanh sáng sủa, giữ nguyên sắc màu độc đáo của lụa Shiozawa.

Tại sao nàng gửi cho mình mảnh lụa tự tay nàng dệt? Anh thấy kỳ lạ, liền mở thư ra đọc.

Anh Masahito, Vô cùng cảm ơn về những ngày du lịch.

Em lẩn trốn điện thoại của anh nhưng lòng lại rất mong. Bây giờ thì đã được nghe tiếng nói của anh, nguyện vọng đã được thực hiện.

Em hiểu, anh muốn em đi bệnh viện mổ ngay. Em cũng cảm thấy nên như thế, nhưng không có cách nào làm thế được.

Nói ra có thể anh cười em, bởi em là một người con gái, vẻ ngoài dịu dàng trang nhã, nhưng bên trong lại cố chấp, cứng cỏi, ngay bản thân em cũng rất ghét.

Em rất mong được gặp anh, nhưng bây giờ thì không muốn gặp anh nữa.

Anh chân thành độ lượng, có thể không để ý, nhưng em không muốn để anh trông thấy em hiện tại.

Bởi thế, em gửi tặng anh mảnh lụa này.

Bây giờ nghĩ lại, chuyến du lịch Echigo mùa đông, có thể đó là những ngày vui vẻ, hạnh phúc cuối cùng của đời em.

Anh hãy luôn mang bên mình mảnh lụa này để nhớ những ngày ấy.

Bây giờ em chuẩn bị đi bệnh viện.

Không biết kết quả ra sao, nhưng mong anh không quên hình ảnh em ngồi dệt lụa. Từ nay về trước em mới thật là em, từ nay về sau em không còn là em nữa.

Nhưng kết quả ra sao đi nữa thì em không thể quên được anh.

Cảm ơn anh đã dành cho em rất nhiều yêu thương.

Azusa Thư chỉ viết tên Msahito và Azusa, không viết họ, điều này hàm ý lòng nàng không còn mang họ chồng nữa, trở thành con người độc thân rồi chẳng?

Kuga đọc lại thư. Những dòng chữ có thể giải thích nguyên nhân tháng vừa rồi nàng không gọi điện cho anh. Trong tháng đó, nàng tìm mọi phương thuốc dân gian, thậm chí cầu Trời khấn Phật, cam lòng không gặp người mà mình yêu, hy vọng làm như thế để không phải mổ mà khỏi bệnh, lòng phải chịu nhiều buồn đau.

Nhưng mọi cố gắng của nàng đều không có kết quả.

Tháng đó, Azusa như người sắp chết đuối chỉ mong nắm được cho dù là một ngọn cỏ, chạy khắp nơi tìm phương pháp trị liệu dân gian, nhưng cũng lại sợ sẽ bỏ lỡ thời gian chạy chữa, đúng là có bệnh phải vái bốn phương.

Mấy hôm trước sau khi gọi điện cho Kuga, Azusa đã phải thôi những phương thuốc dân gian, quyết tâm đi bệnh viện. Theo đó, tháng vừa rồi không có thời gian gặp nhau cũng phải. Nhưng điều Kuga không hiểu nổi là, tại sao sau khi gọi điện cho anh rồi mà nàng vẫn không muốn gặp anh?

Trong thư nàng viết bởi em là một người con gái lại còn nói anh chân thành độ lượng, có thể không để ý, nhưng em không muốn để anh thấy em hiện tại.

Anh không thể hình dung nổi, Azusa hiện tại gầy đến mức nào.

Hồi cuối tháng giêng, hai người đi du lịch Echigo, nàng cũng đã gầy, lẽ nào bây giờ chỉ còn đã bọc xương, không dám đi đâu?

Anh hiểu, con gái không muốn cho người mình yêu thấy dáng vẻ gầy gò tiêu tụy của mình, nhưng anh theo đuổi không phải chỉ dung nhan vẻ ngoài của nàng. Anh muốn gặp nàng để bày tỏ tình yêu của mình, muốn để động viên khuyến khích nàng, để nồng nàn ôm nàng, hôn nàng.

Cho dù Azusa gầy yếu, nhưng anh muốn con người nàng.

Cho dù mình không chú ý đến dung nhan bên ngoài, nhưng nàng vẫn không muốn gặp mặt, lẽ nào đó là tâm trạng con gái? Tất nhiên, nàng không muốn gặp, Kuga có nóng ruột đến mức nào cũng chẳng có cách gì hơn. Bây giờ chỉ còn biết chờ nàng mỡ xong.

Kuga đọc thư hiểu lòng Azusa, nhưng anh rất lạ là, việc nàng gửi cho anh mảnh lụa Shiozawa. Trong thư nói anh hãy luôn mang bên mình mảnh lụa này để nhớ những ngày ấy, tại sao nàng lại gửi cho mình mảnh lụa ấy?

Dĩ nhiên, kỷ niệm chuyến đi Echigo không thể không luôn luôn bên anh, nhưng mảnh lụa là do tay nàng dệt, để bên mình chẳng thuận lợi hơn sao? Trước khi mỡ nàng gửi cho anh, phải chăng nàng ý thức được điều bất hạnh?

Dù sao, Azusa quyết tâm đi mỡ cũng làm anh vui hơn, yên tâm hơn. Trong thư, nàng tỏ ra bi quan đối với kết quả mỡ. Anh vẫn lo cho thành công của ca mỡ và cũng sợ nàng phải lấp mắt giả. Đối với một người con gái, mất đi một con mắt không phải là chuyện nhỏ,

nhưng dung nhan không vì thế mà bị thay đổi. Nhìn sự vật bằng một con mắt cũng là điều bất tiện, nhưng chẳng ai phát hiện ra điều đó.

Dù Azusa lấp mắt giả hay không, ít nhất tình yêu của Kuga đối với nàng cũng không thay đổi.

Trong thư, Azusa còn nói từ hôm nay trở về trước em mới thật là em, từ nay về sau em không còn là em nữa, nhưng với Kuga, bất luận trước hay sau khi nàng mở, lòng anh cũng không thay đổi.

Azusa mãi mãi là Azusa.

Nàng có hiểu lòng anh không?

Tóm lại, Kuga rất muốn gặp nàng. Đọc xong thư nàng, tình cảm ấy lại càng mãnh liệt hơn. Nhất là câu cuối cùng Cảm ơn anh đã dành cho em rất nhiều yêu thương càng khiến anh nhớ nhung, quyến luyến hơn.

Mỗi lần anh đọc lại thư nàng, mũi luôn luôn cay nồng và mắt nóng bừng bừng. Kuga dành trọn tình yêu của mình dành cho nàng, cho dù không hề nghĩ đến đây là kết thúc, anh mong từ nay về sau càng có thời gian yêu nàng nhiều hơn.

Trong khoảnh khắc hệ trọng này, tại sao Azusa lại viết những dòng tưởng đâu sẽ kết thúc quan hệ hai người? Lẽ ra nàng không nên viết cảm ơn anh đã dành cho em rất nhiều yêu thương mà nên viết mong anh dành nhiều yêu thương cho em.

Kuga suy nghĩ mãi, chột nước mắt lưng tròng. Một người đàn ông lại có thể như thế, bỗng anh cảm thấy xấu hổ, anh đi lấy khăn ướt lau mắt.

Tâm trạng bình tĩnh lại, anh vào phòng ngủ, cầm mảnh lụa kia lên, mảnh lụa dệt bằng sợi màu xanh và màu vàng chanh sáng láng.

Mảnh lụa này để đâu cho thích hợp?

Vật kỷ niệm quan trọng như thế phải cất cẩn thận, nhưng bây giờ phải để ở một nơi dễ thấy. Anh mở rộng mảnh lụa, định trải lên mặt bàn nhưng lại sợ tàn thuốc làm cháy. Đang không biết để vào đâu, anh chợt thấy trong tủ thức ăn có bình hương bằng sứ trắng, dưới bình hương là mảnh gấm có hoa văn kim tuyến.

Anh lấy mảnh gốm ra và trải lên đó mảnh lụa Shiozawa rồi đặt bình hương lên.

Có thể hai màu xanh lục và vàng chanh không hợp với bình hương, nhưng bình hương là sứ trắng, anh thấy cũng hợp, chung quanh sáng sửa hẳn lên.

Nhiều lần Azusa bày hoa lên đó. Mùa hè năm ngoái nàng còn tạo dáng một bát hoa với lá sen và lan hồ điệp, hồi ấy nàng cũng dùng bát sứ trắng. Azusa vẫn thường cắm hoa ở nơi này, và đây cũng là nơi in dấu nhiều kỷ niệm nhất. Bởi vậy, để mảnh lụa do nàng dệt vào chỗ này rất thích hợp.

Kuga ngắm lại một lần nữa, cảm thấy trên giá in đậm hình bóng Azusa.

– Đẹp lắm!

Kuga thấy nơi để mảnh lụa rất ưng ý, rồi lấy thư của Azusa ra đọc một lần nữa.

Nhìn chung ai cũng cảm thấy thời tiết dần dần thay đổi, kỳ thực không hẳn thế. Ví dụ, không phải là tháng hai, tháng ba đậm sắc xuân, mà một hôm nào đó trong tháng ba bỗng trời ấm lên. Khí hậu đột biến làm mọi người nửa kinh ngạc, nửa vui mừng, đều nói:

mùa xuân đến đột ngột quá.

Vào một hôm nào đó, thời tiết bỗng giải phóng toàn bộ năng lượng mà nó tích góp bấy lâu và bước nhanh về phía trước. Sự thay đổi ấy không giống như cách tuôn trào, nhưng gần giống với bậc thang, bước những bước dài lên rồi nghỉ ngơi, rồi bước tiếp.

Giữa một ngày nắng đẹp của mùa xuân, Kuga tìm gặp Muraki. Anh gọi điện thoại cho bạn:

– Thế nào, có bận gì không?

Vừa nghe tiếng Kuga, Muraki vui vẻ trả lời:

– Được thôi!

Nơi gặp nhau vẫn là Ginza, nhưng họ chọn nhà hàng tôm nướng trong một con hẻm gần Shimbashi. Nhà hàng không lớn, trước quầy chỉ bảy tám người ngồi, một mình ông chủ bận bịu. Ông chủ quán có bộ mặt nhăn nhó đau khổ.

Hai người hẹn gặp lúc sáu giờ, Muraki đến muộn mười phút.

– Lâu lắm rồi nhỉ, có khỏe không? – Kuga hỏi.

Hồi cuối năm ngoái gọi điện cho Muraki, hai người nói chuyện khá lâu, còn gặp nhau cũng đã nửa năm rồi. Hai người nói với nhau vài câu chuyện gì đó, Kuga hỏi bạn uống gì, anh nói uống vang trắng.

– Gần đây mình lại thích vang – Muraki nói.

Uống vang trắng với tôm nướng cũng ngon, nhất là tối mùa xuân ấm áp, rượu càng ngon hơn. Ông chủ quán nói:

– Nhà hàng không nhiều loại vang Họ chọn một chai vang Pháp.

– Thế nào, vẫn bạn lắm à? – Muraki hỏi.

– Ồ, vẫn thế ...

Mấy năm nay Kuga không bận mà cũng không rảnh rỗi, vẫn đều đều.

– Tự do thoải mái nhỉ!

Muraki cho là làm một viên chức tự do phải cạnh tranh gay gắt, lúc chìm lúc nổi, còn Kuga lại cảm thấy cuộc sống trong những năm trở lại đây rất bình thản, yên ổn.

Kuga nói với giọng tự giễu:

– Giá cả hạ, nhưng cũng coi là bình ổn!

– Nhưng cậu vẫn viết, không gián đoạn, không đơn giản chút nào.

Về công việc, Kuga bình thường không có gì nổi trội nhưng đường tình yêu thì nổi trội, sóng cao ngàn trượng, kinh thiên động địa. Tất nhiên, anh không thể nói chuyện đó với Muraki được.

– Thời buổi này quan trọng nhất vẫn là phải không ngừng cố gắng – Muraki vừa nói, vừa gấp một miếng tôm nướng. Trên đĩa là tôm nướng, cá nướng – Đúng là mùa xuân - Thế rồi anh đột ngột hỏi – Cô bạn của cậu thế nào rồi?

Bị bất ngờ, Kuga không kịp phản ứng. Muraki lại nói:

– Cái cô bạn bị bệnh ở mắt ấy.

Kuga chậm rãi gật đầu:

- Nàng vào viện rồi.
- Mới đây thôi à? – Muraki kinh ngạc hỏi lại - Thế mà mình cứ nghĩ phải ...
phải mổ từ hôm đầu tháng giêng rồi đấy.
- Chậm ít hôm.
- Ông chủ quán lại tiếp thêm thức ăn, Muraki nhìn, rồi hỏi:
 - Tại sao không mổ sớm đi?
 - Nàng sợ sau khi mổ phải lấp mắt giả, nên chạy tìm các phương thuốc khác.
 - Không được, không thể được – Muraki xua xua đũa trên tay – Không ăn thua gì chứ?
 - Hình như không hiệu quả.
 - Kéo dài thời gian là không tốt đâu. Cậu có khuyên cô ta không?
 - Tất nhiên là có, nhưng ...
- Azusa do dự, không quyết định mổ là do suy nghĩ của chính nàng, Muraki là bác sĩ, sợ rằng không hiểu nổi tâm lý Azusa.
 - Tớ hỏi cậu, lấp mắt giả sẽ ra sao?
 - Mắt không cử động được.
- Kuga cũng đã nghĩ đến chuyện này.
- Muraki nói tiếp:
 - Cậu đã nhìn thấy người lấp mắt giả bao giờ chưa? Mắt bình thường có thể cử động được, mắt giả thì không, cho nên khi nhìn mắt cũng bị lệch đi, không nhìn thẳng, tưởng như cứ nhìn đi chỗ khác.
 - Chỉ thế thôi ư?
- Ngoài ra, chỉ vì một mắt, cho nên mắt cảm giác khoảng cách, mắt rất dễ bị mệt mỏi.
 - Mắt có bị biến dạng không? Có vết mổ không?
 - Mắt nhìn kém, có thể vẻ ngoài có khác, cũng có thể có vết mổ, điều đó không thể tránh khỏi – Muraki uống rượu nói với giọng bức bối – Cô bạn cậu chỉ dè dặt vì thế thôi chứ gì?

- Có lẽ sắp mổ rồi.
 - Ba tháng rồi đấy! Không sao chứ?
 - Thế nào?
 - Mình cảm thấy mổ bây giờ là muộn lắm rồi. Bệnh tái phát hồi cuối năm ngoái nhỉ? – Kuga gật đầu, Muraki lắc đầu - Hồng, hồng lắm! Bác sĩ bảo sao?
 - Chỉ biết nàng vào viện, còn nữa không biết gì ...
 - Bó tay à ...
- Muraki cầm ly rượu, suy nghĩ. Kuga khẽ hỏi:
- Bó tay là thế nào?
 - Nếu khối u phát triển đến đáy mắt, sợ không xong.
 - Điều gì không xong?
 - Tính mạng ...
- Kuga chưa bao giờ thấy vẻ mặt Muraki nghiêm nghị nặng nề như thế. Anh không nhìn Muraki nữa mà nghĩ đến bức thư của Azusa mấy hôm trước.

Chương 9

MÙA XUÂN BUỒN

“Mùa xuân buồn” hàm nghĩa khi mùa xuân tới cũng là lúc có những buồn đau, ưu sầu. Về chữ nghĩa có thể hiểu như thế, nhưng nghĩ lại thì có gì đó không thể hiểu nổi. Mùa xuân về với đất trời, thiên nhiên rộn rã, hoa nở, đồng ruộng, đồi núi một màu xanh tươi, chim hót líu lo, cuộc sống của con người bước vào một năm mới, người trẻ đi học, đi làm, bước những bước đầu tiên trên con đường tươi sáng.

Mùa xuân là mùa vạn vật tươi tốt, hân hoan sôi động, tại sao lại buồn một mình? Bởi thế, mùa xuân không tương hợp với nỗi buồn.

Tuy ai cũng hiểu được như thế, nhưng mùa xuân vẫn gặp nỗi buồn, từ cổ xưa đến nay, “mùa xuân buồn” là từ ngữ thể hiện mùa xuân. Ví dụ trong thành ngữ giải thích “mùa xuân buồn” thế này:

Chỉ nỗi âu lo, suy tư, buồn tủi, cảm giác vui quá hóa buồn nhiều của mùa xuân. Nếu suy nghĩ nghiêm túc, đúng là mùa xuân khiến lòng người buồn lo, dẫn đến tâm trạng chán nản.

Vì đâu có cảm giác mâu thuẫn như thế?

Sau tháng ba, trời ấm lên, nắng ráo, tưởng chừng mất hết cảm giác mùa đông, không khí ẩm ướt. Bầu trời sương khói mịt mù và cảnh sắc sống động của đồng ruộng, núi đồi lại khiến con người cảm thấy nặng nề, lòng buồn man mác.

Thực tế thì, cứ mỗi mùa xuân đến, Kuga lại thấy cơ thể mình không sảng khoái, lo lắng sức khỏe suy sụp. Tuy mùa xuân đến, tâm trạng không thanh thản, vui tươi như mùa xuân, thời gian như tiêu tan trong sương khói mùa xuân.

Không còn nghi ngờ gì nữa, một trong những nguyên nhân đó là kết quả của sức sống tự nhiên áp đặt. Mùa xuân là mùa của cỏ cây hoa lá đâm chồi nảy lộc, cây cối trên nương đồi xanh tươi, khiến nhịp sống của cơ thể con người bị đảo lộn. Trong gió xuân mơn man, cây cối tràn trề sức sống, nhưng con người yếu ớt không chịu nổi gió.

Trên thực tế, nhiều người cảm thấy khó ở ngay từ những ngày đầu xuân. Đó cũng là mùa chết của những người đau yếu và già cả. Còn với những người khác lại thấy mệt mỏi, uể oải. Phải chăng mùa xuân tiềm ẩn loài yêu quái?

Từ “nỗi buồn mùa xuân” Kuga nghĩ đến những từ ngữ khác như “tâm tư mùa xuân”. “nỗi hận mùa xuân” ... những từ đó đều gắn với nỗi hận, không còn sức lực để bước qua chúng. “Nỗi hận mùa xuân”, “oán hận mùa xuân” thường thường biểu hiện sự bạc bẽo của người đàn ông và tình yêu của người con gái đầy dư vị ngọt ngào.

Dĩ nhiên “nỗi buồn mùa xuân” không có ý nghĩa sâu sắc đến thế mà chỉ biểu hiện cảm giác ưu sầu bàng bạc. Có thể nói một cách dễ hiểu là, nỗi lòng u uẩn của con người, tuy vẻ ngoài tươi tỉnh đấy, nhưng lòng buồn vô cớ trước cảnh sắc tươi đẹp của mùa xuân.

Kuga đang trong tâm trạng buồn thảm, vẻ ngoài không có gì khác thường, nhưng lòng buồn vô hạn. Anh rất thích câu Xuân thu bồi rối lòng người. Câu này của Watanabe Chieko, anh không quen, nhưng tác phẩm của ông ta lại hợp với tâm trạng Kuga lúc này.

Những ngày gần đây Kuga luôn luôn cảm thấy buồn. Tất nhiên công việc vẫn bình thường, thật ra anh có cảm giác không hoàn thành mỹ mãn, không phấn chấn, làm gì cũng uể oải.

Tâm trạng ấy ảnh hưởng đến công việc, phòng làm việc cũng lộn xộn, bừa bãi. Cô thư ký ngày nào cũng xếp dọn, vài hôm trước còn cắm cho anh một bình hoa mai. Cả phòng làm việc của anh cũng chỉ có bình hoa ấy là tươi đẹp, còn nữa đều lộn xộn. Anh cũng muốn thu xếp nhưng không lòng dạ nào, suốt ngày cứ loanh quanh trong đồng bẽ bộn.

Không nghi ngờ gì, tâm trạng nặng nề của Kuga bởi cảnh tượng mùa xuân phơi phới, nhưng hôm nay không hẳn vì thế. Nguyên nhân tâm tình anh ỉu dột bởi tảng đá sự kiện Azusa đang trĩu lòng. Việc nàng phải vào viện trong những ngày xuân trong sáng này khiến lòng Kuga buồn hơn bất cứ lúc nào.

Sau ngày gửi thư cho Kuga, có thể Azusa đã vào viện. Nói “có thể” bởi sau đó anh gọi điện cho nàng, nhưng máy di động của nàng

không trả lời.

Có thể bệnh nhân vào viện không được dùng điện thoại di động, vậy là ngày nào anh cũng nhắn tin vào máy di động của nàng. Những lời nhắn tin của anh đại loại:

“Em có khỏe không? Hãy vui lên, chúc em chóng khỏe” và cuối cùng bao giờ cũng “Nếu tiện, trả lời anh”. Nhưng vẫn không nhận được hồi âm của Azusa.

Bởi phải tiến hành các xét nghiệm chuẩn bị mổ hay đã mổ? Dẫu sao nàng cũng đã nhận được những lời nhắn tin của anh. Anh cho rằng, nàng không trả lời có nghĩa là không có chuyện gì xảy ra, thế là anh vẫn tiếp tục nhắn tin.

Cứ như thế đến mười hôm, vào trung tuần tháng ba, anh phải đi công tác Ôsaka. Một tòa soạn báo ở Ôsaka mời anh đến giảng bài, buổi tối anh đến ở khách sạn Kyôto.

Tuy là mùa xuân, nhưng mới giữa tháng ba, chỉ mới có hoa mai ở Kitano nở rộ. Nắng đẹp, anh muốn đi xem hoa mai, nhưng lại thôi, không có gì mới, thế là anh lại thay đổi ý định, đến một quán rượu trên đường Hanami.

Vừa vào đến cửa, bà chủ quán đơn đả:

– Ôi, lâu lắm, chỉ một mình ngài thôi ạ?

Mùa thu năm ngoái, anh cùng Azusa đã đến quán rượu này. Hồi ấy, hai người vừa ngắm trăng trên hồ ở chùa Đại Giác, thấy lúc ấy về khách sạn còn sớm, cùng nhau vào đây ngồi.

– Ngài vẫn khỏe chứ ạ? – Bà chủ quán lại hỏi.

– Vâng, vẫn bình thường.

Kuga hờ hững trả lời, nguyên do cũng bởi mùa xuân buồn. Ngồi ở nhà hàng chừng một tiếng, nói chuyện trời nam bể bắc với bà chủ quán một lúc, đã ngà ngà say anh thuê taxi về khách sạn.

Anh cởi quần áo định đi tắm, nhưng lại thấy ngại, anh liền mặc áo tắm và đi ngủ.

Trước khi lên giường, biết rằng Azusa không gọi điện cho mình, nhưng anh vẫn mở máy, phát hiện có tín hiệu gọi anh. Anh ngỡ điện

thoại công chuyện, không hy vọng, nhưng vẫn ấn phím. Sau một giây im lặng, bỗng nghe thấy giọng nói phụ nữ :

”Em xin lỗi ... ”.

Giọng nói có vẻ bối rối, vội vã, nhưng đúng là giọng nói của Azusa. Anh áp máy vào tai, nghe lại, sau một giây im lặng nữa, vẫn là câu nói ấy, thế rồi điện thoại bị ngắt.

Nàng xin lỗi điều gì? Tại sao đêm nay đột ngột gọi cho anh? Anh suy nghĩ nhưng không thể nào hiểu nổi, đành gọi vào máy di động cho nàng. Nhưng không có tiếng nàng, chỉ nghe tiếng trả lời:

“Thuê bao quý khách gọi có thể đang đóng máy hoặc ra ngoài vùng phủ sóng”.

– Tại sao lại thế ...

Anh lẩm bẩm, ân hận mình đã để máy ở nhà. Azusa gọi cho anh vào lúc mười giờ, nếu lúc ấy anh đem theo máy thì có thể nói chuyện được với nàng.

Nàng vào viện hôm nào? Mổ chưa? Tình hình sau khi mổ ra sao? Bao giờ ra viện? Mất thế nào? Bao giờ có thể gặp mặt nhau? Một loạt vấn đề anh muốn hỏi nàng. Nhưng tại sao nàng không nhận điện?

Không còn cách nào, anh đành chui vào chăn, đặt điện thoại lên tủ đầu giường để bất cứ lúc nào cũng có thể nghe điện của nàng.

Đêm ấy, anh mơ thấy Azusa. Có thể, vì nghe thấy tiếng nàng nhắn tin qua điện thoại, cho nên trong mơ thấy rất rõ khuôn mặt nàng. Hai người như ở nhà Kuga, bên ngoài tuyết vẫn phủ. Kuga thấy kỳ lạ là, Tokyo làm gì có nhiều tuyết đến thế. Anh nói với Azusa:

“Sau khi mổ, khuôn mặt vẫn không có gì thay đổi”.

“Vẫn như trước, mắt vẫn cử động được”. “Em khỏe rồi, chúng mình lại đi chơi nữa nhé”.

Hai người định nói với nhau nhiều nữa, nhưng có nhiều người qua lại giữa họ, Kuga không thể nào nói ý mình ra được. Azusa đứng trước anh, mỉm cười.

Kuga rất sốt ruột, định giơ tay ra nắm lấy cổ tay nàng, nàng quay đi, theo cầu thang đi xuống.

Địa điểm hình như là nơi ở của Kuga, bên ngoài có tuyết phủ, những người không quen biết cứ đi lại giữa họ, phía sau nàng là thang gác, tất cả những cảnh ấy đều rất mâu thuẫn.

Giấc mơ là thế, cuối cùng chỉ còn một mình. Tỉnh lại trong cảm giác lạnh lẽo, anh tìm giấc mộng vừa rồi, nhưng ký ức cứ lùi dần, chỉ còn lại trong đầu óc anh là khuôn mặt với nụ cười của nàng.

Thế là thế nào nhỉ? Kuga không nghĩ ra giấc mộng đã báo cho anh điều gì, anh gọi điện cho Azusa. Anh cứ nghĩ thế nào cũng gọi được, nhưng vẫn là âm thanh "tắt máy" lạnh lùng như tối hôm qua.

Thật kỳ lạ

Kuga càng khó hiểu, nhưng việc Azusa nhận được lời anh nhắn tin là điều không nghi ngờ. Anh mong được nghe tiếng Azusa thân thuộc, sau đó anh mới đi ngủ lại ...

Ngày hôm sau, Kuga trở về Tôkyo, vẫn đắm chìm trong nỗi buồn mùa xuân. Tuy yên tâm chút ít sau khi nghe tiếng Azusa, nhưng anh vẫn trong tâm trạng u uất, buồn thảm.

Hoa mai đang nở rộ, hoa anh đào ở Kyushu đã chớm nở. Nghe đâu hoa anh đào năm nay nở sớm hơn mọi năm chừng bốn năm ngày. Báo chí, truyền hình đua nhau báo tin hoa anh đào nở. Kuga vẫn buồn, phòng làm việc vừa bừa bộn.

Tâm trạng của anh bây giờ không thể nói chỉ do ảnh hưởng của mùa xuân đầy sức sống, mà Azusa là nguyên nhân lớn nhất của nỗi buồn. Hôm anh ở Kyôto, Azusa gọi điện cho anh, nhưng liền sau đó không tài nào gọi lại cho nàng được. Tuy nàng gọi cho anh, nhưng anh không nhận điện, có thể là lần thứ hai.

Kuga vẫn chờ điện của nàng. Giờ này nàng đang làm gì?

Năm ngày, sang ngày thứ sáu đứng ngồi không yên, anh quyết định gọi điện về máy gia đình nàng.

Bởi anh gọi vào máy di động không người trả lời, gọi về gia đình là chuyện bất đắc dĩ. Anh định bụng chỉ hỏi thăm tình hình sau khi mổ, nhưng chỉ nghe tiếng chuông mà không người cầm máy. Nếu nàng đã ra viện về nhà, ắt nàng phải nhận điện, không có người cầm máy cho thấy nàng vẫn chưa ra viện, hoặc ra viện rồi nhưng

giờ đó không có nhà. Nhưng, nếu nàng ra viện thì thẻ nào cũng gọi cho anh.

Anh đặt máy xuống và gọi vào máy di động. Vẫn không có người trả lời.

Bằng mọi cách, anh vẫn không thẻ nào liên hệ nổi, bất giác anh thăm trách:

“Mình thì như lửa đốt, còn nàng thì không gọi cho mình lấy một lần”?

Kuga càng nghĩ càng bực, cuối cùng anh giận dữ nói:

“Thôi, mặc, muốn ra sao tùy nàng!”.

Chiều hôm sau anh lại gọi điện về gia đình Azusa. Anh giận dữ ấn số, có tiếng chuông, anh nghĩ lại như hôm qua. Bỗng có tiếng phụ nữ:

– Tôi nghe đây ạ

Kuga nín thở, biết ngay không phải tiếng Azusa.

– Tôi nghe đây ...

Kuga nhận ra tiếng con gái nàng.

– Tôi nghe ...

Kuga bình tĩnh lại:

– Xin lỗi, có phải nhà bà Kano không ạ?

– Vâng ...

Rất giống tiếng Azusa, nhưng giọng rất trẻ.

– Tôi là Kuga ... - Đầu dây kia không trả lời, có thể đang cảnh giác, anh nói – Tôi muốn hỏi thăm, tình hình bà Kano mỗ thế nào rồi ... \ – ...

– Có lẽ đã mỗ xong ...

Kuga nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhẹ, rồi tiếng trả lời khẽ:

– Mẹ cháu đã chết ...

– Sao? Đã chết? – Bất giác anh hỏi lại - Mẹ cháu đã chết?

– Vâng ...

Anh quên mất đầu kia đường dây là con gái Azusa, anh hỏi rất khẩn thiết:

– Hồi nào?

– Một tuần trước.

– Một tuần trước ... ở đâu? Ở bệnh viện à?

– Không ạ - Im lặng một giây lát, cô gái nói với giọng bực bội - Mẹ cháu tự tử.

– Tự tử ...

Kuga choáng váng đầu óc, tay cầm ống nghe, ngồi phịch xuống đất. Hai mắt anh mở to, người như cứng đờ, ánh mắt ngây dại, đôi mắt như chết; tuy nhìn rõ chung quanh, nhưng điểm nhìn lại rất mơ hồ. Như để thoát khỏi cảm giác sợ hãi hoang loạn, anh từ từ đứng dậy, khẽ hỏi:

– Tại sao? – Cho dù người đầu kia đường dây trả lời ra sao, Kuga không thể nào tin nỗi nàng đã chết - Mẹ cháu chết ở đâu?

– Ở Nigata.

– Nigata?

– Ở đấy có một vách đá trắng ...

– Ồ ...

Nghe tin Azusa tự tử, trong đầu Kuga chợt hình dung cảnh đáng sợ. Điều đáng sợ ấy đã trở thành sự thật.

– Chú có biết nơi ấy không?

Kuga vội vã phủ nhận:

– Không ...

Hai tháng trước anh và Azusa đã đến đấy, nơi anh đưa nàng đi xem biển Nhật Bản mùa đông. Nhưng lúc này anh không thể trả lời biết, nếu không, có nghĩa là anh đã đưa nàng đến chỗ chết.

Để che đậy sự sợ hãi lúng túng, anh khẽ hỏi:

– Chết ở đấy ư cháu?

– Có một vách đá nhô ra biển, mẹ cháu nhảy từ trên đó xuống ...

Kuga nhớ lại hôm hai người lên vách đá trắng, ngắm nhìn sóng biển, những con sóng ào ạt xô bờ và vỡ vụn dưới chân vách đá. Azusa đã nhảy từ trên đó xuống biển cuộn sóng chẳng?

– Từ một tuần trước ...

– Vâng, hôm nay là đúng bảy ngày.

Kuga khẽ nhắc lại “Bảy ngày ...” Nhớ lại, bảy ngày trước đây, buổi tối ở khách sạn Kyôto. Hôm ấy, anh nghe thấy tiếng Azusa nhấn tin vào máy, giọng nói như tâm thần bất ổn chỉ nhấn lại một câu:

“Em xin lỗi ...”. Lúc ấy là mười giờ đêm. Như vậy, Azusa tự tử sau khi nhấn tin.

– Buổi tối ư cháu?

– Cụ thể cháu cũng không rõ, người lái taxi nói lại, khoảng hơn mười giờ đưa mẹ cháu từ khách sạn ra bờ biển.

– Muộn thế sao ...

– Mẹ cháu bảo muốn một mình ra ngắm biển buổi tối, người lái xe cũng thấy lạ.

– Sau đó ...

– Xe đưa mẹ cháu ra bờ biển, hỏi có chờ không, mẹ cháu bảo không cần và cho xe về.

– Chỉ có một mình mẹ cháu ...

Kuga nhớ lại tư thế nàng đứng một mình trên vách đá. Nàng tắm trong ánh chiều, đứng bất động nhìn mặt biển. Trên cổ tắm khăn choàng bay bay trong gió, cơ thể nàng lay động ánh vàng của buổi chiều tà.

Vách đá nhô ra biển về đêm thế nào nhỉ?

Anh nhớ, hai người đã nói chuyện biển về đêm. Anh bảo với nàng, đêm hôm khuya khoắt chẳng ai ra bờ biển làm gì. Azusa nói, trăng soi mặt biển chắc là đẹp lắm. Phải chăng đêm ấy, bởi ánh trăng cuốn hút, Azusa đã thuê taxi ra bờ biển không một bóng người?

– Mẹ cháu đã mở mắt chưa?

– Vẫn chưa ạ.

– Đã vào viện chưa?

– Lẽ ra mẹ cháu vào viện, nhưng nghe nói đã muộn, không còn cách nào khác ...

Một tháng trước, Azusa gửi thư cho anh, trong thư viết; bây giờ em chuẩn bị vào viện. Nhưng cuối cùng nàng vẫn không vào, phải chăng chần chừ không quyết?

– Nhiều lần cháu đã khuyên mẹ cháu đi mổ ...

Kuga cũng nhiều lần khuyên nàng. Tuy mọi người cùng khuyên, nhưng nàng vẫn không muốn vào viện.

Vậy là, một mình ...

Kuga hình dung Azusa chọn cái chết từ trên vách đá cheo leo bên bờ biển đêm trắng. Đêm ấy, biển vẫn ào ào sóng vỗ? Nàng có lạnh không? Nàng không cảm thấy cô đơn sao? Trên đường dẫn đến cái chết nàng nghĩ gì, kiếm tìm gì?

– Có thể, mẹ cháu có ý nghĩ ấy từ lâu.

Bây giờ anh nghĩ lại, nhiều lần Azusa có những lời lẽ đáng ngờ.

– Nhưng cháu không ngờ ...

Kuga cũng không ngờ, đến giờ thì hồi không kịp nữa rồi.

– Mẹ cháu mất vào lúc mấy giờ?

– Cháu không rõ – một giây lặng lẽ - Sáng hôm sau, người ở đây thấy mẹ cháu nằm dưới vách đá ...

– Ở dưới biển à?

– Nơi sâu nhất giữa hai vách đá ...

Lần ấy, Kuga đứng trên cao cúi nhìn xuống, chỉ thấy những con sóng xô bờ đá. Ở giữa, vách đá quây tròn như một cái vực yên tĩnh. Thi thể nàng nổi trên mặt biển chăng?

– Như vậy, cho đến tận sáng không ai biết?

– Nơi ấy rất vắng.

Thật ra, anh rất rõ, không những về đêm, ngay cả ban ngày cũng không mấy ai ra đây. Nói là buổi sáng, có người phát hiện thi hài

nàng là may mắn lắm rồi.

– Người địa phương báo cho gia đình cháu biết ư?

– Hình như cảnh sát và nhân viên cứu hộ địa phương ra xử lý hiện trường.

– Cháu có đến chỗ ấy không?

– Có ạ! Bởi mẹ cháu đem theo túi xách cho nên cảnh sát nhanh chóng tìm ra địa chỉ, thông báo ngay cho gia đình cháu.

Đúng là tiếng sét giữa trời quang khiến Kuga đứt từng khúc ruột, lòng như dao cắt. Cô con gái Azusa nói với giọng rần rỏ như khích lệ:

– Nhưng, từ trên cao nhảy xuống mà không bị xây xước.

Từ trên cao nhảy xuống mà không bị xây xước, thật là một kỳ tích.

– Không bị xây xước ở đâu cả?

– Vâng, mẹ cháu nhảy xuống nước, trên người rất sạch sẽ ...

Thi hài Azusa nổi trên mặt biển phẳng lặng, trong vòng vây của đá cách biệt với những con sóng ào ạt xô bờ, mái tóc đen bồng bênh trên sóng nước. Giá như Kuga là người đầu tiên phát hiện thi thể nàng, nhất định anh sẽ nhảy xuống và hôn lên đôi môi giá lạnh của nàng, phủ kín người nàng bằng hoa mùa xuân.

– Bao giờ thì làm tang lễ mẹ cháu?

– Đã làm rồi ạ.

Đã một tuần, nhất định phải cử hành tang lễ và mai táng rồi.

– Chú không hề biết ... - Vừa rồi anh còn muốn được nghe tiếng Azusa cho nên mới gọi điện về gia đình nàng, anh lắm bầm – Chú không biết ...

– Cháu cũng định báo cho chú, nhưng ...

– Báo cho chú?

– Vâng.

Không ngờ! Tại sao?

– Cháu bi.

- Cháu biết gì?
- Cháu biết chú là bạn của mẹ cháu.
- ...

Đúng vậy. Con gái của nàng đã nói rõ. Kuga không biết mình phải xin lỗi hay mong được tha thứ? Nhưng con gái nàng không có ý trách móc, vẫn bình thản nói:

– Cháu vẫn gần mẹ cháu, cháu biết, hơn nữa mẹ cháu cũng nói với cháu.

– Nói với cháu ...

– Vâng! Mẹ cháu không giấu cháu.

Anh không biết nói sao, chỉ biết cúi đầu.

– Nếu chú biết, cháu nghĩ mẹ cháu rất vui.

Như được giải thoát từ trong tội lỗi, anh cúi đầu trước ống nghe:

– Cảm ơn cháu!

Cả hai cùng im lặng. Rồi anh nhắc lại lời cảm ơn và đặt máy xuống.

Anh ngược nhìn, ngoài cửa sổ nắng vàng rực rỡ.

Nơi anh ở, gần trung tâm Tokyo, bên kia đường là tòa cao ốc màu trắng, trên mái nhà là một tấm biển quảng cáo của hãng sản xuất máy điện.

Buổi sáng, đài truyền hình dự báo, buổi trưa ấm lên, hoa anh đào nở sớm hơn mọi năm.

Đã là hai giờ chiều, tràn ngập không khí trong lành của mùa xuân. Cửa kính của tòa cao ốc long lanh phản chiếu ánh nắng.

Kuga nhìn bầu trời sáng đến lóa mắt, chợt nảy ra điều nghi ngờ kỳ lạ:

tại sao từ sau ngày nàng chết, trời lại trong sáng như thế? Tuy nói, dòng thời gian, sự đổi thay bốn mùa không liên quan gì đến nhân thế, nhưng cũng không thể lạnh lẽo vô tình được. Dẫu không mưa, nhưng cũng phải u ám hoặc nhiều mây chứ!

Anh biết, đó là ý nghĩ ngu ngốc của mình, nhưng mùa xuân tươi đẹp ngoài kia khiến anh buồn thương, đau khổ hơn. Anh như muốn

lẩn trốn mùa xuân, rời bỏ phòng làm việc, vào phòng ngủ nằm, nhớ lại tất cả những điều con gái Azusa vừa nói.

Buổi tối cách đây bảy ngày, Azusa nhảy từ trên vách đá cao xuống biển tự tử. Thi thể được vớt từ biển lên, đưa về Tôkyo hỏa táng, đã tổ chức tang lễ và các nghi lễ khác.

Tất cả không còn nghi ngờ gì nữa.

Kuga nhủ thầm :

“Nàng đã chết, không còn ở trên thế gian này nữa”. Nhưng lời nói của anh như bụi trần tan tác không còn hình bóng, chỉ còn khí lạnh hự không thấm dấm da thịt.

Thế rồi anh chìm và thế giới tưởng tượng giả thiết. Những điều vừa nghe nói phải chẳng đều là lời nói dối? Azusa đang nấp sau con gái nàng, chơi trò nói dối? Không, phải xác nhận lại một lần nữa. Anh cầm máy điện thoại lên, bên tai vang lên đúng tiếng con gái nàng rồi.

– Azusa!

Anh gọi tên nàng, tưởng đâu ánh nắng ngoài kia rọi thẳng vào đầu óc anh đang vui trên giường. Tấm chăn mềm mại quấn lấy người anh, anh nghĩ mình đang nằm với Azusa. Lúc yên tĩnh, lúc lại vui vẻ, hôn và xác yêu nhau, khoảnh khắc thỏa mãn tâm hồn. Bây giờ, niềm vui say đắm và những lúc ân ái cuồng điên đã mờ tan trong ký ức vời xa, không còn trở lại.

Bất giác anh không ngăn nổi nước mắt, anh ấn tay vào khoeo mắt, không để nước mắt trào ra, nhưng nỗi thương đau dồn nén trong tim bỗng bùng phát không ngăn nổi tiếng nức nở. Trước mắt như tối lại, không nhìn thấy gì, càng không thể nén thương đau, anh òa khóc thảm thiết. Nước mắt đầm đìa, nức nở không thành tiếng.

Không rõ anh đã qua bao thời gian, anh khóc hết như một đứa trẻ rồi từ từ ngước lên, nhìn chung quanh. Ánh nắng rực rỡ vừa rồi cũng đã cảm thông với nỗi lòng Kuga, cũng trở nên âm u, kính của tòa cao ốc kia cũng không long lanh phản chiếu ánh nắng nữa.

Trong không khí uể oải của mùa xuân, anh muốn đến vái lạy trước linh vị của nàng. Tuy tang lễ đã kết thúc, tro hài cốt của nàng

có thể để ở nhà Tagaya.

Nhưng, mình là bạn thân của Azusa cũng không thể trơ tráo đến nhà nàng được.

Nếu có thể, anh sẽ kính dâng hương hồn nàng một bó hoa tươi. Dẫu sao cũng nên hỏi gia đình nàng.

Anh lau nước mắt, đứng lên, cầm máy điện thoại. Vẫn là con gái nàng nhận điện.

– Xin lỗi, chú vừa gọi điện cho cháu – Tuy giọng anh buồn buồn, nhưng người ở đầu kia đường dây không biết anh đã khóc – Chú muốn đưa một bó hoa ...

– Cho mẹ cháu?

– Để viếng trong bàn thờ mẹ cháu.

Con gái Azusa chưa trả lời ngay, dường như đang suy nghĩ, lát sau mới nói:

– Hay là chú đưa đến chỗ cháu, được không ạ?

– Tại sao lại đưa đến chỗ cháu?

– Cháu không ở cùng với mẹ cháu.

– Thế cháu ở đâu?

– Hôm nay cháu đến đây thu dọn nhà cửa. Nếu đưa đến chỗ cháu, cháu sẽ thay mặt chú viếng linh vị mẹ cháu.

– Vậy chú nhờ cháu.

– Cháu bảo chú địa chỉ của cháu.

Con gái Azusa nói với anh địa chỉ ở quận Meguro và số điện thoại.

– Hoa không ghi tên chú ...

Bỗng con gái Azusa nói với giọng người lớn:

– Có lẽ như thế tiện hơn.

– Xin lỗi, đã làm phiền cháu.

– Không, không sao ạ.

– Cháu bảo nên mua hoa gì?

– Hoa gì mẹ cháu cũng vui.

Kuga nhớ, nàng thích hoa bách hợp trắng:

- Thế thì để chú chọn.
- Cảm ơn chú nhiều.
- Có lẽ cháu buồn lắm nhỉ?
- Vâng ...

Cô gái lặng hẩn đi. Kuga cảm thấy câu hỏi của mình rất thừa, liền nói:

- Thôi, đừng buồn nữa cháu ạ!
- Không sao ạ - Rồi giọng nói vui hơn một chút - Nếu cháu không vui, mẹ cháu sẽ không bằng lòng.
- Thế là thế nào?
- Trước khi mẹ cháu qua đời, có gọi điện cho cháu, bảo cháu phải sống cho cứng rắn.

Anh không ngờ, trước khi chết, nàng lại gọi điện cho con gái. Nếu tối hôm ấy ở Kyôto anh nghe điện của nàng, nàng sẽ nói gì với mình nhỉ?

- Cháu có giống mẹ cháu không?
- Cũng thế. Nhưng cháu không kiên cường như mẹ cháu.
- Kiên cường?
- Vâng! Mẹ cháu là người kiên cường – Cô gái nói với giọng cứng cỏi - Bởi một mình mẹ cháu chết ở nơi ấy.

Trong đầu Kuga lại hiện lên hình ảnh vách đá cao, sóng biển cuộn cuộn và đêm tối. Phải chăng Azusa không muốn mỗ để rồi sau đó phải sống với bộ mặt xấu xí? Hay nàng đã thấy bóng dáng tử thần nên đã chọn con đường tự kết liễu đời mình trước?

– Cái chết của mẹ cháu trong trắng, thanh cao như chính con người mẹ cháu.

– Trong trắng thanh cao ... - Câu nói ấy rất thích hợp với Azusa đã tự chọn cho mình cái chết – Cháu nghĩ thế ư?

- Vâng ạ! Không có người nào trong trắng thanh cao như thế.

Kuga hoàn toàn đồng ý với lời đánh giá về mẹ của con gái nàng, tâm linh anh cũng như được an ủi phần nào.

Anh đặt máy xuống.

Chương 10

ẤM LÒNG

Ngay sau hôm anh biết tin nàng qua đời, trời Tôkyo đổ mưa.

Trời đang trong sáng ấm áp như mùa hè, bỗng trở nên âm u, mưa như trút nước, nhiệt độ ban ngày chừng bảy, tám độ trong nhà khá lạnh.

Hôm qua còn mặc áo sơ-mi, hôm nay phải đem áo ấm ra, lò sưởi đã đóng cũng phải mở lại. Nhiệt độ ngày tạnh ráo với ngày mưa chênh nhau đến mười độ, nhiệt độ thay đổi lớn như thế rất dễ bị cảm, nhiều người không chịu nổi.

Kuga tuy không bị cảm, nhưng rất khó chịu, làm gì cũng uể oải, không phấn chấn. Mùa xuân đã buồn, thêm vào đó là gió lạnh và mưa càng thêm chán nản, đừng nói gì đến công việc, đọc sách cũng không vào. Anh cũng biết phải phấn chấn lên, nhưng làm việc gì cũng khắc khoải không yên, thiếu tập trung, mong cho thời gian qua nhanh.

Nguyên do tâm trạng ấy bởi Azusa tự tử. Thời tiết thay đổi cũng là một lẽ, nhưng quan trọng hơn là sự thật tàn khốc Azusa không còn ở đời này nữa.

Cho dù anh than khóc, kêu trời kêu đất thì cũng không thể bù đắp nỗi. Càng ý thức được điều đó, Kuga càng không thoát khỏi nỗi đau khôn cùng.

Trời mưa không ngớt.

Nói chung, mưa xuân là niềm hứng khởi của vạn vật lặng lẽ đợi chờ được tưới tắm. Nhưng trận mưa hôm nay không đẹp đẽ như mưa xuân, mưa như nước trút từ trên bầu trời xám xịt xuống. Tòa cao ốc trước mặt và con đường dưới kia như ngập trong mưa, người đi ngoài phố phải che ô, khom mình, chân bước vội vã.

Nhìn cảnh giá rét mùa xuân, không phải là “mưa xuân” mà là “mưa băng”.

thì đúng hơn.

Ở Hokkaido không nói làm gì, nhưng ở vùng đông bắc và miền núi huyện Nagano mùa này vẫn có tuyết rơi. Có lúc mưa xuân làm tắc nghẽn cả đường tàu và đường bộ.

Vì đâu có mưa gió mùa xuân khác thường này? Có thể là “nỗi đau” chuyển từ mùa đông sang xuân chuẩn bị đón những ngày hè nắng đẹp. Lẽ nào chỉ có thế?

Nhưng với Kuga, trận mưa không ngớt, giá rét mùa xuân đều có liên quan đến cái chết của Azusa. Ví như nước mưa chảy dài trên ô kính cửa sổ, là nước mắt khóc Azusa chảy xuống hòa cùng nước biển giá lạnh.

Những con sóng biển cuộn cuộn kia buốt lạnh biết bao giờ! Trước mắt anh hiện lên hình ảnh Azusa một mình đi lên vách đá cheo leo. Chung quanh tối đen, trong đêm tối chỉ nhìn thấy những ngọn sóng bạc đầu xô bờ đá. Trong đêm tối, nàng nghĩ gì khi đi ra biển? Nàng cầu nguyện điều gì? Nàng quyết tâm đi đến cái chết, vào khoảnh khắc ấy nàng có nghĩ đến mình không?

Với Kuga, chỉ có lời Azusa vào lúc mười giờ đêm hôm đó là nỗi an ủi duy nhất. Vào thời điểm ấy, nàng đã rời khách sạn, nàng gọi cho anh từ phòng khách sạn hay ở trạm điện thoại công cộng? Câu “Em xin lỗi” đúng là tiếng nói của Azusa.

Lúc này nghĩ lại, anh vô cùng ân hận bởi không nhận được điện thoại của nàng. Giá như lúc ấy được nói chuyện với Azusa, biết đâu có thể cứu được nàng. Anh giận cho mình, toàn thân đau đớn như búa dần. Nhưng, dù anh có nói chuyện với nàng, sợ rằng không thể thay đổi quyết tâm của nàng. Có thể, anh nhận điện, Azusa sẽ dập máy ngay.

Lời nhắn cuối cùng của Azusa là lời xin lỗi, bởi không nghe theo lời khuyên chẳng? Hay là nàng gửi tiếng nói lại cho anh? Dẫu sao, trước lúc chết Azusa đã nghĩ đến anh, đó là sự thực. Anh cảm thấy thỏa mãn về điều này.

Nhĩ đến đây, lòng anh thanh thản, bình tĩnh hơn. Nàng đã tự lựa chọn con đường ấy, có trách cứ cũng đã muộn, vẫn phải tiếp nhận và đồng ý với sự lựa chọn của nàng. Có thể, đó là hoài niệm tốt nhất đối với nàng.

Kuga cứ lẫn lẩn trong tấm lưới buồn thương, sau hôm được tin nàng qua đời, việc duy nhất anh có thể làm là mua hoa đưa đến nhà nàng.

Azusa rất thích hoa trắng. Đem hoa gì đến cho nàng? Hoa sơn trà, hoa thuy mộc, hoa bách hợp, hoa đèn lồng, lại cả hoa mơ, hoa táo, hoa lê ... trong các loại hoa anh chọn hoa bách hợp.

Anh gọi điện cho một cửa hàng bán hoa tươi, đặt một bó hoa bách hợp.

– Ông cần bao nhiêu cành ạ?

– Bản hiệu có bao nhiêu cành?

Nữ chủ nhân của cửa hàng hoa rất khó nghĩ, nói:

– Điều này ...

Kuga muốn mua tất cả số hoa bách hợp của cửa hàng để viếng Azusa, anh nói:

– Tôi mua hoa để viếng ...

– Chỉ mười cành là đủ, hoa trắng rất thanh khiết và rất trang trọng, cao sang.

– Cảm phiền cô.

Kuga báo cho cửa hàng hoa biết tên và địa chỉ của con gái Azusa. Bỗng anh phát hiện con gái Azusa tên Yôko, họ Makimura, không phải họ Kanô của nàng.

Hay là mình nghe nhầm? Anh nhìn lại sổ ghi, đúng như thế. Hôm qua trong điện thoại đột ngột nghe tin Azusa chết, tâm thần anh hoảng loạn, không chú ý, có thể cô ta đã lấy chồng nên mang họ nhà chồng chẳng? Nếu đúng như thế, Yôko không ở cùng mẹ là có thể hiểu được.

– Tên người tặng hoa thì ghi thế nào ạ? – Người bán hoa hỏi.

– Không cần danh thiếp của tôi nữa.

– Cũng không viết gì chứ?

– Đúng vậy.

Đặt điện thoại xuống, anh cảm thấy mình vừa hoàn thành một việc lớn, liền đốt một điếu thuốc. Trước đây, vào lúc này anh hay gọi

điện vào máy di động của Azusa. Nhưng nàng đã đi xa, gọi vào máy di động không còn người nghe.

Dẫu vậy, anh vẫn muốn gửi tiếng nói của mình, nên anh quay số máy của nàng.

Anh muốn quên số điện thoại quen thuộc này nhưng không sao quên nổi. Điện thoại đã nổi thông, anh chờ giây lát, đột nhiên có tiếng trả lời:

“Số máy này hiện nay không còn sử dụng”.

Đó là điều tất nhiên. Azusa qua đời, điện thoại di động của nàng cũng bị người nhà hủy số.

Kuga nhìn dòng nước mưa chảy trên ô kính, cảm nhận sâu sắc rằng, nàng không còn ở trên thế gian này nữa.

Hai ngày sau hôm gửi hoa, trời vẫn mưa. Ngày thứ ba, trời tạnh ráo, vẫn lạnh, vẫn âm u. Theo dự báo, luồng áp thấp gây nên trận mưa mùa xuân đã di chuyển xuống phía nam, nhưng thời tiết vùng này vẫn chưa ổn định, còn có khả năng mưa rào.

Cơ thể Kuga cũng thay đổi theo thời tiết, tuy không khỏe lắm, nhưng khá hơn những ngày mưa vừa rồi. Cô thư ký đưa đến cho anh những thư từ trong ngày, trong đó có một tờ tạp chí và mấy tờ quảng cáo cùng một phong thư.

Trên bì thư, tên người gửi ghi rõ:

“Makimura Yôko”. Anh bóc thư ra xem, chữ Yôko rất giống chữ Azusa.

Thưa chú, Cháu đã nhận được hoa, vô cùng cảm ơn chú.

Ngay hôm ấy, cháu đem hoa đến dâng lên bàn thờ mẹ cháu.

Mẹ cháu rất vui khi được thấy những bông hoa trắng mà mẹ cháu vẫn thích.

Cháu xin thay mặt mẹ cháu cảm ơn chú.

Trời lạnh, chú hãy chú ý đến sức khỏe.

Kính thư.

Đọc xong thư, Kuga thờ dài. Hoa đã được dâng lên bàn thờ nàng. Thoạt đầu anh nghi ngờ, không hiểu Yôko có đem hoa đến

bàn thờ Azusa hay không, bây giờ thì nàng đã trông thấy bó hoa tươi ấy rồi. Anh đọc câu Mẹ cháu rất vui khi nhìn thấy những bông hoa trắng mà mẹ cháu vẫn thích Yôko viết trong thư.

Con gái nàng thật hiền thảo.

Trong hoàn cảnh của Kuga, nếu Yôko trả lời “Việc này không liên quan gì đến ông”, đẩy anh ra khỏi cửa thì anh cũng không biết làm thế nào. Nhưng không, Yôko không những nhận hoa của anh và đem đến dâng trước bàn thờ mẹ, mà còn viết thư cảm ơn. Anh hình dung bó hoa đặt lên bàn thờ ra sao. Tất nhiên, ngoài hoa của anh còn có hoa của thân nhân, bạn bè và hoa của chồng nàng. Trong số đó, hoa của anh được đặt ở vị trí nào?

Anh chợt nghĩ đến chồng nàng. Nói thẳng ra, xưa nay anh vẫn không muốn nghĩ đến chồng nàng. Tuy anh biết, có con người ấy tồn tại, nhưng anh chỉ nghĩ đến cái chết của nàng trong mối quan hệ với mình.

Azusa là người phụ nữ đã có chồng.

Chồng nàng nghĩ gì về cái chết của vợ? Đã đau thương, đã tiếp nhận tin dữ ấy ra sao? Đã nghĩ thế nào khi nàng nhảy từ trên vách đá xuống biển tự tử?

Chưa bao giờ anh gặp chồng nàng. Chưa một lần Azusa nói với anh về chồng nàng, mà anh cũng không hỏi. Giữa hai người, chồng nàng như một thứ cấm kỵ, trở thành khối điện không thể chạm vào.

Nhưng bây giờ chỉ duy nhất người đàn ông ấy được trông coi nàng.

Kuga không biết cả hình dáng, diện tích căn nhà của Azusa ở quận Setagaya.

Nhiều lần anh đòi đưa nàng về nhà, nhưng nàng luôn từ chối “Em về một mình cũng được”. Nhiều khi anh muốn biết nhà Azusa, nhưng lại không muốn bí mật điều tra. Bây giờ thì Azusa không còn sống nữa, anh càng không cần thiết bị nhà nàng làm gì.

Kuga hình dung chung quanh bàn thờ nàng là hoa tươi, chồng nàng im lặng ngồi ở phía trước. Theo lời Yôko anh đoán biết, ở nhà

bây giờ chỉ có chồng nàng. Chồng nàng nghĩ gì về bó hoa không tên người viếng?

Càng nghĩ anh càng thấy chua xót, tâm tư rối loạn, anh tự nhủ:
đến đây xem sao ...

Nhờ con gái nàng đem hoa viếng nhà nàng cũng được. Nhưng nói sao thì nói, bàn thờ thể nào cũng có ảnh nàng, hộp tro hài cốt và hoa viếng nàng.

Nhưng chỉ một mình Kuga biết phần mộ nàng ở dưới chân vách đá cheo leo và là bí mật của hai người, là phần mộ của hai người không một ai được xâm phạm. Anh cảm thấy Azusa đang chờ anh ở nơi tận cùng vách đá kia.

Mình phải đi thật nhanh ...

Anh lật giờ nhật ký. Hôm nay đã cuối tháng ba, nếu đi phải đi thật sớm. Nếu không đi trong tuần này phải đi vào tuần sau, cuối cùng anh quyết định ba ngày nữa sẽ lên đường. Bước sang ngày thứ hai không có việc gì, có thể đến Nigata ngủ lại một tối.

Anh đã quyết định ngày đi, lấy từ trong ngăn kéo ra mảnh lụa Shiozawa trải lên mặt bàn, đây là mảnh lụa tự tay Azusa dệt ở Shiozawa. Mảnh lụa vốn để ở ngăn tủ thực phẩm, nghe tin nàng chết anh mới cất vào ngăn kéo. Sau đó anh thường lấy ra xem. Bây giờ mảnh lụa trở thành kỷ vật của chuyến hai người đi chơi.

Khi Azusa gửi mảnh lụa này cho anh, có thể nàng đã quyết định tự vẫn.

Nhưng tại sao ngay lúc bấy giờ mình không phát hiện? Anh hối hận không biết bao nhiêu lần, đến giờ cũng trở nên vô ích. Bây giờ đem mảnh lụa này đến vách đá kia viếng nàng còn hơn là ngồi nhà để hối hận. Vách đá nhô ra biển ấy mới là phần mộ Azusa trong tim anh, là nơi an nghỉ riêng của nàng.

Azusa, anh sẽ đi tìm em!

Anh bỏ mảnh lụa vào túi bằng da rồi cất vào túi du lịch, chuẩn bị cho chuyến đi ba ngày sau đó.

Bốn giờ rưỡi chiều, Kuga đáp tàu từ Tôkyo đi Nigata. Anh không định đi chuyến này, buổi chiều xong công việc, anh ra ga, đúng có

chuyến, thế là anh mua vé đi ngay. Nghĩa là, anh không cần biết đến nơi lúc mấy giờ, chuẩn bị những gì cho chuyến đi. Anh chỉ muốn tối nay sẽ đến Nigata, ngày mai ra nơi Azusa tự tử. Nếu nói mục đích chuyến đi là thế, cũng là chuyến du lịch rất tự do, là chuyến đi một mình.

Tàu ra khỏi Tôkyo, trời mưa nhỏ, lát sau tạnh mưa, mây xám che phủ bầu trời phía trước.

Cuối tháng ba còn cách mùa xuân thực sự phải một khoảng thời gian nữa, nhưng hoa anh đào Tôkyo đã nở. Mới hôm qua còn có mưa kèm gió lạnh, ảnh hưởng đến hoa, có thể vài ba hôm nữa hoa mới thật nở rộ.

Trước lúc tàu chạy qua Ômiya, vẫn còn thấp thoáng thấy hoa anh đào xen giữa các tòa cao ốc, nhưng đến vùng Takasaki thì anh đào vẫn chưa nở. Đoàn tàu chạy vào đường hầm lúc trời sắp tối.

Qua đường hầm dài này là đến Echigo rồi. Hai tháng trước, Kuga và Azusa cũng đi theo tuyến đường này. Lúc này, trên tàu anh nhìn nghiêng thấy khuôn mặt Azusa, anh định thần nhìn lại, khuôn mặt biến mất, chỉ còn ô cửa sổ tối đen.

Mới hai tháng, một người sống và một người đã chết, cách xa đất trời.

Anh biết Azusa không còn ở đời này nữa, nhưng anh vẫn trở về với những hồi ức. Anh ngồi trên toa tàu đầy tiếng ồn mà như người không hay biết gì. Tàu qua hai đường hầm và cuối cùng đã đến Echigo.

Tuyết vẫn còn đọng, nhưng không như hai tháng trước.

Tháng giêng, tuyết rơi, tuyết đọng cao đến mái nhà, tràn cả vào hàng hiên, bây giờ thì trong hiên không còn tuyết, tuyết trên mái nhà cũng đã tan, tuyết chỉ còn phủ trắng cánh đồng và trên sườn đồi. Nhưng tuyết không phủ dày như trước, chỉ một lớp mỏng, mặt đường đã rõ.

Gió xuân bắt đầu thổi trên đất bắc tuyết phủ.

Kuga ngắm nhìn cảnh tuyết dịu dàng và yên tĩnh lại nhớ Azusa.

Hai tháng trước, hai người cũng xuống ga này, rồi thuê taxi qua Shiozawa để đến Muika. Anh định đi theo con đường lần trước, vẫn ở khách sạn Muika, nhưng cuối cùng anh bỏ kế hoạch đó. Chuyến đi này là chuyến đi đau buồn tưởng nhớ Azusa, nếu qua những vùng ký ức sâu sắc sợ rằng anh không chịu đựng nổi.

Không dừng lại vẫn hơn.

Kuga nhìn con đường xa dần ở phía trước. Nhưng đó là một phong cảnh yên tĩnh tuyệt đẹp.

Đã gần sáu giờ, ánh nắng kéo theo những bóng dài, hoàng hôn phương bắc bắt đầu buông xuống. Tuyết phủ trên đồi núi bao bọc chung quanh đồng bằng, xa xa có mấy gia đình đã lên đèn.

Anh nhớ, cảnh này như đã thấy ở đâu rồi. Trong màn đêm tuyết phủ yên tĩnh, đèn lửa của các gia đình trở nên cô đơn. Ở đó có những người mẹ đợi con về hay những thiếu nữ đang chờ người của lòng mình?

Anh lơ đãng nhìn cảnh sắc chung quanh, nghĩ mình đang cùng Azusa thưởng ngoạn màn đêm nơi xóm núi. Giá như nàng sống thêm hai tháng nữa sẽ có thể cùng đến đây, tại sao một mình nàng đi trước?

– Em đi vội vã quá!

Con gái Azusa nói, mẹ chết rất trong trắng và thanh cao, nhưng anh lại không nghĩ như thế. Anh thấy nàng chết rất ích kỷ. Đúng thế, nàng chết theo ý nguyện, hoàn thành quan niệm mỹ học của bản thân, nhưng còn người sống thì sao? Có thể nàng nói:

“Điều ấy với em không liên quan, em không còn lựa chọn nào khác”. Nói như thế chẳng phải nàng chỉ biết mình mà không có ai khác đó sao?

Kuga nhìn màn đêm trên cánh đồng hoang vắng, lòng bừng lên ngọn lửa căm giận.

Đến Nigata đã là đêm, đường phố sáng đèn, huyên náo. Như lần trước, anh thuê taxi ở cửa ga, trú ở một khách sạn bên bờ sông Sinanogawa. Hướng phòng cũng giống như lần trước, nhìn qua cửa sổ có thể thấy dòng sông và cây cầu dài bắc qua sông.

Hai tháng trước, tuyết rơi rơi trên sông, trên cầu, bây giờ không còn tuyết, nhưng vừa mưa xong, sương mù bàng bạc, mờ ảo phủ lên những ngọn đèn trên cầu.

Ngày ấy, hai người ở đây ăn cơm nắm của bà chủ quán, Azusa còn pha cho anh ly trà. Còn ...

Nghĩ đến đây, anh liền đứng dậy ăn cơm. Anh cố gắng để không nhớ lại những chuyện xưa, anh vào một nhà hàng gần đó, chỉ có hai người khách.

– Chào ông!

Người chủ quán đã đứng tuổi dường như vẫn nhớ Kuga. Nhưng anh chỉ gật đầu, gọi vài món cá và một bình rượu hâm nóng.

Anh ngồi uống rượu một mình, chủ quán hỏi:

– Ông đến đây công tác ạ?

Lần trước anh cùng ăn với Azusa tại đây, lần này chỉ một mình, rất cô đơn.

Kuga trả lời:

– Vâng, cũng có thể coi là công tác ...

Anh không còn tâm tư nào để nói chuyện, uống rất nhiều rượu, khi ra về biết mình đã chệnh choáng say.

Sương mù đã tan, bầu trời hiện lên một vài vì sao. Nhiệt huyết trào dâng, anh muốn đi thẳng ra nơi có vách đá kia. Có thể, khi Azusa đi đến cái chết lòng cũng rất thanh thản như thế này chăng? Anh định vẫy taxi, nhưng lại thôi.

Ban đêm ra bờ biển, có thể bị vong hồn Azusa lôi đi. Thoạt đầu anh nghĩ điều ấy cũng chẳng sao, nhưng lại cho rằng “không được”, rồi anh quay về khách sạn.

Về đến phòng chưa tới mười giờ, tất nhiên không thể nào ngủ được. biết vậy đi chuyến tàu muộn hơn lại hay, nhưng giờ thì hối cũng không kịp nữa rồi.

Anh nghĩ đến chương trình ngày mai, trước hết hỏi thăm khách sạn ở đây có hiệu bán hoa nào không. Người phục vụ cho biết, ở

ngay tầng một có bán hoa, mười giờ mới mở cửa. Anh quyết định ngày mai việc đầu tiên là phải mua hoa.

Sau đó, anh thoải mái ngâm mình trong nước, mặc áo tắm, nhìn đồng hồ vẫn còn sớm, anh liền lấy một chai whisky ngay ở quầy rượu trong phòng ra uống.

Ở nhà hàng ăn anh đã uống nhiều, tắm xong lại uống whisky, cũng khá say.

Anh quyết định uống thật say để chìm vào giấc mộng tưởng nhớ Azusa. Anh uống, và bỗng nhớ lời con gái nàng. Cũng chẳng có điều gì khó nói, chỉ nói cho cô ta biết mình đang đến bờ biển để tìm lại những dấu tích của Azusa. Bởi ngoài cô ta ra, không còn ai có thể để của nói chuyện đó. Nhưng gọi điện cho cô ta vào lúc này, nhất định làm phiền cô ta, thậm chí có thể gây chuyện rắc rối.

Nhưng cô ta giờ đây là người duy nhất có thể hiểu được lòng anh. Anh chần chừ không biết có nên gọi điện cho Yoko hay không, nhưng rồi ngà ngà say, anh lật giờ sổ tay, tìm số điện thoại của Yoko ở Meguro và cầm máy lên. Anh đã chuẩn bị nếu người khác cầm máy, anh sẽ dập ngay. Sau mấy hồi chuông, có tiếng phụ nữ:

– Tôi nghe đây ...

Anh nhận ra tiếng con gái nàng và xưng tên.

– Mấy hôm trước cháu đã có gửi thư cảm ơn chú.

Cô ta nói đến chuyện anh gửi hoa viếng, tiếng nói của cô ta đứt đoạn, tỏ ra ngạc nhiên vì đến giờ này anh vẫn gọi điện. Kuga cũng cảm ơn vì đã nhận được thư của cô ta, rồi anh hỏi:

– Cháu có biết hiện giờ chú ở đâu không?

– Ở đâu ạ?

– Chú đang ở Nigata.

Có thể chưa biết ngay, cô nói với giọng kinh ngạc:

– Thế nào ... chú đi công tác ạ?

– Không ... chú chỉ muốn đến xem ... - Anh ngồi ngay ngắn, lúc này tỉnh táo hơn – Chú định ra chỗ vách đá ấy ...

– Nơi mẹ cháu?

- Gọi là vách đá trắng?
- Vâng, chỉ việc đó thôi ư?
- Ngày mai, chú thuê xe ra đấy.
- Xa lắm! Chú có biết nơi ấy không?
- Chú nghĩ, có thể tìm thấy.
- Theo con đường bờ biển đi về phía nam, có một nơi gọi là Maze. Chỗ này có một nhà hàng nhỏ, chú có thể hỏi thăm ...

Con đường mà con gái Azusa nói anh biết rất rõ, nhưng anh vẫn lặng lẽ nghe.

- Xin lỗi ... - Cô ta hạ giọng cảm ơn, ngừng giây lát rồi tiếp - Mẹ cháu nhất định vui lắm!

Chợt Kuga có cảm giác vô cùng thân thiết với những lời con gái Azusa nói:

- Ngày mai chú về Tôkyo có thể gặp cháu được không?
 - Gặp cháu ạ?
 - Đúng thế ...
- Cô gái lặng đi, Kuga vội giải thích:
- Thật ra cũng chẳng có việc gì, chỉ muốn hiểu thêm về mẹ cháu.
 - Hiểu thêm về mẹ cháu?
 - Không có gì phiền lắm đâu, cháu có thể nói ...
 - Cháu ... , có được không ạ?
 - Tất nhiên là được – Kuga hình dung cô gái rất giống mẹ - Cháu có giống mẹ cháu không?
 - Biết nói thế nào nhỉ ... - Cô gái như đã lấy lại bình tĩnh, nói rất rành rọt - Gặp cháu chắc chú sẽ thất vọng.
 - Không sao – Anh mạnh dạn hỏi – Xin lỗi, cháu đã có gia đình chưa?
 - Cháu cũng mới lấy chồng.
 - Hiện đang ở nhà chồng?
 - Vâng ...

Anh đoán cô ta ở trong chung cư, vào lúc này chồng đang ở cạnh:

– Xin lỗi, chú đã gọi điện cho cháu vào giờ này.

– Không sao ạ.

Giọng nói của cô gái rất thân tình, anh lại mạnh dạn hỏi:

– Lúc nào có thể gặp được cháu?

– Lúc nào cũng được ạ.

– Buổi tối có được không?

– Được ạ.

– Cháu làm việc ở đâu?

– Cháu vẫn chưa có việc làm.

Chưa bao giờ Azusa nói chuyện với anh về con gái mình, hình như cô ta đã thôi việc sau khi lấy chồng.

– Chú mời cháu ăn cơm được chứ? – Kuga đặt máy xuống, lại gỡ sỏ tay, hẹn cô – Một buổi tối bốn ngày sau có được không?

– Cháu không có vấn đề gì.

– Khoảng sáu giờ - Kuga nói với cô tên một nhà hàng Pháp dưới tầng hầm khu Ginza, cô ta đã nghe tên nhưng chưa đến đấy bao giờ. Anh nhắc lại – Chú sẽ gặp cháu ở đấy nhé.

Chợt anh sợ cô gái không nhận ra, anh nói thêm:

– Có thể chú nhận ra cháu, nhưng cháu không nhận ra chú, có cần phải cầm thứ gì ở tay để làm dấu không?

– Khởi cần, cháu biết chú – Cô gái nói với giọng nghịch ngợm – Cháu đã nhìn thấy ảnh chú.

– Ảnh chú?

– Cháu thấy trên bìa sách, trên báo.

Hồi tác phẩm của anh được xuất bản, có thể trên báo in ảnh nhỏ của anh.

Con gái Azusa nói đến tám ảnh đó chẳng?

– Cho nên cháu nhận ra chú ...

– Thế thì chú đến đấy trước, đợi cháu.

– Vâng, nhất định cháu sẽ đến – Anh hẹn thời gian xong cảm thấy nhẹ nhõm, chợt nghe cô gái nói:

– Ngày mai chú cẩn thận nhé.

– Cảm ơn cháu.

Bỗng anh thấy lòng mình như nở hoa, tay gõ nhẹ vào đầu vài cái.

Sáng hôm sau, Kuga ăn sáng do nhân viên phục vụ đưa đến phòng, chuẩn bị ra đi. Trước tiên anh vào cửa hàng hoa ngay ở tầng một. Cô gái bán hoa đã dễ trắng trẻo, điển hình cho con gái phương bắc, cô ta hỏi anh:

“Ông mua hoa chúc mừng hay để tặng ai ạ?” khiến anh khó trả lời. Không tiện nói mua hoa viếng, anh đành ậm ừ “đi lễ” cho qua chuyện. Anh vẫn mua hoa bách hợp.

Cô gái bán hoa nói:

– Nếu có thêm vài cành lá chung quanh cho đẹp.

Kuga đồng ý. Cô nhanh tay bó hoa rồi dùng giấy ni lông bọc lại. Bó hoa có mấy cành lá chung quanh trông mềm mại, sang hẳn lên. Anh cảm ơn, cô gái đem bó hoa ra tận taxi đang chờ ở cửa khách sạn.

Anh ngồi vào xe, cô gái đặt bó hoa bên cạnh. Anh nói với người lái xe:

– Cho tôi đến vách đá trắng.

Người lái xe không hiểu ý anh, Kuga bảo đi “bờ biển Maze” người lái xe mới hiểu.

Vùng này ít ai gọi đó là “vách đá trắng”. Người lái xe nói:

– Chạy theo đường bờ biển chứ ạ?

Kuga thấy hình như có tên gọi ấy, anh đáp:

– Chạy theo đường bờ biển.

Xe chạy, anh hỏi từ đây đến Maze mất bao nhiêu lâu, người lái xe bảo chừng bốn mươi lăm phút. Xe qua khu chung cư, chừng mười phút sau hai bên đường là rừng thông, chỉ một lát nữa là đến bờ biển.

Bên ngoài mưa lâm thâm, mây đen sà xuống thấp, nhưng không có gió biển.

Rừng thông trải rộng, bãi cát bằng phẳng uốn cong thật ấn tượng. Hai tháng trước cùng Azusa đi trên con đường này. Ngày hồi đó hướng đi ngược hẳn với hôm nay, đi từ nam lên phía bắc. Biển gào thét, uy nghiêm giận dữ, sợ hãi, không dám đến gần. Hôm nay mây mù bao phủ, sóng lặng gió yên.

Nửa tháng trước, khi Azusa đến đây, phải chăng biển cũng lặng như hôm nay?

Người lái xe hỏi:

- thưa ông, ông chỉ ra bờ biển Maze thôi ạ?
- Ra đấy anh chờ tôi một lát.
- Ông còn quay lại ?
- Để kịp chuyến tàu chiều.

Người lái xe gật đầu. Lúc này Kuga mới thấy người lái xe đang nghi ngờ mình. Đúng thế, ở đây rất ít khi có một người đàn ông chừng năm mươi tuổi cùng một bó hoa thuê xe ra bờ biển vào mùa không có một khách du lịch nào, rồi lại bảo lái xe chờ để quay về Nigata. Tất cả những điều đó gây sự nghi ngờ đối với người lái xe.

- Anh ít khi ra đấy à? – Kuga hỏi.
- Không, tôi vẫn đi luôn.

Kuga thấy người lái xe này có vẻ thật thà, nên muốn hỏi chuyện Azusa thuê xe ra biển, nếu người lái xe biết, biết đâu anh hiểu thêm điều gì chẳng.

- Anh có nghe nói, chừng nửa tháng trước có một phụ nữ cũng thuê taxi đi Maze không?
- Có việc gì ạ?
- Khoảng hơn mười giờ, ra Maze, hình như tự tử.
- Có chết không ạ?
- Đứng từ trên vách đá trắng, nhảy xuống biển ...

Ngừng giây lát để cố nhớ lại, người lái xe như nhớ ra điều gì, liền nói:

- Tôi có nghe nói.
- Anh có biết người lái xe taxi ấy không?
- Tôi chỉ nghe nói có một phụ nữ tự tử - Xem ra anh ta không biết người lái taxi kia, anh hỏi – Bây giờ ông ra đây chứ ạ?
- Ờ ... - Kuga trả lời không rõ ràng, mắt nhìn mặt biển mây mù bao phủ.

Đường rất vắng xe qua lại. Đây là bãi tắm, mùa hè con đường này đông lắm, bây giờ lác đác một vài chiếc xe ca, xe tải nhỏ chạy ngược chiều. Con đường vẫn lượn dọc bờ biển, gần đây có núi, đường chui qua hầm, núi bọc lấy cánh đồng nhỏ và bãi cát phía sau, đó là bờ biển Maze.

Cũng như lần trước, Kuga cho xe dừng ở bãi đỗ xe.

Hai tháng trước, khi anh và Azusa đến đây, gió biển quẩn theo tuyết. Hôm nay mưa phùn rả rích. Ngày ấy, họ ngắm tượng Bồ Tát và ngôi đền bên vách núi cũng yên tĩnh như trong mưa xuân này.

Kuga mượn của người lái xe cái ô, tay trái anh cầm bó hoa, đi về phía vách đá kia.

Lúc này anh chợt nhớ ra bên phải có một nhà hàng, anh muốn đến đây xem sao.

Nhà hàng đã treo biển “Hàng ăn, nhà trọ”, nhưng hình như vẫn chưa có khách. Bên cạnh là một máy bán hàng tự động, trên mặt đất lăn lóc mấy cái vỏ lon nước giải khát. Nhà hàng đóng cửa, anh đẩy cửa bước vào, bàn ghế đã thu dọn sạch sẽ.

– Có ai không?

Anh lên tiếng, chỉ thấy một phụ nữ trung niên từ sau tấm màn gió che quầy hàng đi ra. Anh hỏi:

– Nhà hàng nghỉ rồi sao?

Người phụ nữ tỏ vẻ khó hiểu đối với người khách không hẹn:

– Ông cần gì ạ?

– Xin hỏi, bác vẫn làm ở đây à?

– Vâng, nhưng mà người ta có gọi tôi mới đến.

Xem ra chị này được chủ quán thuê đến trông nhà.

– Tôi muốn hỏi thăm một việc ... - Kuga thấy chị cúi chào, biểu thị mình là một người đứng đắn - Nửa tháng trước, có một phụ nữ tự tử ở vách đá đằng kia ...

Người phụ nữ quần tạp dề nhìn Kuga tay cầm hoa, chậm rãi gật đầu.

– Chị có biết chuyện ấy không?

– Vâng ...

– Khoảng mười giờ đêm ...

– Trưa hôm sau tôi mới trông thấy.

– Chị có trông thấy?

Chị phụ nữ cúi đầu như vừa làm một việc sai trái bị người khác quở trách.

– Ở trên vách đá kia à? – Kuga hỏi.

– Bác Motoma phát hiện.

– Bác Motoma là ai?

– Bác ấy phát hiện rồi báo ngay cho cảnh sát, sau đó xe cấp cứu đến ...

– Lúc ấy là mấy giờ?

– Buổi trưa, quá trưa rồi.

Anh đặt bó hoa lên mặt quỳ, hỏi:

– Chị có nhìn thấy thi thể được vớt lên không?

– Đặt lên cáng - Chị ta hỏi, có vẻ không yên – Xin hỏi, ông là ...

– Vâng, tôi có biết người ấy ...

– Gia đình bà ta đã đến.

– Tôi biết. Hôm qua tôi có việc về Nigata, tiện thể đến đây viếng

...

Người phụ nữ như yên tâm hơn, vẻ mặt cũng dịu lại, hỏi:

– Ông ở Tôkyô đến ạ?

– Vâng ...

– Vất vả quá!

Anh cúi đầu cảm ơn người phụ nữ và hỏi thêm:

- Chị có nhìn thấy thi hài đặt trên cáng không?
- Khi người ta vớt ở dưới biển lên để đưa vào xe cấp cứu.
- Mặt mũi người chết thế nào?
- Che một mảnh vải trắng, không trông thấy. Nghe nói đẹp lắm.
- Ai bảo thế?
- Nhân viên cứu hộ nói.

Kuga cảm thấy như Azusa đang nằm dưới vách đá:

- Người ấy mặc áo quần thế nào?
- Hình như mặc đồ Âu màu đen, đắp một tấm chăn ...
- Đưa lên xe cấp cứu ...
- Mọi người bảo chết hẳn rồi.

Kuga chậm rãi gật đầu. Anh đưa mắt nhìn quanh, nhà hàng trống trải, ghế bỏ cả lên mặt bàn, cảnh tượng lạnh lẽo, nước mưa bám trên ô kính cửa sổ quay ra phía biển.

Người phụ nữ lầm rầm:

- Không hiểu tại sao lại đến chết ở đây?
- ...
- Người đẹp như thế, thật là ...

Lúc này Kuga mới chú ý đến người phụ nữ, tuổi chị cũng chừng tuổi Azusa, mặc quần màu xám và áo len, dây tạp dề buộc trên vai, tuy trông hơi già, da trắng, chừng bốn mươi lăm tuổi.

- Bây giờ ông ra nơi ấy ư?
- Tôi định đem hoa ra đây viếng.
- Vách đá trơn lắm, ông cẩn thận.

Anh cầm bó hoa, cúi chào rồi nói:

- Cảm ơn chị!

Người phụ nữ nhìn ra ngoài, nói:

- Ông biết chỗ ấy chứ?
- Không sao.

Kuga cúi đầu cảm ơn rồi đi ra.

Mưa nhỏ, có thể không phải che ô. Kuga để ô lại ở cửa nhà hàng ăn, cầm hoa đi về phía vách đá.

Lần trước, trần trụi vách đá, chỉ có vài ba cây thông gầy gò. Bây giờ, lá sơn trà xanh um, hoa đỗ chớm nở, tưởng như che khuất vách đá kia.

– Hoa sơn trà nhiều quá – Kuga tự nhủ, thật ra anh đang nói chuyện với Azusa – Xem kia, cỏ cũng xanh mướt ... - Cỏ non tơ đang trỗi dậy.

– Anh sẽ đến với em ngay bây giờ ...

Kuga vừa nói, vừa leo lên vách đá, khi lên đến đỉnh cao, anh đi giữa hàng lan can bảo vệ. Mưa khiến những mòm đá trơn tuột, anh cẩn thận lần từng bước một.

Lần trước đến với Azusa, trên vách đá gió ào thổi, đứng không vững. Hôm nay gió lặng, mưa nhỏ, mặt biển mây mù che phủ, nhưng sóng yên gió lặng, chỉ một vài con sóng nhỏ nhẹ vỗ bờ.

Anh bước lên trước một bước, đứng ở vị trí có thể nhìn xuống chân vách đá.

Hai tháng trước, Azusa đứng nơi này, nhìn mặt biển, tấm khăn quàng cổ bay bay trong gió.

Hôm ấy nàng đã nghĩ đến cái chết chưa? Hay sau đó mới thăm quyết định?

Dẫu sao thì nàng cũng đã rời bỏ thế giới này rồi!

Gió biển thổi từ dưới chân vách đá lên, anh hiểu tâm trạng Azusa. Có thể nàng thông qua việc kết thúc cuộc sống để hoàn thành ý niệm mỹ học của mình, để quán triệt ý niệm không gây phiền hà cho gia đình, cho thầy thuốc, cho Kuga và bất cứ người nào khác, nàng chọn cách kết thúc cuộc sống của bản thân.

Trong lòng ngực Kuga xốn xang khó tả.

Nơi này, cho dù lớn tiếng kêu gào thế nào thì cũng chỉ nghe thấy tiếng gió biển. Anh mạnh dạn kêu lên:

– Anh đây ... Anh đến đây với em rồi!

Mưa quẩn lấy tiếng gọi, theo vách đá rơi xuống biển cùng Azusa.

– Anh hiểu rồi!

Anh muốn gửi cho Azusa ở nơi chân trời kia.

– Anh không để em đi bệnh viện nữa ...

Tưởng như anh trở về với lần đầu gặp mặt Azusa thời trẻ.

– Anh đem hoa đến cho em đây!

Anh gào lên, rồi hai tay cung kính ôm bó hoa, ném mạnh xuống biển.

Tuy không cảm thấy gió, nhưng trên đỉnh cao của vách đá như có một luồng gió biển xoáy tròn. Hoa trắng chậm rãi rơi rơi, chạm vào vách đá, rơi nhanh, mất hút dưới mồm đá nhô ra biển.

Hoa rơi xuống mặt biển, nơi Azusa nhảy xuống. Anh ra sát mồm đá, nhìn xuống, thấy rõ bó hoa bách hợp trắng nổi trên vực nước yên tĩnh được vách đá bao bọc. Một bông, hai bông, năm, sáu bông bách hợp trắng như tuyết.

Anh nhìn kỹ, tưởng tượng từng cánh hoa bách hợp giống như Azusa đang nằm quay đầu ra phía biển, bông bênh, bông bênh. Anh chấp hai tay cung kính, nhìn những cánh hoa bách hợp trắng tưởng như thi thể Azusa được liệm vải trắng.

– Azusa ...

Anh quỳ xuống vách đá, gào lên thảm thiết với biển lặng. Anh chỉ biết gọi tên nàng, mọi lời lẽ khác đều tỏ ra bất lực, trống không. Anh cố gào to như để xua đi nỗi cô đơn và đau đớn.

– Azusa ...

Dẫu biết Azusa không còn trở lại, nhưng anh vẫn gọi tên nàng trước biển mưa xuân giăng giăng.

Chương 11 NUÔI TIẾC

Ở Nigata về, hai hôm liền Tôkyo mưa tầm tã. Hôm đầu, mưa tương đối lớn; hôm sau, mưa và gió, ban ngày nhiệt độ xuống còn mười độ. Trong mưa gió hoa anh đào rơi rụng tơi tả.

Kuga nhìn trời mưa lạnh, nhớ hôm về Tôkyo trông thấy hoa anh đào nở rộ chung quanh Hoàng cung. Không hiểu vì đâu, cứ mùa anh đào nở lại có đợt gió lạnh tràn về. Như ngạn ngữ nói “Hoa cùng họa một vắn”. Hoa anh đào kéo theo gió lạnh vô tình, tưởng như ghen với vẻ đẹp của hoa.

Nhìn hoa anh đào Kuga lại nhớ đến Azusa.

Trong một năm, bệnh tật hành hạ Azusa như gió lạnh tàn nhẫn với hoa. Cách đây ít lâu, Azusa còn là người con gái ở vào thời kỳ đẹp nhất, tuy tuổi không còn trẻ, nhưng tuổi trẻ không phải là tất cả của cái đẹp. Nàng có cái dịu dàng, kiều diễm của người con gái đã chín.

Lẽ nào cái đẹp kiều diễm lại là lòng đổ kỵ của nữ thần gian ác, bởi vậy mới truyền căn bệnh hiểm nghèo cho nàng? Giống như hoa anh đào rơi rụng trong gió mưa, cái đẹp bao giờ cũng đi liền với số phận tàn khốc.

Azusa đã quá tuổi bốn mươi, bị dồn đến chỗ chết là nỗi đau thương của nàng, nhưng điều ấy cũng bởi nàng tìm kiếm cái đẹp cho mình.

Dưới trời gió mưa, Kuga giải thích như thế về con đường mà Azusa đã chọn.

Về Tôkyo được ba ngày, đúng hôm Kuga hẹn gặp con gái Azusa.

Hôm ấy, trời đẹp, mưa tạnh mây tan, bừng sắc xuân. Anh biết từ nửa đêm hôm thứ hai, trời đã ngớt mưa, không ngờ tạnh ráo, trời đẹp lên.

Kuga có thói quen dậy muộn, thường dậy vào lúc chín giờ, nhìn ngoài trời nắng rực rỡ, cửa kính tòa cao ốc phía trước long lanh phản chiếu ánh nắng, hơi nước trắng bay giờ trên nóc nhà.

Kuga làm việc đến bốn giờ chiều, năm giờ anh rời chung cư Aoyama. Anh đến nhà hàng tầng hầm Ginza sớm mười phút. Con gái Azusa vẫn chưa đến, anh ngồi vừa nhâm nhi ly rượu nho vừa chờ đợi.

Sau giờ, một khách nam bước vào, tiếp theo là hai khách nữ, nhưng anh biết không phải là con gái Azusa. Chừng mười phút nữa trôi qua, một cô gái mặc váy liền áo màu vàng nhạt vào áo ngắn cùng màu rất hợp thời trang bước vào.

Kuga cảm thấy ngay đây là con gái Azusa, cô gái với vẻ căng thẳng nhìn anh. Bất giác anh đứng dậy, hỏi:

– Cô có phải là ...

Cô gái gật đầu, đáp:

– Cháu là Makimura Yôko.

Kuga tự giới thiệu tên, rồi nhìn cô gái. Năm nay Yôko chừng hăm ba, với vàng trán rộng và ánh mắt nhìn thẳng, anh biết đó là con gái Azusa. Yôko cao hơn mẹ, nhưng vẻ mảnh mai và dáng người rất giống nàng.

– Xin lỗi, phải để chú chờ lâu.

– Chú cũng vừa mới tới.

Anh nghĩ bụng, trễ hẹn mười phút cũng rất giống Azusa. Người phục vụ đưa hai người vào chỗ đã đặt trước, hai người ngồi đối diện nhau.

– Chỗ này có dễ tìm không?

– Cháu cũng đã đến đây mấy lần.

– Đến với bạn?

– Không! Cháu chỉ đến xem, hôm nay mới vào.

Nhà hàng này ở khu Ginza thuộc loại sang Yôko nói đã đến đây xem, khiến Kuga rất thích tính cách thành thực của cô.

– Cháu rất giống mẹ.

– Cháu không thấy giống ...

Cô gái tỏ vẻ bối rối, mắt nhìn xuống cũng rất giống Azusa.

– Cháu ở nhà đến à?

– Vâng.

Cô gái ngước lên, viên kim cương trên dây chuyền trước ngực long lanh sáng. Tường xám và thảm đỏ của nhà hàng rất hợp màu, làm tôn vẻ sang trọng và trang nghiêm. Lần đầu tiên Kuga cùng ăn với một cô gái trẻ, lòng anh có chút hồi hộp, nhưng Yôko lại hồi hộp bởi không khí của nhà hàng.

Người phục vụ đưa thực đơn đến, Yôko cùng người phục vụ chọn món măng tây hầm, thịt cừu non rán; Kuga chọn món ngỗng anh vẫn thích và cá hấp rượu brandy. Yôko cũng biết uống rượu, anh gọi chai vang đỏ Rhône của Pháp.

Điểm món xong, Yôko đưa mắt nhìn quanh hỏi:

– Chú vẫn thường đến đây?

– Cũng ít thôi.

– Đến với mẹ cháu bao giờ chưa?

– Có ...

Lần cuối cùng anh đến với Azusa là mùa hè năm ngoái.

– Có lần mẹ cháu nói, mẹ đã đến một nhà hàng sang trọng.

– Đến với chú?

– Vâng. Mẹ cháu bảo “chú ấy”, cháu biết ngay ...

Trước khi các món chính đưa lên, người phục vụ đem thịt sấy và rót rượu cho hai người. Kuga nâng ly, định cạn với Yôko, nhưng trong trường hợp này không biết nên thế nào cho phải. Nếu nói “Cầu chúc vong linh mẹ cháu”, khó tránh buồn thương, nếu “chúc hôn nhân của cháu” e rằng không hợp cảnh, cuối cùng anh không nói gì, chỉ chạm nhẹ ly với Yôko.

Uống cạn ly rượu, anh nói với Yôko, anh vừa ở Nigata về cách đây ba hôm:

– Ngay sau hôm gọi điện cho cháu, chú đến nơi ấy.

– Chú đi chỉ một việc ấy thôi?

– Bờ biển Maze cũng dễ tìm.

– Chú có lên vách đá ấy không?

– Chú lên đến tận đỉnh.

- Chỗ ấy nguy hiểm lắm, chú không sợ à?
- Không. Chú lên đến đỉnh cao nhất, ném hoa xuống biển.
- Cảm ơn chú – Yôko đặt hai tay lên đầu gối, cúi đầu tỏ lòng biết ơn - Chắc hẳn mẹ cháu rất vui, bởi nơi ấy rất vắng vẻ.

Yôko nhìn xa xăm, như nhớ lại vách đá cheo leo kia. Viên kim cương trên hoa tai cô gái long lanh sáng, Kuga nhìn thích thú.

Yôko hỏi, giọng buồn buồn:

- Tại sao mẹ cháu lại biết nơi ấy?

Kuga tưởng như bị trách móc, vội quay mặt đi.

- Còn nhớ, mùa xuân năm nay, mẹ cháu bảo có việc phải đi Kyoto ...

Không nghi ngờ gì, đó là chuyến đi chơi với Kuga hồi tháng giêng.

- Nghe tin mẹ cháu chết ở bờ biển Nigata, cháu không tin.

Kuga cố kìm giữ nỗi xúc động, không nói cho Yôko biết chuyện đi Kyoto với Azusa, mà chỉ nhấp nhấp chút rượu. Tuy không khó gì để nói sự thật, nhưng anh sợ làm tổn thương Yôko.

- Bố cháu và cháu cũng thấy lạ.

Nghe Yôko nói, Kuga cảm thấy có lỗi, đồng thời cũng thấy vui. Đó là việc chọn nơi tự tử chỉ để lại trong ký ức hai người, ngoài ra không một ai biết.

Chết, đúng là nỗi đau vô hạn, nhưng trước khi chết, hai người vẫn rất thân thiết, chính ý nghĩa đó, niềm tin đó đã giúp Kuga đứng vững.

Thức ăn nguội đã đưa lên, Kuga vừa dùng nửa xiên cá, vừa hỏi:

- Mẹ cháu đi hôm nào?
- Trước hôm chết hai hôm, ngày mười sáu ...

Như thế là, Azusa rời nhà đi thẳng đến Nigata, nghỉ lại một tối, tối hôm sau tự tử.

- Có để lại chúc thư không?

– Không để lại một thứ gì. Trước khi chết, mẹ cháu có gọi điện về.

– Gọi cho cháu?

– Vâng. Mẹ cháu khuyên phải sống thật tốt với Yuji – Yôko nói tiếp – Yuji là chồng cháu. Thông thường mẹ cháu không nói đến chuyện nhỏ nhặt như thế, nhưng hôm ấy mẹ cháu nói chuyện rất lâu. Mẹ cháu nói, anh Yuji tuy yếu đuối nhưng đó là người tốt ...

– Mẹ cháu nhớ cháu.

– Vâng. Cháu với Yuji đính hôn, cũng chưa định cưới ngay. Nhưng mẹ cháu giục, lúc nào cũng nói, cho nên chúng cháu làm lễ cưới hồi tháng giêng vừa rồi.

– Cưới rồi à?

– Vâng. Cưới đúng ngày lễ Trưởng thành. Vẫn là mẹ cháu đi tìm phòng cưới cho cháu.

Kuga không nghĩ được rằng, hai tháng trước ngày quên sinh, Azusa còn giục con gái lấy chồng và còn chuẩn bị lễ cưới cho con.

– Có thể từ đây, mẹ cháu có ý nghĩ tự tử.

– Chắc không phải thế đâu ...

Yôko khẽ lắc đầu, đôi hoa tai nhẹ lay động, nói:

– Lễ cưới xong, mẹ cháu rất vui, kéo tay cháu, trào nước mắt, nói:

bây giờ có chết cũng yên lòng – Yôko cúi đầu, lấy khăn tay thấm khóe mắt – Cháu đã cưới theo ý nguyện của mẹ cháu, cuộc sống rất tốt.

– Mẹ cháu rất yên tâm khi thấy cháu đã thành gia thất.

Yôko nói một mình:

– Đó là đạo hiếu cuối cùng của cháu đối với mẹ cháu. - Tiếp theo, cô nói rất rành rọt – Một người mẹ tốt.

– ...

– Mẹ cháu rất quan tâm đến cháu, em cháu và cả bố cháu nữa.

Yôko nhắc đến bố, Kuga vội nhìn xuống; – Tình yêu của mẹ cháu với bố cháu sâu sắc như thế nào, cháu không biết.

Tuy công việc của mẹ cháu rất bận, thường phải đi, nhưng mẹ cháu luôn luôn nhớ đến bố cháu.

Từ câu chuyện của Yôko, Kuga biết thêm về Azusa, tuy đến giờ mới biết, hơn nữa có những điều không như anh vẫn nghĩ.

– Mẹ cháu cũng gọi điện cho bố cháu.

– Trước khi chết?

– Mẹ cháu xin lỗi bố cháu sẽ về muộn. Bây giờ nghĩ lại, có thể đó là lời di chúc cho bố cháu.

Kuga nhớ tối hôm ở Kyôto. Trong điện thoại di động của anh, Azusa cũng đã di chúc cho anh. Chẳng phải đó là lời cáo biệt của nàng trước khi chết? Hay đó là sự xác nhận cuối cùng tình yêu của nàng? Kuga không thể biết được.

– Vậy là vẫn còn những di chúc khác nữa?

– Không. Nhưng, có lẽ mẹ cháu đã quyết tâm từ lâu rồi.

– Từ lúc nào ...

– Cháu cũng không biết. Cụ thể từ cuối năm ngoái, mẹ cháu trở nên vô cùng dịu dàng, tuy sức khỏe không tốt, nhưng hết sức chăm sóc đến em cháu và bố cháu ... Đối với cháu cũng thế, mẹ cháu khóc, nói với cháu phải sống thật tốt.

Lần đầu cháu thấy mẹ cháu như thế.

Kuga cho rằng, Azusa mật thiết với anh hơn với bất cứ thành viên nào trong gia đình nàng, cho nên nàng mới chọn nơi ấy để tự tử. Bây giờ nghe Yôko nói, anh biết Azusa không như anh tưởng, nàng có những khuôn mặt khác nhau. Ví dụ, giục con gái đi lấy chồng, vui đến trào nước mắt khi thấy con gái đã thành gia thất, tận tình chăm sóc chồng con, phút chót còn gọi điện cáo biệt, lo cho tương lai của cậu con trai ...

Azusa là người vợ, người chủ gia đình, nàng làm như thế là điều dễ hiểu.

Nhưng Kuga không hiểu nổi là, Azusa yêu đến điên cuồng mê đắm trong vòng tay anh lại là người vợ thảo, mẹ hiền trong gia đình.

– Thật không hiểu nổi ...

Bây giờ, anh chỉ còn câu nói đó. Phụ nữ có nhiều khuôn mặt mà nam giới khó có thể hiểu nổi. Mà nam giới có lẽ cũng như thế. Giống như Azusa có những khuôn mặt khác nhau, bản thân anh cũng có nhiều khuôn mặt. Ví dụ, anh sống một mình nơi chung cư Aoyama, thỉnh thoảng về nhà với vợ, mỗi lần cùng Azusa đắm chìm trong hoan lạc, cũng tỏ rõ các khuôn mặt khác nhau, cho nên anh không có lý do gì để trách Azusa.

Con người sống ở đời ai cũng có những khuôn mặt khác nhau. Kuga biết rõ điều đó, nhưng anh vẫn tự nhủ:

“Không hiểu nổi ...”, rồi anh nhìn ánh đèn trong ly vang đỏ thẫm.

– Nhận được điện của mẹ, cháu không nghĩ đến cái chết của mẹ

....

Kuga an ủi Yôko:

– Không có cách nào khác ...

Yôko lắc đầu:

– Nhưng, hình như bố cháu đoán biết sự việc. Bố cháu gọi điện ngay cho cháu, hỏi mẹ cháu đang ở đâu.

– Ồ ...

– Cháu gọi điện đi khắp nơi, cuối cùng vẫn không biết.

Lúc anh uống rượu một mình ở Kyôto, không ngờ gia đình Azusa lại đang cuống cuống tìm nàng.

– Cháu ngốc qua!

– Không phải chỉ một mình cháu.

– Mẹ cháu luôn ở bên cháu, thế mà cháu không hay biết gì.

Kuga cũng phạm sai lầm như thế. Quan hệ giữa anh và Azusa vô cùng thân thiết, nhưng anh không hề đoán được ý định quyết định của nàng. Tuy có lúc Azusa tỏ ra bất chấp tất cả, nàng nói ra những lời chối bỏ khiến anh khó hiểu, nhưng anh không hề nghĩ đến nông nỗi này.

– Chú cũng không hay biết ...

Bây giờ nhắc lại, nếu hồi đó đi sâu vào nội tâm Azusa, dụng tâm quan sát, có lẽ đã nhìn ra. Nhưng việc đã rồi, mọi hối hận đều đã

muộn.

– Không phát hiện ...

Không phải để xin lỗi ai, Kuga cúi đầu như thấy hối lỗi, đau xót. Chợt anh hiểu ra:

hai người cho dù yêu nhau sâu sắc đến thế nào đi nữa, cuối cùng vẫn không thể hiểu về nhau tất cả, vẫn có lúc không nói cho nhau biết, không hiểu biết về nhau.

– Không còn cách nào ...

Tuy chỉ có thể giải thoát như thế, nhưng giờ đây tâm linh hối hận là điều an ủi duy nhất.

Nhân viên phục vụ đưa thức ăn chính lên, mở những nắp đậy sáng loáng, món cá hấp rượu brandy và thịt cừu non rán bày ra trước mặt. Thức ăn ngon, hai mắt Yôko sáng lên. Đúng là tuổi trẻ, chỉ trong chốc lát cô gái đã giải thoát khỏi tâm trạng buồn thương.

Người phục vụ rót rượu cho hai người. Tửu lượng của Yôko cũng khá, xem ra cô gái này cũng thích uống rượu.

Kuga nhìn ly vang, nghĩ đến Azusa khi sắp say, mắt hơi đỏ, ánh mắt có vẻ say sưa. Nếu uống thêm vài ly, nàng sẽ nói nhiều hơn. Uống thêm nữa, tất cả những gì gọi là tao nhã hàng ngày không còn, nàng trở nên điên cuồng khó tin.

Yôko trước mắt đây ra sao? Chợt anh nảy ý nghĩ không lành mạnh, nhưng lập tức xua tan, hỏi cô:

– Cháu có thường xuyên đi chơi với mẹ không?

– Mẹ cháu đưa cháu đi chơi nhiều nơi lắm, chỉ đưa mình cháu thôi.

– Mẹ cháu nói với cháu về chú từ hồi nào?

– Lâu lắm rồi – Yôko nhớ lại - Hồi cháu còn đi học trung học.

– Thế thì sớm lắm ...

– Ở nhà có nhiều sách của chú viết, nên cháu biết. Hơn nữa, mỗi lần mẹ cháu đi gặp chú, về mẹ cháu rất khác thường.

Một học sinh trung học có thể nhạy cảm với những việc xung quanh mình đến thế ư?

- Cháu có giận chú không?
- Lúc đầu cháu rất ghét, về sau mẹ cháu bảo cháu.
- Bảo gì cháu?
- Mẹ cháu biết cháu biết chuyện – Kuga không biết nói sao, Yôko nói tiếp – Vào đại học, cháu giúp mẹ cháu nhiều lắm.
- Giúp gì cho mẹ?
- Mỗi lần mẹ cháu muốn đi nhưng không tiện, cháu lại tìm đủ lý do giúp mẹ cháu ...
- Mẹ đi công chuyện kia mà?
- Đội mắt Yôko ánh lên vẻ sắc sảo:
- Không những đi, có những đêm mẹ cháu không về.
- Vậy là mẹ cháu với cháu ...
- Hai người là đồng minh ... - Yôko cười tinh quái – Cháu nghĩ, thế nào chú cũng mời cháu ăn cơm, đúng không nào, cháu đã giúp chú với mẹ cháu, thì mời ăn cơm là phải rồi.

Kuga cúi đầu, thành thật cảm ơn:

- Rất cảm ơn cháu ...
- Có lần cháu nói với mẹ cháu, muốn gặp chú.
- Mẹ nói sao?
- Lúc đầu đồng ý, sau rồi thay đổi ý kiến.
- Tại sao?
- Mẹ cháu nói người ấy thích mới nói cũ, nếu chú thích cháu thì phiền lắm ...

Kuga rất vui:

- Mẹ cháu nói thế thật à?
- Cháu không biết nói dối. Làm sao cháu có thể bịa chuyện cho mẹ cháu được?

Một người mẹ nói chuyện tình yêu ngoài hôn nhân với con gái, được con gái đồng tình cũng là chuyện hiếm có. Kuga nhấp một ly rượu, nói:

- Nếu bố biết ...

- Cháu không bao giờ nói.
- Nhưng nếu bố cháu biết?
- Không, không để lộ ra chút gì đâu.
- Ngộ nhớ ...

Tuy mẹ con đồng tình, nhưng Yôko là con gái của bố, đã phản lại bố khi biết mẹ như thế, không những làm ngơ mà còn thông đồng, tiếp tay?

– Mẹ cháu đi gặp chú, cũng là chuyện không khác được. nhưng không thể để cho chú hoàn toàn chiếm đoạt mẹ cháu.

– Vậy ...

– Cháu biết, mẹ cháu không phải là người như thế.

Đúng thế ư? Kuga chỉ yêu một mình Azusa, hai người thề non hẹn biển, cho nên khó mà tin những lời của Yôko.

– Nhưng chú với mẹ cháu trong một thời gian dài ...

Kuga định nói “yêu nhau”, nhưng khó nói nên lời. Yôko gật đầu, nói:

– Cháu biết mẹ cháu rất quyến luyến chú, nhưng có thể chú không biết, bề ngoài bố cháu rất hiền, nhưng hết sức nghiêm khắc, cho nên mẹ cháu rất cẩn thận. Trong tình huống đó chú ở bên mẹ cháu là sự an ủi lớn.

– Nhưng chú không làm được gì ...

– Mẹ cháu bảo, ở bên chú lòng mẹ cháu vô cùng thanh thản, có thể làm việc và sống lâu dài.

Cuối cùng, như thế là nên vui hay nên buồn? Nếu câu chuyện của Yôko là thật, thì bản thân mình là chất bôi trơn quan hệ vợ chồng nàng. Không thể nói không có ý nghĩa, nhưng nếu chỉ thế thôi, sẽ là nỗi buồn lớn.

Kuga muốn nói rõ với Yôko:

quan hệ giữa mẹ cháu và chú không phải là trò chơi làm dịu vết thương lòng. Chú và mẹ cháu yêu nhau sâu sắc, yêu đến mức độ nào thì cháu không hiểu nổi. Có thể nói yêu đến chết đi sống lại, cho

dù lửa thiêu cũng không bỏ được nhau. Chỉ cần chú nói đến chuyện lấy nhau thì mẹ cháu sẽ bỏ bố con cháu, để sống với chú.

Những lời đó đã lên đến cửa miệng, nhưng Kuga không có cách nào nói ra nổi. Nghĩ lại, Azusa chưa bao giờ chủ động bày tỏ nguyện vọng mãnh liệt đó.

Nếu mình cố nài ép, có thể Azusa bỏ nhà đi, nhưng có thể Kuga đã ngăn chặn bước cuối cùng đó của nàng.

Kuga muốn độc chiếm Azusa, nhưng anh lại ngăn cản bước đi đó của nàng, bởi anh thiếu dũng khí hay sức kiềm chế của mình mạnh mẽ? Hình như cả hai đều không phải.

– Nhưng, chú không làm được gì ...

Yôko nói với giọng an ủi:

– Mẹ cháu rất yêu chú.

Câu nói khiến Kuga giật mình, anh ngước lên, chỉ thấy những động tác của cô gái rất quen thuộc với Azusa:

lấy đầu ngón tay xoa nhẹ những vết son trên miệng ly.

– Từ lâu rồi, mẹ cháu có một kết sắt bí mật.

– Để ở đâu?

– Gửi một ngân hàng gần nhà. Mẹ cháu cất thư của chú và những thứ quan trọng khác vào đấy.

Anh vẫn rất lo, không biết nàng cất thư của anh gửi và những tấm ảnh hai người chụp chung với nhau vào đâu.

– Mẹ cháu còn thường xuyên viết nhật ký, nhật ký của mẹ cháu cũng cất vào đấy.

– Làm sao cháu biết được những việc đó?

– Mẹ cháu nửa đùa nửa thật nói với cháu, nhớ mẹ cháu có mệnh hệ nào, nhất định cháu phải mở kết, hủy tất cả những thứ trong đó. Mẹ cháu cũng bảo với cháu mật mã của kết sắt.

– Như vậy, lần này ...

– Không, lần này không cần thiết – Yôko nhìn ngọn nến, khẽ xê dịch ly rượu, nói - Bởi mẹ cháu tự tử, trước đó mẹ cháu đã hủy hết những thứ trong kết sắt rồi – Không để lại gì?

– Không để lại một thứ gì.

Thế là tất cả những bức thư tình nồng nàn như lửa cháy, những tấm ảnh chụp vào những giờ phút say đắm nhất, lẽ nào đã trở thành tro bụi? Tuy sự việc phải thế, nhưng nghe Yôko nói, một cảm giác mát mát trống trải bao phủ lòng anh.

– Như vậy bố cháu hoàn toàn không hay biết gì?

– Có thể có chút nghi ngờ gì đó, nhưng không sao.

Bão tố không xảy ra trong gia đình, lẽ nào không phải là trí thông minh của Azusa?

– Dẫu sao thì mẹ cháu cũng rất chu đáo với mọi người.

Yôko nói rất đúng, nhưng Kuga vẫn không hiểu nổi.

Tuy nói những chuyện về người mẹ đã chết, Yôko vẫn tỏ ra cởi mở. Cô ăn gần hết món thịt cừu rán, một đĩa xa-lát, khen “ngon lắm”, rồi đặt dao, nĩa xuống.

Kuga ăn không bằng Yôko, món cá hấp rượu vẫn còn đến một nửa. Bởi nghe được câu chuyện của Yôko, anh xúc động không ăn nổi.

Lát sau, người phục vụ đẩy xe bánh ngọt tới. Yôko chọn chiếc bánh kem hình quả lê, Kuga muốn uống thứ gì đó có chất kích thích, liền gọi ly rượu táo nóng.

Từ sáu giờ đến lúc này đã gần hai tiếng đồng hồ, hai người cảm thấy đã quen nhau. Tất nhiên, Yôko là con gái Azusa, ngay từ lúc bắt đầu gặp nhau Kuga đã cảm thấy thân thiết, hơn nữa cô gái lại biết chuyện mình với Azusa, điều ấy cũng làm anh yên lòng.

Kuga uống ly rượu táo màu hổ phách trong ly chân cao. Yôko lấy làm lạ, hỏi:

– Chú ơi, rượu này nóng lắm không?

– Cháu muốn uống một ly không?

Thấy Yôko rất vui, anh định gọi phục vụ đem thêm một ly rượu, nhưng cô từ chối.

– Thôi, cháu chỉ ném một tị thôi!

Kuga đưa ly rượu. Yôko đón lấy uống thử rồi vội trả lại cho Kuga:

– Nặng quá, cay quá!

Yôko lấy tay xoa xoa cổ họng, động tác có phần khoa trương, nhưng trông rất đáng yêu. Kuga tay nâng ly rượu, mắt nhìn vào miệng ly nơi Yôko chạm môi vào.

Lúc này, Yôko lấy từ trong ví ra một phong thư, đặt lên bàn, nói:

– Đây là thứ mà mẹ cháu rất thích.

Kuga mở ra, bên trong là một tấm ảnh. Hình như là một công viên bờ biển nào đấy, một mình Azusa ngồi trên chiếc ghế dài, mỉm cười. Có thể vì gió biển, mấy sợi tóc trước trán hơi bị rối, trông nàng rất dịu dàng trang nhã.

– Mẹ cháu chụp hồi nào?

– Mùa thu năm ngoái, ở Yokohama. Cháu chụp cho mẹ.

Mùa thu năm ngoái Azusa vừa mổ xong, tưởng rằng khỏi hẳn, tinh thần nàng rất phấn chấn.

– Chú có cái ảnh nào chụp chung với mẹ cháu không?

– Không có ...

Tháng giêng năm nay cùng Azusa đi chơi Nigata, nhưng hai người không chụp chung một bức ảnh nào. Kuga cảm thấy hối tiếc.

– Cho chú tấm ảnh này nhé?

– Chỉ cần chú thích, chú giữ lấy.

Đây là tấm ảnh Yôko chọn trong album của Azusa để tưởng nhớ đến mẹ.

– Chú cũng có một vật kỷ niệm ...

– Cửa mẹ cháu?

– Mảnh lụa mẹ cháu dệt.

– Lụa dệt ... lụa may kimono ư?

– Một mảnh nhỏ. Mẹ cháu dệt trên khung dệt, sợi ngang sợi dọc đan vào nhau rất đẹp – Kuga uống cạn ly rượu, mạnh dạn nói - Kỳ thực, tháng giêng vừa rồi, chú với mẹ cháu từ Muika đi Nigata chơi.

– ...

– Dọc đường, khi vào xem nhà lưu niệm tư lự Shiozawa, tự tay mẹ cháu dệt mảnh lụa đỏ trên khung dệt ...

– Chú chờ cháu một lát – Yôko chột kêu lên, nhìn chăm chăm Kuga – Chú với mẹ cháu đi Nigata?

– ...

– Có đến chỗ vách đá ấy không?

Kuga gật đầu, Yôko thở dài, nói:

– Cháu cứ nghi ngờ ... phải chăng chú bảo với mẹ cháu nơi ấy?

– Không, không phải chú bảo.

– Quả nhiên như vậy – Yôko ngồi ngay lên – Chú có thể cho cháu xem không?

– Chú để ở nhà.

– Bây giờ cháu có thể đi xem được không?

Anh gật đầu, nghĩ bụng nếu lúc này đây có Azusa thì nàng nói gì?

Hình như đã có lần anh hình dung thế này; anh và Azusa cùng con gái nàng cõm no rượu say rồi cùng về chung cư Aoyama. Tất nhiên, điều ấy không thực, chỉ là tưởng tượng, là phản ứng của chứng “ảo tưởng”.

Hôm nay, lần đầu gặp con gái nàng. Trong đầu xuất hiện hình ảnh cùng ngồi taxi với một người chưa hề gặp mặt, điều này e rằng do tâm lý mong muốn từ rất lâu chẳng.

Nghĩ đến đây, Kuga chột nói một mình:

– Không thể ...

– Chú bảo sao kia?

Kuga vội lắc đầu:

– Không, không sao.

Vì muốn xem di vật của mẹ, Yôko đòi đến nhà anh. Lẽ ra chỉ là chuyện bình thường, nhưng Kuga lại nghĩ vớ vẩn. Đó là ý nghĩ đen tối của người đàn ông đứng tuổi. Tuy chỉ thoáng qua, nhưng Kuga vẫn cảnh giác với chứng “ảo tưởng”.

Kuga nói với người lái xe:

– Đến phía trước rẽ trái ...

Xe rẽ trái ở một ngã tư đại lộ Aoyama, đi qua một dãy phố rồi rẽ phải là đến chung cư nơi Kuga ở.

Cô gái trẻ Yôko rất hiếu kỳ với mọi thứ. Xuống xe ngay trước cửa chung cư, cô ngược nhìn tòa nhà, nói:

– Chú ở đây à?

Vào đến sảnh, cô nhìn ngang nhìn dọc, vào thang máy cô hỏi:

– Thang máy chuyên dụng hả chú?

Đến cửa căn hộ Kuga ở, Yôko lại rất hiếu kỳ nhìn tấm biển có khắc chữ latin “M.KUGA”. Anh mở cửa, cô gái chạy tọt vào như một chú mèo con.

Kuga lấy dép lê cho Yôko, cô cảm ơn, cô gái đi dép lê vào rồi cúi xuống nhặt giày của mình và của Kuga đặt gọn vào một chỗ.

Kuga dẫn Yôko vào phòng khách ở ngay bên trái, cô gái khẽ nói:

– Gọn gàng, sạch sẽ quá!

Thật ra, không phải Kuga thu xếp mà là cô thư ký.

– Cháu ngồi chơi.

Kuga chỉ vào xô -pha bên tay phải. Yôko ngồi xuống, nhưng mắt vẫn đảo nhìn chung quanh. Có thể, đây là lần đầu tiên Yôko vào căn hộ của một người đàn ông độ tuổi trung niên sống độc thân, cho nên cái gì cô cũng tỏ ra hứng thú, hơn nữa nơi đây mẹ mình đã nhiều lần đến.

– Bức tranh đẹp quá!

Yôko nhìn bức tranh hoa anh đào đêm trăng treo trước mặt. Những đóa hoa anh đào nở rộ dưới ánh trăng mờ mùa xuân. Đây là bức tranh mà Kuga rất thích, mỗi mùa anh đào nở, anh lại đem treo nó lên. Azusa cũng thích bức tranh này.

Anh định nói điều đó với Yôko, nhưng chưa nói vội, hỏi:

– Cháu uống tí gì nhé?

– Khỏi cần chú ạ.

Nhưng tay khách không cầm gì, anh cũng thấy ngượng, thế là anh lấy ly rót ít rượu ngọt, chế vào đó một ít nước nguội, đặt trước

mặt Yôko.

– Mời cháu.

Kuga nâng ly lên, Yôko cũng nhấp một tý, rồi nói:

– Ngọt lắm, nhưng rượu hình như rất nhẹ.

Rượu khai vị có nồng độ tương đối cao, uống rất thích, Azusa cũng thích thứ rượu này.

– Ôi, trông dễ thương quá.

Yôko nhìn lên giá trên tủ thức ăn. Hôm qua một chị ở nhà xuất bản đưa đến cho anh một bó hoa cúc Kantô và bày lên đấy cho anh.

– Mẹ cháu ... - Kuga ngừng giây lát, rồi nói tiếp - Mẹ cháu cũng thường đem hoa đến cho chú.

Mắt Yôko chùng như sáng lên, Kuga nói tiếp:

– Cháu có biết cắm hoa không?

– Có biết, nhưng không cắm đẹp như mẹ cháu.

– Cháu học mẹ à?

– Không, cháu thuộc trường phái khác.

Về mặt Yôko như đang so sánh với cách cắm hoa của mẹ.

Kuga đứng dậy, vào phòng làm việc mở ngăn kéo lấy mảnh lụa, rồi quay về phòng khách và đưa cho Yôko :

– Đây là cái cháu muốn xem.

– Mảnh lụa mẹ cháu dệt.

Yôko nhìn kỹ, cầm lên, nhẹ sờ mảnh lụa:

– Là lụa!

– Trên khung đã có sẵn sợi dọc, sợi ngang là do mình lựa chọn màu sắc dệt vào.

Yôko vẫn xoa nhẹ mảnh vải, tưởng như đang xoa lên làn da mẹ:

– Mẹ cháu dệt màu vàng chanh.

– Hoa văn có đẹp không cháu?

– Hoa văn mẹ cháu dệt đẹp lắm – Yôko trải mảnh lụa lên đầu gối, bỗng nói - Làn ấy, cháu không đồng ý để mẹ cháu đi.

– Lần ấy à?

– Cuối tháng giêng, bỗng mẹ cháu bảo phải đi Kyôto ...

– Nhưng ...

– Vừa rồi nghe chú nói, cháu mới biết mẹ đi Nigata. Thật ra mẹ cháu đi đâu cũng được, cháu đã hiểu nhầm. Mọi khi cháu vẫn giúp mẹ cháu trong các chuyến đi như thế. Nhưng lần ấy ... - Có thể có tâm trạng nào đó, Yôko đưa tay lên nhẹ xoa đầu – Chú nghĩ xem, hồi ấy mắt bên trái của mẹ cháu đã không nhìn thấy gì rồi, nhưng vẫn đi qua hai đêm ...

Đúng là, hôm hai người ở Muika, Azusa gấp hạt đỗ đen, hạt rơi xuống đất và không tìm thấy.

– Cho nên, cháu không bằng lòng để mẹ đi. Cháu nói, nếu mẹ đi, con sẽ nói với bố.

Kuga không biết giữa hai mẹ con có sự bất đồng này.

– Về sau thế nào?

– Mẹ cháu kiên quyết đòi đi. Cháu nhất định phản đối, khiến mẹ cháu rất khó xử.

Yôko vẫn để tay lên đầu, nói đứt đoạn. Kuga cúi đầu, im lặng. Chừng vài ba phút sau, bỗng Yôko nói:

– Chú có thể cho cháu xem các phòng khác được không?

Kuga không có ý do gì để từ chối yêu cầu của Yôko. Anh đứng dậy, Yôko lặng lẽ theo sau. Anh đi vào phòng làm việc ở cửa bên.

– Phòng này tương đối bừa bãi – Kuga nói.

Phòng làm việc không rộng lắm, bàn làm việc kê ngay trước cửa sổ, tường bên phải là giá sách, bên trái là máy vi tính và máy Fax, phía trước là chiếc xô - pha dài và cái bàn nhỏ.

Yôko rất thích thú nhìn phòng làm việc:

– Chú viết ở đây à?

– Hầu hết làm việc ở đây.

Để người khác vào thăm phòng làm việc chẳng khác nào cho người lạ nhìn vào tận lòng mình. Anh thấy không yên, nhưng Yôko lại rất thỏa mãn, cô nhìn khắp lượt, và hỏi:

- Chú ngủ ở đâu?
- Phòng bên cạnh ...
- Có thể cho cháu vào được không?

Cô gái trẻ em phòng ngủ của một người đàn ông, thật bạo gan, Kuga không biết làm thế nào, nhưng thấy ánh mắt nghiêm túc của Yôko, liền nói:

- Ở đây ...

Phòng ngủ ở giữa phòng khách và phòng làm việc. Anh mở cửa phòng, Yôko có vẻ chần chừ, nhưng rồi nói “cháu xin lỗi” và bước vào.

Anh bật đèn đầu giường, chiếc giường đôi và tấm chăn hồng thật đẹp, phía tường bên phải đặt một máy thu hình, trên tường phía trước giường là một tấm gương lớn.

Yôko nhìn kỹ từng thứ một, rồi nói:

- Chú ngủ ở đây à?
- Ừ ...

anh nhìn Yôko đang quan sát các thứ, chợt cảm thấy cô gái đang huy động mọi cảm giác của mình để tìm lại những dấu tích của mẹ.

- Thật yên tĩnh ... - Yôko nói.

Chung cư cách một phố nhỏ mới sang đến phố lớn, nên rất yên tĩnh. Ánh mắt Yôko dừng lại trên tấm gương trước giường. Trước tấm gương này Azusa nhiều lần đứng mặc quần áo, chỉnh lại kimônô, còn Kuga vẫn đứng ở phía sau, ôm nàng, hôn lên cổ, lên bờ vai nàng.

Kuga nhớ lại những chuyện cũ, chợt quay sang phát hiện vành tai và cổ Yôko đang ở ngay trước mắt mình. Anh nhận ra mùi da thịt của cô gái trẻ nồng nàn lan tỏa, bất giác anh đưa ánh mắt đi nơi khác.

Nếu như ở nơi này, anh ôm lấy Yôko ... Yôko nhẹ nhàng thuận phục hay phản kháng mạnh mẽ, kêu toáng lên:

“Đồ khốn nạn”?

Kuga kìm giữ ý nghĩ đen tối, chỉ nghe thấy tiếng Yôko nói một mình:

– Cháu đã biết tất cả về mẹ.

Kuga không hiểu ý nghĩa câu nói, anh không trả lời cô gái.

– Mẹ còn có một thế giới mà con không biết ...

– ...

– Trước đây, cháu hiểu mẹ cháu chỉ một phía.

Kuga cũng như thế. Tuy cùng Azusa đắm chìm trong niềm vui tình yêu, nhưng anh chỉ nhìn thấy ngọn lửa thèm khát của Azusa phải đeo xiềng xích “không gian”. Kuga không hề hay biết gì một phía khác của nàng, mà ngay anh cũng không bao giờ nghĩ tới.

– Không có cách nào khác ...

Đó cũng là suy nghĩ hiện tại của Kuga.

nếu nói một mặt thì Kuga cũng chỉ để Azusa thấy một mặt. Khi anh cùng Azusa chỉ là một người đàn ông điên cuồng xếp đặt tình cảm theo ý mình, nhưng sau khi về nhà, lại tỏ ra là một người chồng, người cha rất thông thường.

Tất cả mọi người đều có một khuôn mặt giấu kín.

– Vào buổi tối cuối cùng, mẹ cháu gọi điện cho cháu.

– nói những gì?

– Nói nhiều lắm, cuối cùng chỉ nói một câu “mộng ước cuộc đời”.

Kuga cứ bần khoản mãi với câu nói “mộng ước cuộc đời”.

– Lúc ấy cháu không hiểu ...

“Mộng ước” hàm nghĩa ngán ngùi, phiêu diêu, không thực.

Đang suy tư, chợt anh nghe thấy tiếng nói kiên định của Yôko:

– Chắc chắn câu nói của mẹ cháu có ý nghĩ khác, mẹ cho rằng mọi thứ ở đời đều tiêu tan, đều ngán ngùi hư không, cho nên cần cố gắng để sống, tận tình làm cho cuộc sống phong phú ... - Rồi Yôko hỏi Kuga – Còn chú, chú nghĩ thế nào?

– Có thể cháu nói đúng.

– Đúng thế! Đến đây cháu mới biết, mẹ cháu đã nỗ lực sống bằng cả sinh mệnh của mình.

– ...

– cho nên, cuối cùng mẹ cháu đã chọn cái chết thanh cao trong trắng, không cần suy tính, thoái lui. – Yôko như nói một mình, rồi nhìn quanh gian phòng, nói – Xin lỗi, cháu đã đến đây ...

– không sao.

Kuga không thể nào hiểu nổi tâm trạng biến đổi nhanh chóng của con gái nàng.

Yôko nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, khẽ gật đầu, rồi đi ra khỏi căn phòng, Kuga theo sau. Yôko quay lại, khẽ gật đầu với anh, nói:

– Cháu cảm ơn chú.

– không sao cháu ạ

việc để Yôko thăm phòng ngủ của mình, không phải là điều gì đáng cảm ơn.

Kuga định mời Yôko trở lại phòng khách, nhưng cô đứng bất động trước cửa phòng ngủ, nói:

– Chú, cháu xin phép về!

– Còn sớm ...

Thấy Yôko nhìn đồng hồ, anh thôi không giữ cô lại nữa, nói:

– Chú gọi xe để cháu về.

– Thôi chú ạ, cũng gần, để cháu đi một mình.

– Cứ để chú gọi xe.

Kuga vào phòng làm việc, gọi điện cho công ty taxi, rồi cầm một tấm vé ra.

Mảnh lụa của Azusa dột được gấp lại, đặt trang trọng trên mặt bàn.

– Có thể coi đây là di vật của mẹ cháu, xin chú hãy trân trọng giữ gìn.

– tất nhiên.

– Mẹ là một người hạnh phúc.

Không hiểu câu nói đó của Yôko là chân tình hay giả dối.

– Nhưng, chết sớm quá ...

– Bởi mẹ cháu biết cuộc sống của mẹ không dài mới nỗ lực để sống.

Có thể vì vậy, những người còn lại trên thế gian sẽ cảm thấy cái chết của nàng thanh thản quá, nàng đã chết vì mình.

– Nếu sống lâu hơn nữa. Kuga tỏ ra không muốn để Yôko về, nhưng cô đứng lại như để ngắt lời anh:

– Cháu xin phép về.

Anh đứng lại, Yôko cúi chào:

– Hôm nay chú mời cháu ăn cơm, lại cho cháu đến thăm nhà, cảm ơn chú nhiều.

– Cháu không phải khách khí.

– Được gặp chú, cháu rất vui.

– Chú cũng thế.

Yôko nhắc lại:

“Cháu về một mình cũng được”, nhưng Kuga vẫn đưa cô xuống nhà.

Hai người đi thang máy xuống nhà, qua tiền sảnh ra cửa, một chiếc taxi đang đỗ đèn chờ sẵn.

– Cháu chào chú!

Kuga bất ngờ đưa tay ra, Yôko nhìn và bắt tay anh.

– Dọc đường cẩn thận cháu nhé!

– Cháu sẽ nói tất cả những chuyện hôm nay với mẹ.

Kyôto cảm thấy bàn tay Yôko mềm mại, ấm áp. Yôko buông tay, cúi chào, ngồi vào xe. Kuga vẫn đứng yên, cô gái hạ kính xe, khẽ vẫy tay.

Mỗi lần Azusa chia tay với Kuga, nàng cũng vẫy tay như thế.

Xe chạy, ánh đèn hậu xa dần, khuất hẳn sau chỗ ngoặt.

Kuga đứng một mình trong tối, cảm nhận bóng đêm dày đặc, chợt ngửi thấy mùi hương của hoa, có thể là mùi hoa trồng ở vườn

chung cư.

Anh như bị mê hoặc bởi mùi thơm của hoa, vẫn đứng trên bậc thềm, ngược nhìn vành trăng mỏng manh lửng lơ trên bầu trời. anh hít thở thật sâu bầu không khí của đêm.

Tiếng xe từ xa vọng lại, âm thanh ấy, mùi hương ấy, là những đêm những ngày yêu Azusa, là hình hài anh, tất cả rồi sẽ tiêu tan.

Mộng ước cuộc đời ...

Cho đến lúc này anh, mới hiểu nỗi lòng Azusa trước lúc chết.

Tất cả đều tiêu tan, cho nên phải sống tích cực.

Kỳ thực, không chờ Yôko giải thích. Kuga còn sống ở đời đã hiểu sâu sắc điều đó.

Tuy Azusa chọn cái chết, nhưng cuộc đời nàng cho đến phút cuối cùng vẫn thuộc về mình, vẫn sống theo suy nghĩ của mình.

– Em rất kiên cường ...

Dẫu ai nói sao thì Azusa vẫn trung thành với nguyên tắc mỹ học của mình.

Cho đến lúc này, Kuga mới hiểu nổi tính kiên cường và kiên nhẫn của nàng.

Mình có thể như thế được không? Kuga không đủ lòng tin, nhưng bây giờ anh ghi khắc trong tim, phải sống ngoan cường.

Mộng ước cuộc đời ...

Kuga ngoái nhìn vườn hoa chung cư, rất quyến luyến mùi hương, rồi anh bước mạnh lên những bậc thềm, về với căn phòng mà Azusa không bao giờ trở lại ...

- Hết -